VÍRA A ISLÁM

KOMENTOVANÝ PŘEKLAD Z I'TIQÂD-NÂMA

MAWLÂNÂ DIYÂ' AD-DÎN KHÂLID AL-BAGHDÂDÎ

HUSEYN HILMI ISIK

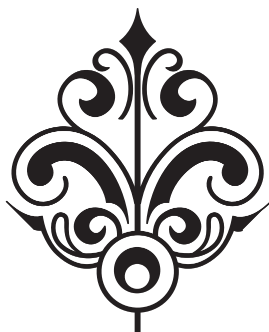
VÍRA A ISLÁM

KOMENTOVANÝ PŘEKLAD Z
I'TIQÂD-NÂMA

Autor

MAWLÂNÂ DIYÂ' AD-DÎN KHÂLID AL-BAGHDÂDÎ

Skvělí Walî (opatrovník), vzácnost Allâhu ta'âlâ (Božího) požehnání, nadřazený člověk v každém ohledu, obdařen nedosažitelnými vědomostmi, světlo dobra, pravda a náboženství

HUSEYN HILMI ISIK

VÍRA A ISLÁM

KOMENTOVANÝ PŘEKLAD Z
I’TIQÂD-NÂMA

Autor

MAWLÂNÂ DIYÂ’ AD-DÎN KHÂLID AL-BAGHDÂDÎ

Skvělí Walî (opatrovník), vzácnost Allâhu ta’âlâ (Božího) požehnání, nadřazený člověk v každém ohledu, obdařen nedosažitelnými vědomostmi, světlo dobra, pravda a náboženství

HUSEYN HILMI ISIK

Printing

Çınar Matbaacılık

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Atahan No: 34 Kat: 5

Bağcılar - İSTANBUL - TURKEY

Sertifika No : 45103

Tel: (0212) 628 96 00

www.hakikatbooks.com

OBSAH

POZNÁMKA

Autor knihy **I’tiqâd-nâma,** Mawlânâ Diyâ’ ad-dîn Khâlid al-Baghdâdî al-’Uthmânî (narodil se v roce 1192, A.H./1778 v Shahrazûru v severním Bagdádu, zemřel v roce 1242/1826 v Damašku, quddisa sirruh), říkalo se mu al-’Uthmânî, protože to byl následovník ’Uthmâna Dhu’n-nûraina, třetího kalify (muslimský vládce) ‘radiy-Allâhu ta’âlâ’ ’anh’. Když svého bratra Hadrat Mawlânâ Mahmûda Sâhiba učil oslavovaný **Hadîth al-Jibrîl**, druhý hadîth z ash-sherîfu v **Al-ahâdîth al-arba’ûn** (napsáno skvělím učencem an-Nawawî), Hadrat Sâhib požádal svého staršího bratra, aby napsal komentář k tomuto hadîthu. Mawlânâ Khâlid chtěl vyhovět osvícenému srdci svého bratra, a tak přijal jeho žádost a vysvětlil tento hadîth z ash-sherîfu v knize v perštině, kterou nazval **I’tiqâdnâma**. Turecká verze této knihy, **Herkese Lâzım Olan Îmân**, byla přeložena do angličtiny **(Belief and Islam)**, francoužštiny **(Foi et Islam)**, a němčiny **(Glaube und Islam)** v roce 1969, a později také do několika dalších jazyků jako je tamilština, yorubština, hauština, malajálamština a dánština. Ať Allâhu ta’âlâ požehná nevinnou mládež čtením této knihy a učením správné víry (i’tiqâd) předávanou učenci Ahl as-Sunny!

Poznámka vydavatele: Každý, kdo by chtěl tuto knihu vytisknout ve své původní verzi, nebo ji přeložit do jiného jazyka, má předem povolení takto učinit; a všichni, kteří se rozhodnou takový prospěšný skutek vykonat, si zaslouží požehnání, a tento čin dopředu předkládáme Allâhovi ta’âlâ jejich jménem, mají naši vděčnost a velké díky. Nicméně, toto svolení platí pod podmínkou, že výtisk bude dobré kvality, a vzhled textu a celkové uspořádání bude úhledné a bez chyb.

Poznámka: Misionáři se snaží propagovat křesťanství, židé usilují o šíření vlastních slov židovských rabínů; Hakîkat Kitâbevi (nakladatelství), v Istanbulu, má těžkosti s propagováním Islámu, a svobodní zednáři se snaží náboženství zničit. Moudrý člověk, se znalostmi a svědomím, si jistě zvolý to správné a bude se snažit toto předávat pro spasení lidstva. Není lepší a hodnotnější cesta, jak sloužit lidstvu, než takto činit.

“Subhân-Allâhi wa bi-hamdihi subhân-Allâhil-’adhîm.” Kalima-i-tenzîh (modlitba), pokud je tato modlitba vyslovena 100krát ráno a stejně tak i večer, všechny hříchy dotyčného budou smazány a také bude ochráněn

od navrácení se k hřešení. Tato modlitba je také citována v první části knihy **Maktûbât** (napsána skvělím Walî a učencem Imâma Rabbânîho ‘quddisa sirruh’), stejně tak i v turecké verzi této knihy.

Yâ Rahmân, yâ Rahîm, ya ’afuwwu yâ Kerîm.

Poslání Hakîkat Kitâbevi (požehnané knihkupectví ve Fâtihu, Istanbulu) je učit naši víru, Islám, a přičinit se k tomu, aby naše požehnaná země mohla být milována lidmi z celého světa. Ať je Allâhu ta’âlâ spokojen s lidmi, kteří nám pomáhají! Âmîn.

Milý čtenáři, essalâmu ’alaikum wa rahmatullah.

Vše napsané v této knize jsme si vypůjčili z knih napsaných Islámskými učenci. K tomuto jsme si sami nic nepřidali. Tuhle užitečnou práci jsme začali vykonávat ze dvou důvodů, chceme tímto sloužit lidu, a také získat uznání u lidí, kteří usilují o štěstí druhých a zasazují se o lidská práva. Pokud je písmo těchto skvělých a všeobecně uznávaných učenců čteno s náležitou pozorností a rozvážností, může být velmi užitečné k získání duchovních vědomostí, inshâ-Allâhu ta’âlâ. Posíláme vám náš salâm a lásku. Ať vás Allâhu ta’âlâ požehná dobrým zdravým a plodnou dlouhověkostí. Âmîn.

PŘEDMLUVA

Začněme tuto knihu slovem Besmala;
Allahovo jméno si zaslouží největší ochranu.
Jeho požehnání se nedají změřit;
Je tak milosrdný, a miluje odpuštění.

Allâhu ta'âlâ má slitování se všemi lidmi na zemi. Neustále vytváří, co lidé potřebují, a toto poskytuje všem. Ukazuje nám cestu k nekonečné blaženosti. Přivádí na správnou cestu koho chce, z těch, kteří se od něho odvrátily, a vydali se na cestu bezvěrectví a hereze, jelikož se nechali obelhat svým **naf**em, špatnou společností, škodlivými knihami a médii. Zachraňuje je od věčného zatracení. Avšak lidem, kteří jsou krutí a překračují limity, nebude takto požehnáno. Ponechá je na cestě nevěrectví, která se jim tak zamlouvá. Z věřících, kteří se proviní a měli by být odsouzeni k záhubě, si vybere některé k odpuštění, aby poté mohli být přijati do ráje. On sám je stvořitelem všeho živého, neustále udržuje všechny bytosti při životě, a chrání před obavami a hrůzami. S plnou důvěrou k ctihodnému jménu Allâhu ta'âlâ, a tedy s očekáváním v jeho pomoc, začínáme psát tuto knihu.

Allâhu ta'âlâ patří všechen **hamd**[1]. Ať je mír a požehnání s Božím Prorokem Muhammadem ''alaihi-s-salâm'. Nechť všechny příznivé modlitby připadnou na jeho Ahl al-Bay (jeho blízké) a na každého z jeho as-Sahâbat al-kirâm (spravedlivých a oddaných společníků).

Už bylo napsáno tisíce hodnotných knih, které se zabývají principy Islámské víry, nařízeními a omezeními s tím související, a mnoho z nich také bylo přeloženo do cizých jazyků a distribuováno do celého světa. Na druhou stranu, lidé špatné vůle a lidé krátkozrací se neustále snažili napadnout toto prospěšné, bohaté a osvícené učení Islámu a pokoušeli se ho pošpinit, změnit a tak oklamat Muslimy.

Nicméně, s vděčností pozorujeme, že téměř v každé zemi se učitelé Islámu stále pokouší šířit a ochraňovat tuto víru. Ale také jsme svědky nevhodných proslovů a článků, kde různá tvrzení mají být vzaty z - ale vytrženy z kontextu, ne plně porozuměny - Qur'ânu al-kerîmu (posvátného Koránu) a hadîth ash-sherîf (souboru zvyků a proslovů proroka Mohammada ''alaihi-s-salâm'), několika lidmi, kteří nečetli

[1] Chvála a vděčnost

a nebo neporozuměli knihám napsaných učenci **Ahl as-Sunna** (velká většina islámské komunity). A přece se potvrdilo, že tyto snahy byly doposud neúčinné proti síle îmânu (víry) našich bratrů muslimů a neměli žádný vliv, kromě toho, že to poukázalo jen na jejich nevzdělanost. Na osobu, která tvrdí, že je muslim a která byla viděna vykonávat namâz v jamâ'a, se musí pohlížet jako na muslima. Pokud se později v jeho řeči, psaní nebo chování objeví něco, co nesouhlasí se znalostmi îmânu jak je zprostředkovali učenci z Ahl as-Sunny, bude mu řečeno, že se jedná o nevíru nebo kacířství. Bude mu řečeno, aby s tím přestal a činil pokání. Pokud se svou krátkou myslí a hrubým uvažováním odpoví, že nebude, bude považován za kacíře nebo nevěřícího. I když bude pokračovat ve vykonávání pěti denních namâz, vykonávání hadždž a všech druhů uctívání a dobrých skutků, neunikne této katastrofě, pokud nepřestane s věcmi nebo činy, které způsobují nevíru a udělá tawbu.[2] Muslimem nebude. Tím, že se každý muslim dobře naučí věci, které způsobují nevíru, by se měl chránit před tím, aby se stal nevěřícím, a měl by dobře znát nevěřící a ty lháře, kteří se vydávají za muslimy, zejména britské špiony, a vyhýbat se jejich újmě.

Rasûlullah ,sall-Allâhu ta'âlâ ,alaihi wa sallam' uvedeno v hadîth-i-sherî, pokud by to bylo špatné, byly by z Qur'ân alkerîm a hadîth-i-sherîfů extrahovány falešné významy, a tak by se objevilo sedmdesát dva heretických skupin. Tento hadîth-i-sherîf je vysvětlen v knihách nazvaných **al-Berîqa** a **al-Hadîqa**, které jej citují z pověření (dvě slavné knihy pod názvem hadîth-i-sherîf) **Bukhârîho** a **Muslima**. Neměli bychom věřit knihám a přednáškám mužů z těchto skupin, kteří vystupují pod takovými jmény jako „velký učenec islámu" nebo „profesor náboženství", a měli bychom být velmi ostražití, abychom nepadli do pastí těchto zlodějů víry a přesvědčení. Kromě těchto nepoučených muslimů, komunistů a svobodných zednářů a křesťanských misionářů se na jedné straně Wahhâbîs, podřízená britským spiklencům a židovským sionistům na straně druhé, snaží svést muslimské děti novými metodami. Dělají, co mohou, aby zničili islám a îmân prostřednictvím falešných článků, filmů, divadel, rozhlasového a televizního vysílání (a webových stránek). Pro tento účel utrácejí miliony. Islámští učenci „rahimahumullah" jim všem poskytli nezbytné odpovědi a ukázali Allâhovo Ta'âlâovo náboženství a cestu ke štěstí a spáse.

---

[2] Dělat tawbu (za své hříchy) znamená litovat toho, že jste se dopustili hříchů, prosit Allâhu ta'âlâ za odpuštění tím, že pronesete například následující modlitbu: „ Estaghfirullah al-'adhîm al-ledhî, lâ ilâha v Anta Huwal hayy -al-qayyûm wa atubu ilaih" a slíbit Mu, že už nebude hřešit.

Z nich jsme vybrali knihu s názvem **I'tiqâdnâma, kterou** napsal Mawlânâ Diyâ , add-dîn Khâlid al-Baghdâdî al-'Uthmânî ‚quddisa sirruh', který byl význačným znalcem islámu. **I'tiqâd-nâma** byl dříve přeložen do turečtiny zesnulým Hâji Faizullâh Efendim z Kemahu, Erzincan, s titulem **Farâ'id al-fawâ'id** a byl vytištěn v Egyptě v roce 1312 AH. Tento překlad je zjednodušen pod názvem **Víra a islám**. Jeho první vydání bylo dokončeno v roce 1966. Naše vlastní vysvětlení jsou uvedena v hranatých závorkách. Děkujeme Allâhu ta'âlâ za to, že jste se zavázal vydat tuto knihu po třicáté poprvé v angličtině. Původní verze této knihy, **I'tiqâd-nâma**, je v perštině a je uložena v Istanbulské univerzitní knihovně (Ibnul Emin Mahmûd Kemal Dept. F. 2639).

Na konci části o ‚manželství nevěřícího' v **Durr almukhtâr** je napsáno: „Pokud muslimská dívka s nikāh (manželská smlouva předepsaná islámem) [3]nezná islám, když dosáhne puberty, její nikāh se stane neplatnou [ona se stane odpadlíkem]. Atributy Allâhu Ta'âlâ jí musí být přikázána a ona je musí zopakovat a říct: ‚Tomu věřím.' Když to Ibn , Âbidîn , rahimah-ullâhu vysvětlil ta'âlâ , řekl: „Pokud je dívka malá, patří k víře svých rodičů; je muslimka. Když dosáhne puberty, už nepatří k víře svých rodičů. Když dosáhne puberty, kvůli neznalosti islámu se z ní stane odpadlík. Dokud se nenaučí a neuvěří **šesti** zásadám islámu a neuvěří, že je nutné žít podle islámu, nebude nadále muslimkou, i když vysloví **Kalimat attawhîd,** to znamená: „Lâ ilâha il -l-Alláh Muhammadun Rasûlullah." Musí věřit šesti zásadám vyjádřeným v „ Âmantu billâhi ..." a musí říci: „Přijímám příkazy a zákazy Alláhua ta'âlâ. , Toto vysvětlení Ibn' Âbidîna ukazuje, že nevěřící se stává muslimem, jakmile řekne Kalimat attawhîd a uvěří jeho významu. Ale jako každý jiný muslim, když má příležitost, musí si zapamatovat následující slova a naučit se přesně jejich význam: **„Âmantu bi'llâhi wa Malâ'ikatihi wa Kutubihi wa Rusulihi wal-yawm-il-âkhiri wa bilkadári khairihi wa šarrihi minallâhi ta'âlâ walbâ'thu ba'd-al-mawt haqqun ash-hadu an lâ ilâha illallâh wa ash-hadu anna Muhammadan ‚abduhu wa Rasûluhu."** Také, pokud se muslimský chlapec nenaučí těchto šest zásad a neřekne, že jim věří, stane se odpadlíkem, když dosáhne věku rozvahy a puberty. Poté, co se (naučil se a uvěřil těmto šesti zásadám víry, a tím) dosáhl îmân, se pro něj okamžitě stane farz ptát se a naučit se **islámské učení** , tj. (přikázání islámu, která se nazývají) **farz** a (jeho zákazy, které se nazývají) **harâm**, jak provést mytí, ghusl, jak provést namâz a jak

[3] Podívejte se prosím na kapitolu 12 v pátém svazku Endless Bliss.

zakrýt jeho awrat části. Pokud se někoho zeptá (na toto učení), stane se z toho farz (islámské přikázání), aby ho to naučil a/nebo aby mu pomohl najít pravou islámskou knihu. Pokud nemůže najít nikoho nebo žádnou pravdivou knihu, je pro něj těžké, aby nějakou hledal. (Stejné povinnosti platí i pro muslimskou dívku.) Stane se nevěřícím, pokud nějakou nehledá. Bude pro něj „udhr" neuvědomovat si tyto povinnosti, dokud nějakou nenajde, (tj. dokud nenajde osobu nebo pravou islámskou knihu, která by ho těmto povinnostem naučila.) („udhr je něco jako např. výmluva, která osvobozuje muslima od dodržování islámského příkazu.) Muslim, který neprovádí činy farz v předepsaných časech a/nebo páchá harâm, bude vystaven mučení v pekle. Tato práce, **Víra a islám**, obsahuje podrobné informace o těchto šesti zásadách. Každý muslim by si měl tuto knihu dobře přečíst a udělat vše pro to, aby ji četly jeho děti a všichni jeho známí. Části awrat jsou vysvětleny ve čtvrtém svazku **Nekonečná blaženost**.

V textu jsou významy âyat-i kerîmas uvedeny jako ma'âl, což znamená ‚význam, jak jej ohlásili učenci z tafsîr'; neboť významy âyat-i kerîmas pochopil pouze Rasûlullah' sall-Allâhu , alaihi wa salámem, který zase učil tyto významy svého Sahâbu. Učenci z Tafsîr (věda o vysvětlení Koránu alkerîm) odlišili tyto hadísy od falešných hadísů vymyšlených munāfiq a zindiqů, kteří byli podřízeni britským spiklencům a špatně vychováváni jako muži náboženství bez určitého Madhhabu a ohledně těchto hadíth-i-sherufů, které nemohli najít, sami dali význam těm âyatům tím, že se řídili (pravidly a principy) vědy Tafsîr. To, co chápou ti lidé, kteří se neučili islámským vědácm, kteří mluví arabsky, ale nemají žádné znalosti Tafsîru, se nenazývá tafsîr (vysvětlení) Koránu. Proto hadîth-i-sherîf říká: **‚Člověk, který dává význam koránu alkerîmu podle svého vlastního chápání, se stává nevěřícím.'** Slovníček arabských a jiných neanglických termínů cizích anglickému čtenáři je přiložen.

Kéž nás Alláhu ta'âlâ všechny drží správné cesty, kterou ukazují učenci z Ahl as-Sunna! Kéž nás ochrání před vírou ve falešné, podvodné a zákeřné lži nepřátel islámu a lidí z lâ-madhhabî využívajících jména jako „velký učenec islámu"!

Všechny knihy vydané v různých jazycích se šíří po celém světě prostřednictvím internetu.

POZNÁMKA: Křesťanští misionáři se snaží propagovat křesťanství, Židé se snaží propagovat Talmud, Hakîkat Kitâbevi se ze všech sil snaží

propagovat islám a svobodní zednáři se snaží vyhladit náboženství. Moudrý, učený a rozumný člověk použije svou logiku a vybere si tu správnou. Tím, že podpoří vyhlášení toho pravého, budou sloužit jako prostředek k dosažení štěstí lidstva v tomto i v onom světě.

Současní světoví muslimové se rozdělili do tří hlavních skupin. První skupinou jsou skuteční muslimové, kteří jdou ve stopách Sahâby. Říká se jim **Ahl as-Sunnat** nebo **sunnî muslimové** nebo **Firqa-i-nâjiyya**, což znamená skupinu, která se zachránila před peklem. Druhá skupina jsou nepřátelé Sahâby. Říká se jim **Shi'îs** (šíité) nebo **Firqa-i-dâlla**, tedy odchylná skupina. Třetí skupina je nepřátelská jak sunnitům, tak šíitům. Říká se jim **Wahhâbîs** nebo **Nejdîs** (nebo Najdîs), z Najd, jejich rodiště je v Arábii. Říká se jim také **Firqa-i-mel'ûna** (tj. skupina prokletých). V publikacích **Nekonečná blaženost** a **Povstání a poté** je napsáno, že lidé v této skupině nazývají muslimy „nevěřícími". A náš požehnaný prorok uvalil kletbu na lidi, kteří tak nazývají muslimy. Tento tripartitní stát muslimského světa je výsledkem židovských a britských intrik.

Každý muslim by měl vždy říkat: „**Lâ ilâha il -l-Allah**", za tezkiju svých nafů, tj. očistit se od nevědomosti a hříšnosti, které jsou vlastní jeho povaze, a vždy opakovat modlitbu „**Estaghfirullah**" za tasfiju svého srdce, tj. aby se zachránil z nevěry a hříšnosti, které udusily jeho srdce v důsledku jeho shovívavosti v jeho nafs, v ďáblu, ve zlé společnosti a ve škodlivém čtení. Modlitby vyslovené lidmi, kteří poslouchají islám a dělají za své hříchy tawbu, budou přijaty (Allâhem ta'âlâem). Pokud člověk neprovádí svých denních (pět) namâze, dívá se na ženy, které se řádně nezahalily, a na odhalené části awrat ostatních a jí a pije to, co je harâm jíst a pít, musí dojít k závěru, že neposlouchá islám. Jeho modlitby nebudou přijaty.

Mîlâdî	**Hidžrî Shamsî**	**Hidžrî Kamarî**
2001	**1380**	**1422**

HÜSEYN HİLMİ IŞIK, ‘Rahmat-Allahi, alaih’

Hüseyn Hilmi Işık , ‘Rahmat-Allahi ‚alaih‘, vydavatel Hakikat Kitabevi Publications se narodil v Eyyub Sultan, Istanbule v roce 1329 (1911 AD).

Ze sto čtyřiceti čtyř knih, které vydal, je šedesát arabských, dvacet pět perských, čtrnáct tureckých a zbývající jsou knihy ve francouzštině, němčině, angličtině, ruštině a jiných jazycích.

Hüseyn Hilmi Iş›k, ‘Rahmat-Allahi ‚alaih‘ (vedl Sayyid ‚Abdulhakim Arwâsî, , Rahmat-Allahi ‚alaih‘, hluboký znalec náboženství a dokonalý ve ctnostech Tasawwufa a schopný vést žáky plně zralým způsobem; držitel slávy a moudrosti), byl schopný, velký islámský učenec schopný vést ke štěstí, zemřel v noci mezi 25. říjnem 2001 (8. Sha‘bân 1422) a 26. říjnem 2001 (9. Sha‘bân 1422) . Byl pohřben v Eyyub Sultan, kde se narodil.

Úvod

[Pro požehnání a zkrášlení této knihy, Mawlânâ Khâlid Baghdâdî ‘quddisa sirruh’ začíná citováním sedumnáctého dopisu z třetího svazku knihy **Maktûbât**, jejímž autorem byl al-Imâm ar-Rabbânî Ahmad al-Fâruqî as-Shirhindî[4] ‘rahmatullâhi ’alaih’. Imâm-i Rabbânî ‘quddisa sirruh’ v tomto dopisu říká následující]:

Začínám tento dopis slovem Basmala. Buď nekonečná sláva a vděčnost Allâhu ta’âlâ, který nás obdaroval tolika laskavostmi a poctil nás tím, že nás učinil Muslimy a také Ummou Rasûlullaha Muhammada ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’, což je největší pocta a požehnání.

Každý, kdo opravdu přemýšlí, by si měl být schopen uvědomit, že všechna požehnání lidstva přichází pouze od Allâha ta’âlâ. On sám vše stvořil. On sám je ten, který udržuje vše při životě. Všechny výjimečné lidské kvality jsou Jeho laskavostí a požehnáním. Náš život, mysl, znalosti, síla, sluch a řeč, to vše přichází od Něho. On je vždy ten, který sesílá nespočet požehnání a přízně. On je Ten, který zachraňuje lidské bytosti z nesnází a utrpení, přijímá modlitby, a chrání nás před zármutkem a pohromami. Jen On je tvůrce a poskytovatel veškeré obživy. Je tak štědrý, že ani hříšníkům obživu neodebírá. Je tak šlechetný, že Hříšníky, kteří se neřídí Jeho přikázáními a překračují daná omezení nehanobí a neponižuje, a jejich závěs počestnosti neodekrývá. Je tak odpouštějící a milosrdný, že nespěchá v potrestání těch, kteří si trest a mučení (’adhâb) zaslouží. Rozsévá Své požehnání a laskavosti na Své přátele, a stejně tak na Své nepřátele. Nikomu nic neodpírá. To nejcennější, nad všechna jeho dobrodiní, je to, že nám ukazuje správnou cestu ke spokojenosti a spáse. Nabádá nás, aby jsme nezbloudily, a tak se mohli dostat do rajské zahrady. Nařizuje nám, abychom se řídili podle Jeho milovaného proroka ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam‘, pro získání Jeho nekonečného požehnání, neomezených a nekončících potěšení, které v ráji čekají, a také pro získání Jeho milosti a lásky. Tudíž, požehnání Allâhu ta’âlâ jsou jasné jako je slunce. Všechna přízeň, která přichází od ostatních, ve skutečnosti přichází od Něho. Volí si tedy zprostředkovatele, kterým dává touhu, moc a sílu prokazovat laskavosti. Proto také, všechna požehnání přicházející skrze všechny lidi na všech místech, přichází vždy nejprve od Něho. Očekávat přízeň od někoho

[4] Imâm-i Rabbânî zemřel v roce 1034 [1624 A.D.].

jiného než od Něho je jako ptát si něco z depozitáře a nebo si ptát almužnu od chudého. Ignoranti tak jako vzdělaní, hlupáci tak jako inteligentní a horliví, všichni ví, že co tady píšeme je pravdivé a na místě, jelikož, vše řečeno jsou jasné fakta. Není potřeba o nich ani přemýšlet.

Tomu, který vykonává laskavosti, by se mělo děkovat a respektovat Ho. Proto je také lidskou povinností, aby každý děkoval Allâhovi ta'âlâ, od kterého přichází všechny laskavosti. Je to dluh, povinnost, kterou nám rozum přikazuje. Ale jelikož člověk byl původně stvořen z ničeho, je slabý, nuzný, nedokonalý a chybný. Není proto pro něho vždy snadné prokazovat vděčnost, kterou Allâhu ta'âlâ zasluhuje. Jelikož Allâhu ta'âlâ vždy existoval a je věčný, je naprosto vzdálen od nedokonalosti. Všechny druhy nadřazenosti náleží pouze Jemu. Člověk se nemůže, ani v nejmenším, přibližovat v jakékoli podobnosti Allâhovi ta'âlâ. Je vůbec v moci člověka, který je tak podřadný, projevit vděčnost tak vznešenému Allâhu ta'âlâ způsobem, který by byl hoden Allahove slávy? Je tolik věcí, které se lidem zamlouvají a zdají se jim hodnotné, ale On ví, že jsou špatné a nelíbí se Mu. To, co my běžně považujeme za projev úcty a vděčnosti, se Mu nemusí líbit. Z tohoto důvodu, člověk, s jeho nedokonalou myslí a krátkozrakostí, není schopen rozeznat, jaké formy uctívání a projevování vděčnosti Allâhu ta'âlâ jsou správné. S vyjímkou uctívání a vzdávání díku, které byly určeny Allahem, neboť i jednání, která jsou běžně považována za něčí oslavování, mohou býti urážlivé.

A proto, vděčnost a lidské povinnosti k Allâhu ta'âlâ prokazovány srdcem, jazykem a tělem, byly určeny Allâhem ta'âlâ a předány Jeho milovaným Prorokem 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'! Lidské povinnosti, s kterými nás Allâhu ta'âlâ seznámil a nařídil nám je, jsou zvané **Islám**. Poděkovat Mu můžeme tím, že budeme následovat cestu, kterou Jeho Prorok vyučoval. Allâhu ta'âlâ nepřijímá a nelíbí se Mu žádné vzdávání díku ani uctívání, které by bylo v rozporu nebo mimo tuto cestu, protože je mnoho věcí, které člověk považuje za krásné, ale které Islám nepovoluje a považuje je za ohavné.

A proto, při děkování Allâhu ta'âlâ, lidé, kteří mají rozum, by se měli řídit Hadratem Muhammadem ''alaihis-salâm'. Jeho cesta je zvaná **Islám**. Člověk, který následuje Muhammada ''alaihis- salâm' je nazýván **Muslim**. Děkování Allâhu ta'âlâ, což je následování Muhammada ''alaihis-salâm', je nazýváno **'ibâda** (uctívání). Učení Islámu má dvě části: náboženskou a vědeckou.

1) Učení, v které se musí věřit srdcem a je nazýváno **Usûl-i-dîn** nebo učení **îmân**u. V krátkosti, **îmân** znamená věřit v šest pilířů vyučovaných Muhammadem ‘’alaihis-salâm’, přijetí Islámu a vyvarování se řeči a skutků, které vyjadřují nevíru. Každý Muslim se musí naučit tyto znaky nevíry (**kufr**) a vyvarovat se jim. Člověk, který má îmân, je zvaný **Muslim**.

2) Učení bohoslužeb, které mají býti uskutečňovány a ty, kterým se máme vyvarovat, a pro obojí to platí jak tělem, tak i srdcem. Učení, které má býti vykonáváno se nazývá **farz**, a to, čemu se máme vyhýbat, je zváno **harâm**. Tato nauka se nazývá **Furû-i-dîn** nebo **Ahkâm-i-islâmiyya** a nebo **Islámské učení.**

[V první řadě, pro každého je nezbytné říci **Kalima-i-tawhîd**, a věřit ve skutečnosti, které obsahuje. Kalima-i-tawhîd je: “Lâ ilâha il-l-Allah Muhammadun Rasûlullah,” a to znamená: Allah existuje a je Jeden. Muhammad ‘’alaihis-salâm’ je Jeho Prorokem. Věřit v tuto skutečnost znamená “mít îmân,“ a “stát se Muslimem“. Ten, který má îmân je zván ‘Mu’min (Věřící) a ‘Muslim’. Îmân musí být nepřetržitý. Proto je také nezbytné se vyvarovat činností, které způsobují nevěru a používání věcí, které značí nevěru (kufr).

Kur’ân al-kerîm je Slovem Allaha. Allâhu ta’âlâ poslal Své Slova Muhammadovi ‘’alaihis-salâm’ jako zprávu skrze anděla Jebrâîla (Gabriela) ‘’alaihis-salâm’. Slova použita v Kur’ânu al-kerîmu jsou v arabštině. Nicméně, byly vedle sebe seřazeny podle Allâha ta’âlâ. Slova v Kur’ânu al-kerîmu byly seslány v âyatech, jakožto písmena a slova seřazena přesně podle Allâha ta’âlâ. Význam ukrytý v těchto písmenech a slovech předává Kalâm-i-ilâhî (Slovo Allâhove ta’âlâ). Tyto písmena a slova (v souhrnu) jsou nazývany **Kur’ân al- kerîm**. Významy uvedeny v Kalâm-i-ilâhî jsou také Kur’ân al-kerîm. Tato vlastnost Kur’ânu al-kerîmu, tedy Kalâm-i-ilâhî, nebyla vytvořena. Je to stálé a věčné, tak jako další vlastnosti Allâhovi ta’âlâ. Každým rokem, Jebrâîl ‘’alaihis- salâm’ navštěvoval Allahova Proroka a recitoval (âyaty z) Kur’ânu al-kerîmu, které už byly zjeveny, ve stejném pořadí jako byly zaznamenány v Lawh-i-mahfûdhu[5], a náš požehnaný Prorok opakoval po Archandělovi. V roce, kdy nejlepší z lidstva měl poctít Onen Svět svou existencí, nejvzácnější anděl ho navštívil dvakrát, přičemž vždy recitoval celý Kur’ân al-kerîm. Náš požehnaný Prorok, a většina z jeho Sahâbů, si zapamatovali Kur’ân al-kerîm v jeho celé délce. Toho roku, kdy Nejmilovanější Allâhem ta’âlâ poctil

[5] Uvedeno v třicáté-šesté kapitole třetího svazku knihy Nekonečné Blaho (Endless Bliss).

Onen Svět svou požehnanou existencí, Abû Bakr as-Siddîq, první Khalîfa (následovník) Allahova Proroka, shromáždil Sahâby (Společníky Proroka), kteří uměli Kur'ân a již jeho sepsané části nazpaměť, zorganizoval tedy výbor, a takto dokončil psaný text celého Kur'ânu. A takto vznikla nebeská kniha nazývaná **Mushaf**, a tedy Kur'ân al-kerîm. Třicet tři tisíc Sahâbů (Společníků Proroka) se sešlo a došli k závěru, že každé jedno písmeno Mushafu bylo na správném a svém původním místě.

Výroky Muhammada ''alaihis-salâm' jsou nazývány **hadîth**y-**i- sherîf**y. Ty hadîthy-i-sherîfy, jejichž smysl byl vnuknut Allâhem ta'âlâ, ikdyž byly vysloveny Muhammadem 'alaihis-salâm', jsou zvány **hadîth**y-**i-qudsy**. Je mnoho knih, které sepisují hadîthy-i- sherîfy. Nejznámější z nich jsou **Bukhârî** a **Muslim**. Z příkazů Allâha ta'âlâ, učení, které se zabývá nezbytností víry, se jmenuje **îmân**, dále to, co musí být vykonáváno, je zváno **farz**, a omezení jsou zvány **harâm**. Farzy a harâmy jsou společně zvány **Ahkâm**y-**i-Islâmiyya**. Člověku, který popře byť jen jedno z Islámského učení, se říká **kâfir** (nevěřící).

Druhá důležitá věc pro člověka je očistit své srdce. Když se řekne „srdce“, rozumíme jím dvě věci. Orgán v naší hrudi je nazýván „srdcem“ většinou lidí. Srdce v tomto smyslu najdeme i u zvířat. Druhé srdce je neviditelné, ukrývající se ve (fyzickém) srdci. Toto druhé srdce je také nazýváno „srdcem“. Právě toto je srdce, o kterém se píše v náboženských knihách. A také právě toto srdce je to, které přijímá Islámské učení, a které tedy buďto věří a nebo nevěří. Srdce, které věří, je čisté. Srdce, které odmítá víru, je znečištěné. Je mrtvé. Naší první povinností je snažit se co nejvíce očišťovat naše srdce. Uctíváním, obzvláště vykonáváním namâzu (modlitby) a říkáním (speciální modlitby) istighfâru, srdce očišťujeme. Hřešením se srdce znečišťuje. Náš požehnaný Prorok řekl: **„Říkej istighfâr co nejčastěji! Pokud Muslim říká modlitbu istighfâr pravidelně, Allâhu ta'âlâ ho ochrání před všemi nemocemi a pohromami. Bude jim posílat rizq** (jídlo, obživu) **z takových míst, ze kterých by to vůbec neočekávali.“** Istighfâr, znamená říci: **“Estaghfirullah.”** Aby byla modlitba přijmuta, dotyčný musí být Muslim, musí vykonat tawbu za hříchy, které spáchal, a dále modlitba musí býti vyslovena vědomě a s vírou. Modlitby vyřčeny se zateměným srdcem nebudou Allâhem ta'âlâ přijmuty. Srdce člověka, který říká modlitby tři krát denně a vykonává pět namâzů denně, se očišťuje a začíná je prociťovat. Modlitba, vyřčena pouze ústy, bez toho aby to vycházelo ze srdce, bude k ničemu.

Učení náboženství předepsané Islámským náboženstvím je sepsáno v knihách učenců **Ahl as-Sunny**. Najdete v nich âyaty-i-kerîmy a hadîthy-i-sherîfy s přímými a jasnými významy, které jsou tudíž nazývány nass (psané zákony), z věrohodného, Islámského učení, které je předáváno učenci Ahl as-Sunny. Člověk, který odmítne byť jediné z nich, se stává **kafir** (nevěřící). Pokud své nevěrectví skrývá, bude nazýván **munâfiq**. A člověk, který skrývá svou nevíru a navíc předstírá býti Muslimem, tedy snaží se svést Muslimy, bude nazýván **zindiq**. Nicméně, falešná víra způsobená dezinterpretací nassu s nejasnými významy, nedělá z člověka kâfira. Ale odchýlení ze správné cesty Ahl as-Sunny přivede takového člověka do pekla. A protože věřil i v ty nassy s jasným významem, takový člověk by neměl v pekle pobývat navěky, ale měl by být vysvobozen a vzat do ráje. Tomuto druhu lidí se říká **lidé bid'at**u nebo **skupiny dalâlat**u. Existuje 72 skupin dalâlatu. Žádné bohoslužebné činy, laskavosti nebo služby lidem vykonané těmito lidmi, nevěřícími nebo odpadlíky, by neměli být přijaty Allâhem ta'âlâ; jejich dobročinné skutky jim na Onom Světě nepřilepší. Muslimové se správnou vírou jsou nazýváni **Ahl as-sunnat wa-l-jamâ'at** nebo **Sunnî** Muslimové. Sunnî Muslimové se rozdělili do čtyř (správně vedených) podskupin lišících se v jejich bohoslužebných činech. Dívají se na sebe navzájem jako na Muslimy (hlavní věrohodné skupiny zvané) Ahl as-Sunnat, a milují jeden druhého[6]. Člověk, který není ani v jedné z těchto čtyř skupin (Madhhaby) není Sunnî Muslim. To, že člověk, který není Sunnî Muslim, je buďto kâfir a nebo jeden z bid'at lidí, je napsáno v dopisech sepsaných spisovatelem Hadratem Imâmem Rabbânîm, zejména v dvě stě osumdesátém šestém dopise z prvního svazku (z jeho skvělé práce, **Maktûbât**), stejně jako v **Tahtâwî**n vysvětlivkách ke knize zvané **Durr-ul-mukhtâr**, v kapitole jmenované **Zebâyikh**, a v **al-Besâirli-munkîr-it-tawassul-i-bi-ahl-il-maqâbir**, s dokumenty a ověřenými texty. Obě knihy jsou v arabštině. Druhá byla napsána v Indii a vytištěna v roce 1395 [1975 A.D.]. Hakîkat Kitâbevi v Istanbulu, v Turecku, reprodukovalo knihu ofsetovým tiskem několikrát.

Pokud člověk, který se řídí jednou ze čtyř Madhhabů a podle toho vykonává bohoslužebné činy, zhřeší a nebo pochybí ve službě Allâhu ta'âlâ, On mu odpustí, jakmile vykoná tawbu. A když tawbu nevykoná, Allâhu ta'âlâ mu odpustí a do pekla ho vůbec nepošle, pokud se tak rozhodne.

[6] Tyto čtyři skupiny (nebo Madhhaby) jsou: 1– Hanafî Madhhab; 2– Shâfi'î Madhhab; 3– Mâlikî Madhhab; a 4– Hanbalî Madhhab.

Nicméně, bude ho trýznit, pokud se tak rozhodne, ale později bude propuštěn z těchto muk. Ti, co nevěří byť jen jedné z jasných skutečností, kterým se v Islámu věřit musí, to je, dokonce i pokud to bylo zaslechnuto neznalými lidmi, jsou nazýváni kâfirové (nevěřící) a budou podrobeni nekonečným mukám v pekle. Existují dva druhy kâfirů: Kâfirové se svatou knihou, a ti bez svaté knihy. Pokud člověk s rodiči Muslimi opustí Islám, je zván "murtadd" (odpadlík). Ibn 'Âbidîn 'rahimahullâhu ta'âlâ' říká následující, když se zabývá lidmi, jejichž nikâh (Islámský manželský svazek) se stává harâm (zakázané, neplatné) kvůli jejich şirku (polyteizmu, nevěrectví). Lidé, kteří patří do jedné ze sedumdesáti dvou heretických skupin Muslimů a jejichž hereze již upadla do bezbožnosti, " Odpadlíci, mulhidi, zindiqové, mágové, lidé zvaní [Bráhmani, Budhisté], Bâtinîové, Ibâhatîové, Durzîové, modloslužebníci, antičtí řečtí filozofové a munâfiqové, jsou všichni nevěřící bez svatých knih ." Komunisté a svobodní zednáři, to jsou také nevěřící bez svaté knihy. Křesťané a židé, kteří věří ve zjevené svaté knihy jako je Tóra a Bible, které byly později upraveny, jsou nevěřící s knihami. Pokud tito lidé zbožšťují nějaké stvoření, stávají se z nich mushrikové (polyteisté). Vlastnosti Allâha ta'âlâ zvané Sifât-i-thubûtiyya a Sifât-i-dhâtiyya jsou také nazývány Vlastnosti božské (ulûhiyyat).

Pokud nevěřící, se svatou knihou nebo bez ní, přijme Islám, zachrání se od pekla. Stane se z něho Muslim, očištěný od všech hříchů. Nicméně, pouze pokud se z něj stane Sunnî Muslim. Pro to, aby se stal Sunnî Muslim, musí přečíst a učit se z jedné z knih napsaných učenci (správné cesty zvané) Ahl as-Sunna a musí upravit své skutky, slova a îmân tomuto učení. Ve světě můžeme pochopit z činů a slov, které jsou vykonány a vyřčeny bez darûra (silné nutnosti nebo nátlaku), jestli je člověk Muslim nebo ne. To, jestli člověk odešel na Onen Svět s vírou (îmânem), se stává jistým až s posledním výdechem člověka. Pokud Muslim se závažnými hříchy za ně vykoná tawbu, jistě mu bude odpuštěno, a stane se z něj očištěný Muslim bez hříchu. Toto je podrobně vysvětleno v 'ilm al-hâl knihách, v knize zvané Víra a Islám (tato kniha) a v šesti svazcích knihy Nekonečná Blaženost (Endless Bliss), co je to tawba a jak musí být vykonána.]

Víra a Islám

V této knize, **I'tiqâd-nâma**, Prorokův 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' hadîth-i-sherîf týkající se îmânu a Islámu, bude vysvětlen. Doufám, že skrze požehnání tohoto hadîthu-i-sherîfu, víra Muslimů se stane dokonalejší a takto nabydou spásy a spokojenosti. A doufám také, že to bude pro mne, Khâlida, který má tolik hříchů, spásou. Nechť Allâhu ta'âlâ, v kterého mám překrásnou víru, že On nemá potřebu ničeho, a že jeho laskavosti a požehnání jsou tak obrovské, a který je tak lítostivý ke svým poddaným, odpustí tomuto ubohému Khâlidovi, s tak nízkým kapitálem a tak zaneseným srdcem, pro jeho nevhodné slova, a nechť přijme jeho nedokonalé bohoslužebné skutky. Nechť nás ochrání od zla lstivého, lživého satana [a od svedení nepravdivými, scestnými slovy a písmy nepřátel Islámu] a učiní nás šťastny! On je Nejslitovnější ze slitovných a Nejvelkorysejší z velkorysých.

Islámští učenci říkají, že každý **mukallaf**, muž nebo žena Muslimové, kteří dosáhli věku rozvážnosti a puberty, musí znát a věřit v Allâhův ta'âlâ as-Sifât adh-Dhâtiyya[7] a as-Sifât ath- Thubûtiyya[8] správně. Toto je to, co je primárně závazné (fard) pro všechny. Nevědět není omluva; je to hřích. Khâlid ibn Ahmad al-Baghdâdî píše tuto knihu ne proto, že by se chtěl ukázat nadřazený, více znalý nebo aby se stal slavným, ale aby za sebou zanechal připomenutí, službu Allahu. Nechť je Allâhu ta'âlâ nápomocen skromnému Khâlidovi[9] s Jeho Mocí a skrze požehnanou duši Jeho Proroka! Âmin.

Všechno jiné než Allâhu ta'âlâ je zváno **ma-siwâ** nebo 'âlam (stvoření, vesmír), které jsou nyní nazývány **„příroda“**. Žádné stvoření neexistovalo. Allâhu ta'âlâ je Ten, který to vše stvořil. Ti všichni jsou **mumkin** (to, co může vzejít z nebytí v existenci) a **hâdith** (to, co může vzejít z ničeho v živé), to znamená, že můžou vzniknout a žít, ikdyž neexistovali. Hadîth-i-sherîf, **'Allâhu ta'âlâ existoval, nic jiného neexistovalo,'** ukazuje, že je to pravda.

---

[7] Allâhu ta'âlâ má šest vlastností, které se nazývají **As-Sifât adh-Dhâtiyya: al-Wujûd**, život/bytí**; al-Qidam**, bytí bez začátku, a nekonečný v minulosti; **al-Baqâ'**, bytí bez konce, a nekonečný v budoucnosti; **al-Wahdâniyya**, nemající partnera nebo dvojici; **al-Mukhâlafatuli-l-hawâdith**, nemít podobnost k žádnému stvoření v každém ohledu; **al-Qiyâmu bi nafsihi**, svébytný, nemající potřebu ničeho pro Svou existenci. Žádné stvoření nemá ani jednu z těchto šesti vlastností, ani žádnou spojitost s nimi. Náleží výhradně Allâhu ta'âlâ. Někteří Islámští učenci tvrdí, že al-Mukhâlafatu li-l-hawâdith a al-Wahdâniyya má stejný význam, a že tedy počet as-Sifât adh-Dhâtiyyatů je pět.

[8] Najdete na straně 6, 19 and 33.

[9] Khâlid-i Bagdâdî zemřel v Damašku v roce 1247 [1826 A.D.].

Druhý důkaz ukazující, že celý vesmír a všechna stvoření jsou hâdith, je ta skutečnost, že stvoření (jejich vlastnosti) se transformují a mění neustále; ve skutečnosti něco qadîm (bez začátku) by se nikdy nemělo změnit. Dhât (Podstata) a Vlastnosti Allâha ta'âlâ jsou qadîm a jsou neměnné[10]. Tyto změny stvoření, kdy se vzájemně promněňují, nemohli vzniknout z věčné minulosti. Měli by mít začátek a vzejít v existenci z prvků nebo látek, které museli být vytvořeny z ničeho.

Další důkaz pro skutečnost, že vesmír je mumkin, tedy, že se může vytvořit bytí z neexistence, je, že stvoření jak je vidíme jsou hâdith; to znamená, že jejich existence vzejde z ničeho.

Máme dva druhy bytí: **mumkin** a **Wâjib[11]**. Pokud by existoval jenom mumkin, nebo pokud by Wâjib al-wujûd neexistoval, nic by neexistovalo[12]. A tedy, mumkin se nemohl vytvořit a žít sám o sobě. Bez vnějšího vlivu by nikdy nemohl vzniknout, a zůstal by v neexistenci. Jelikož mumkin se nemohl vytvořit sám; přirozeně, nemohl vytvořit ani jiné mumkiny. To, co vytvořilo mumkin, muselo být Wâjib al-wujûd. Existence 'âlamu ukazuje, že stvořitel, který to vytvořil z ničeho, existuje. Tudíž, Jedinečný Stvořitel všeho co je mumkin, všeho stvoření, je jen Wâjib al-wujûd, aniž by byl hâdithem nebo mumkinem, On je vždy existující a qadîm (věčný). 'Wâjib al-wujûd' znamená, že jeho existence nevznikla z něčeho jiného, ale ze sebe samého. Tedy je vždy samostatně existující a nebyl vytvořen někým jiným. Kdyby to tak nebylo, muselo by to být stvoření (mumkin a hâdith) stvořené někým jiným, což je v rozporu s tím, co jsme již vyvodily výše. V perštině **'Khudâ'** (používáno pro Jméno Allaha) znamená 'vždy samostatně existující, věčný .'

---

[10] Kdežto ve světě fyzikálních jevů, látky mění svůj stav. Při chemických reakcích se mění podstata a struktura látek. Pozorujeme, jak předměty nebo látky mizí a mění se v jiné látky. Dnes, při nově známých atomových změnách a jaderných reakcích se ničí jak hmota tak prvky. Mění se zpět v energii.

[11] 'Wujûd' znamená 'existence, bytí'. Máme tři druhy existence. První je **Wâjib al-wujûd**, Nezbytná Existence. Existuje pořád. Nikdy nebyl neexistující předtím, ani nikdy nepřestane existovat v nekonečné budoucnosti. Pouze Allâhu ta'âlâ je Wâjib al- wujûd. Druhá je **mumtani' al-wujûd**, a ta ve skutečnosti existovat nemůže. To je, sharîk al-Bârî (partner Allâha ta'âlâ). Jiný bůh, tedy partner Allâhův ta'âlâ nebo něco podobného Jemu, nemůže existovat. Třetí je **mumkin al-wujûd**, to jsou ty co mohou, ale nemusí existovat. To jsou vesmír a všechna stvoření bez vyjímky. Opak od wujûd je **'adam** (neexistence). Všechna stvoření byla 'adam, neexistovaly, předtím než vznikly.

[12] To, že něco vznikne z neexistence, je změna, událost. A podle znalostí, které máme z fyziky, stav látky se mění na základě vnější síly, tedy zdroje, který předcházel tuto látku.

Vidíme, že všechno stvoření je v pozoruhodném uspořádání, a věda každoročně nalézá nové objevy tohoto uspařádání. Stvořitel tohoto řádu musí být **Hayy** (Věčně Žijící), **'Alîm** (Vševědoucí), **Qâdir** (Všemohoucí), **Murîd** (Nejvstřícnější), **Samî'** (Všeslyšící), **Basîr** (Vševidoucí), **Mutakallim** (Nejlepší Řečník/Mistr Slova), **Khâliq** (Nejkreativnější Tvořitel)[13]. Neboť, smrt, nevědomost, neschopnost něčeho, ovlivnitelnost pod nátlakem ostatních, hluchota, slepota, němota, to všechno jsou nedostatky a nedokonalosti. Není možné, aby Ten, kdo vytvořil tento 'âlam nebo kâ'inât (všechno bytí) s tak dokonalým uspořádáním, a který toto chrání před zánikem, měl některé z takovýchto nedokonalých vlastností[14].

Navíc, můžeme tyto vlastnosti dokonalosti vidět i v Jeho stvořeních. Vytvořil je k obrazu Svému. Kdyby On sám tyto vlastnosti neměl, jak by je mohl dát tomu co stvořil, a jak by Jím stvořené mohlo být Jemu nadřazeno.

Měli bysme také dodat, že Stvořitel všech světů bytí by měl vlastnit všechny atributy dokonalosti a nadřazenosti a žádný z atributů nedokonalosti, neboť kdo je nedokonalý, nemůže být tolik tvořivý.

Kromě těchto smysluplných objasnění, âyaty-i kerîmy a hadîthy-i-sherîfy nabízí jasné vysvětlení týkající se dokonalých vlastností Allâha ta'âlâ. Tudíž, není přípustné toto jakkoli zpochybňovat. Pochyby vedou k nevíře. Výše zmiňovaných osum Vlastností dokonalosti nazýváme **as-Sifât ath-Thubûtiyya**. Allâhu ta'âlâ je držitelem všech těchto osmi Vlastností dokonalosti. V Jeho Osobnosti, Podstatě, Vlastnostech nebo Skutcích není vady, nedostatků nebo změny. Sifât- adh-Dhâtiyya a Sifât-adh-Dhâtiyya jsou nazývány Vlastnostmi Ulûhiyyat. Pokud někdo věří, že nějaké stvoření disponuje Vlastnostmi Ulûhiyyat, stává se z něho **mushrik** (polyteista).

---

[13] Toto je osum Sifât ath-Thubîtiyyatů Allâha ta'âlâ.

[14] [2] Každé stvoření, od atomů až po hvězdy, bylo vytvořeno s nějakými výpočty a zákonitostmi. Pravidelnost, pozorovaná v zákonech fyziky, chemie, astronomie a biologie ohromuje lidskou mysl. Dokonce Darwin musel říci, že když přemýšlel nad řádem a složitostí struktury oka, měl pocit, že se zblázní. Vzduch je směsí dusíku (78%), kyslíku (21%), a interních plynů (1%). Je to směs, ne sloučenina. Kdyby měl kyslík více než 21 procent, spálilo by to naše plíce. A kdyby to bylo méně než 21 procent, nebylo by možné spálit živiny v krvi. Lidé a zvířata by nemohli žít. Toto procento, 21, se nikdy nemění, nikde, ani během dešťů. A toto je, ve své podstatě, obrovské požehnání. Skladba oka je nic proti tomuto zázraku. Je možné, aby Ten, kdo vytvořil všechny tyto zákonitosti, složité výpočty a vzorce, které známe z vědy, by mohl mít jakékoli nedostatky?

Náležitosti Islámu

S pomocí a silou proudící od Allâha ta'âlâ, který udržuje všechny 'âlamy při životě a přináší všechny laskavosti i dary a nikdy nespí, začínáme s vykládáním požehnaných výroků našeho Proroka 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'.

Náš milovaný a výjimečný Hadrat 'Umar ibn al-Khattâb 'radiy- Allâhu ta'âlâ 'anh', který byl hrdinný vůdce Muslimů, jeden z nejváženějších Společníků Proroka, a který byl slavný pro jeho pravdomluvnost, řekl:

" V tento den, pouze hrstka z nás, Sahâbů, se vyskytovala v blízkosti a byla ve službě našemu Rasûlullahu 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'." Tento den, tato hodina, byla tak požehnaná. Šance, že člověk prožije tak významný den znovu, je téměř nulová. V ten den, býti ve společnosti Proroka, poctěni jeho blízkostí, jeho krásným obličejem, který byl potravou, potěšením i útěchou pro duši, pro nás bylo tak mimořádné. Aby mohla být pochopena hodnota a pocta tohoto dne, požehnaný Sahâbî řekl: "Byl to takový den... " Mohlo by vůbec býti hodnotnějšího a ctěnějšího okamžiku, než míti možnost a požehnání spatřit Jebrâ'îla (Archanděla Gabriela 'alaihi 's-salâm) v lidské podobě, slyšet jeho hlas, poslouchat člověku užitečné rady, podány tak krásně a jasně, skrze požehnané ústa Rasûlullaha (Proroka) 'sall- Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'? "V tento čas, podobně jako vycházející měsíc, přišel k nám jeden muž. Jeho šaty byly velmi bílé a jeho vlasy zase velmi černé. Nebyly na něm vydět žádné známky cesty, jako je zaprášení nebo pocení. Nikdo z nás, Sahâbů Proroka 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam', ho nepoznal; tj. nepatřil k lidem, které jsme v minulosti viděli nebo znali. Posadil se před Rasûlullaha 'sall- Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'. Své kolena si položil blízko požehnaných kolen Proroka." Tato osoba, v podobě lidské postavy, byl anděl jmenovaný Jebrâ'îl. Ikdyž jeho způsob sezení se nezdá býti v souladu s mravy **(âdâb)**, jeho chování nám ukázalo jednu důležitou skutečnost: tedy, že stud by měl jít stranou při získávání vědomostí ohledně náboženství, a že pýcha a arogance je, u mistra, v tomto ohledu nepřípustná. Hadrat Jebrâ'îl chtěl ukázat, že každý by se měl ptát, co chce vědět o Islámu, svobodně a beze studu, tedy ostych by neměl míti místo v učení Islámu. Něměli bychom býti rozpačití v plnění povinností k Allâhu ta'âlâ, jejich učení i vyučování.

"Tento vznešený člověk položil své ruce na Rasûlullahova 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' požehnaná kolena. A Rasûlullaha se zeptal: **'Ó, Allahův Proroku! Pověz mi, co je to Islám a jak se státi Muslimem.' "**

Lexikální význam slova ’Islám’ je ’svěsit hlavu v poddanosti.’ Rasûlullah ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ vysvětlil, že slovo ’islám’ je souhrnné jméno pěti základních náležitostí Islámu, následovně:

1. Rasûlullah ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ řekl, že první z pěti náležitostí Islámu je **“říci Kalimat ash- shahâda”**; což znamená, že člověk musí říci, **“Esh’hadu an lâ ilâha il-l-Allah wa esh’hadu anna Muhammadan ’abdûhu wa rasûluh.”** Jinými slovy, člověk, který nabyl rozvahy a dovršil věku puberty a je schopen mluvit, musí říci hlasitě, **“Na zemi i na nebi, není nikdo hoden uctívání kromě Allâha ta’âlâ. Jediné skutečné bytí, které má býti uctíváno je Allâhu ta’âlâ.** On je Wâjib ul- wujûd. Každý druh nadřazenosti se v Něm vyskytuje. Nemá žádné nedokonalosti. Jeho jméno je **Allah**,” a musí v to věřit naprosto celým svým srdcem. A také by měl říci a věřit v: Nejvznešenější člověk, který měl narůžovělou kůži, nádherný obličej, bíle-načervenalý a zářivý, oči a obočí černé; požehnané čelo měl široké, měl krásné způsoby a chování; jehož stín nikdy nepadl na zem, který byl zdvořilý, a jelikož se narodil v Mekce z rodu Hashemite, říkali mu Arab, jmenovaný **Muhammad ibn ’Abdullah, a je služebníkem Allâha ta’âlâ (’abd) a Prorok (Rasûl).”** Matka Proroka se jmenovala Hadrat Âmina bint Wahab. On byl narozen v Mekce [za svítání v pondělí, 20. dubna, 571 A.D.]. Když mu bylo čtyřicet, v roce nazývaném (’Bi’ten’ rok), bylo mu sděleno, že je Prorokem. Poté, po dobu třinácti let vybízel lidi v Mekce k přijetí Islámu. Následovně, na rozkaz Allâhův ta’âlâ, emigroval do Mediny. Tady šířil Islám po celé krajině. Deset let po Hijratu (Hegiře), zemřel v Medině v pondělí 12, Rabî’ al- Awwal (červnec, 632)[15].

2. Druhá z pěti náležitostí Islámu je **“vykonávat** (modlitbu zvanou) **namâz** (nebo salât) pět krát denně, v souladu s podmínkami pro její vykonání

[15] Podle historiků, Prorok vstoupil do jeskyně u hory Sawr k večeru ve čtvrtek 27. měsíce Safaru, 622 A.D., během jeho migrace z al-Mekkat al-Mukarrama do al-Madînat al-Munawwara. Jeskyni opustil v pondělí v noci a vkročil do vesnice Qubâ v blízkosti města Medina, v pondělí, 8. podle Rabî’ul-awwal kalendáře (20. září podle Gregoriánského kalendáře a 7. září podle Juliánského. Tímto šťastným dnem začíná Muslimský hijrî (hegira) - Shemsî (sluneční) kalendář.). Hijrî Shemsî kalendář používaný Shî’ity začíná o šest měsíců dříve než tento. Tedy, začíná 20. března, kdy se slaví Nawruz festival nevěřících Mejûsîů (mágů). Ve čtvrtek, kdy den a noc měli stejnou délku po celém světě, zůstal ve vesnici Qubâ. V pátek pak vyrazil a ve stejný den se dostal do Mediny. Začátek měsíce Muharram ve stejný rok (pátek, 16. července) byl přijat jako začátek Hijrî Qamarî kalendáře. Tento Qamarî (lunární) kalendář začíná v pátek 16. července. Hijrî shemsî rok kryjící se s kterýmkoliv západním dnem nového roku je o 622 let dříve než ten západní nový rok. A západní rok kryjící se s kterýmkoliv Hijrî shemsî novým rokem je o 621 let později než Hijrî shemsî nový rok.

a (náležitostmi zvanými) farzy **ve stanoveném čase pro každou modlitbu.”** Je to fard (povinnost), pro každého Muslima, vykonávat pět modliteb denně, a to vědomě ve stanovený čas[16] pro každou modlitbu, ani dříve, ani později. Začínat modlitbu před jejím stanoveným časem je velký hřích. Mnohdy je to způsobeno následováním chybných kalendářů připravených nevzdělanými a lâ-madhabî lidmi, taková modlitba nebude sahîh (platná). (Lidé lâ-madhhabî jsou ti, kteří se neřídí jednou ze čtyř Madhhabů.) Toto mylné vedení způsobuje, že někteří Muslimové vykonávají sunnat část modlitby, z první odpolední modlitby, dříve a farz část, z odpolední modlitby, během jejich (hříšného) času zvaném kerâhat (nebo karâhat). (Časy kerâhatu jsou vysvětleny ve čtvrtém svazku knihy Nekonečné Blaho (**Endless Bliss**) a také na vnitřní straně měkké vazby knihy zvané **Miftâh-ul-Janna**. Prosím, podívejte se také na poznámku pod čarou[1] níže.) Fard, wâjib a sunna příkazy nesmí býti opomenuty při vykonávání namâzu. Namâz, kromě toho, že musí býti vykonán ve stanovený čas, musí býti vykonán s odevzdaným srdcem Allâhu ta’âlâ. V Kur’ânu al-kerîmu je namâz zván ‘salât’. **Salât** znamená: člověk se modlí, andělé pronášejí istighfâr, a Allâhu ta’âlâ je soucitný a lítostivý. V Islámu, salât znamená modlitba, která zahrnuje určité pohyby a recitaci daných veršů, toto je popsáno v knihách ’ilm al-hâl. Salât začíná slovy **‘Allâhu akbar,’** což se vyslovuje po zvednutí rukou k uším a tyto slova končí po sepnutí rukou pod pupkem (pro muže), toto se nazývá **‘takbîr al-iftitâh.’** Modlitba končí slovem salâm, který je vyřčen v konečném sedu při otáčení hlavy k pravému a poté levému ramenu.

3. Třetí náležitostí Islámu je **“platit zakât z vlastního jmění.“** Lexikální význam slova zakât je ‘očista, chválení, stát se dobrým a krásným.‘ V Islámu, **zakât** znamená ‘pro člověka, který má více než potřebuje **(zakât jmění)** v určité částce zvané **nisâb**, že z tohoto musí oddělit určitou částku a dát ji Muslimům, kteří jsou popsaní v Kur’ânu al-kerîmu, beze zmínky.’ Je sedum druhů lidí, kterým se zakât vyplácí. Máme čtyři druhy zakâtu ve všech čtyřech Madhhabech: zakât zlata a stříbra, zakât komerčního zboží, zakât hospodářských zvířat [ovce, kozy a krávy], které se pasou déle než půl roku a zakât půdních plodin. Tento čtvrtý typ zakâtu, zvaný **’ushr**, je vyplácen hned po sklizni. Kdežto zbylé tři typy jsou vypláceny rok poté, co dosáhnou částky nisâb.

4. Čtvrtý typ náležitostí Islámu je **“postit se každý den v měsíci Ramadân.”** Tento půst je zvaný **‘sawm.’** Sawn znamená ochránit něco

[16] Informace ohledně namâzu (modlitby) najdete ve čtvrtém svazku knihy Nekonečné Blaho (Endless Bliss). Také je najdete v knize s názvem **Miftâh-ul-Janna**. Její anglická verze je k dispozici v **Hakîkat Kitâbevi**, Istanbul, Turecko.

před něčím jiným. V Islámu, sawn znamená ochránit se před třemi věcmi (v průběhu dne) v měsíci Ramadân, jak bylo nařízeno Allâhem ta'âlâ: jídlo, pití a sexuální styk. Měsíc Ramadân začíná viděním nového měsíce na (západním) horizontu. Nemusí začínat v čase vypočítaném v kalendářích.

5. Pátá náležitost Islámu, **„pro člověka, který je toho schopen, je vykonat hajj jednou za život."** Pro člověka, který je schopen a má dostatek prostředků k tomu, aby mohl vycestovat do města Mekka a vrátit se zpět, mimo prostředky, které jsou dostatečné pro jeho rodinu do doby než se vrátí zpět, je fard vykonat tawâf okolo Ka'by a vykonat Waqfa na prostranství Arafât, za předpokladu že cesta bude bezpečná a jeho tělo je zdravé, jednou za život.

„Když slyšel tyto odpovědi od Rasûlullaha 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam', tento člověk řekl: **'Yâ Rasûl-Allah! Pověděl jsi pravdu.'** "Hadrat 'Umar 'radiy-Allâhu 'anh' řekl, že Sahâbîjové, kteří byli svědky tohoto incidentu, byli ohromeni chováním tohoto muže, který položil otázku a poté potvrdil, že odpověď je správná. Většinou člověk pokládá otázky se zájmem dozvědět se něco, co neví; ale když řekne, "Pověděl jsi pravdu," naznačuje to, že odpověď již znal.

Nejvyšší z těchto pěti náležitostí, které jsou uvedeny výše, je říci Kalimat ash-shahâda a věřit jeho významu. Druhá nejvyšší je vykonávat namâz. Další je postit se. Poté je na řadě hajj. A poslední je platit zakât. To, že Kalimat ash-shahâda je nejvýš, je určeno jednotným souhlasem učenců. Co se týče pořadí ostatních čtyř, většina Islámských učenců se shoduje na tom, co je napsáno výše. Kalimat ash-shahâda byl první fard, v začátcích Islámu. Namâz pět krát denně se stal fard v noci Mi'râj, dvanáctý rok od Bi'thatu, rok a několik měsíců před Hegirou. Postění se během měsíce Ramadân se stalo fard v měsíci Sha'bân, druhý rok od Hegiry. Placení zakâtu se stalo fard v měsíci Ramadân, ve stejný rok jako postění. A hajj se stal fardem devátý rok od Hegiry[17].

Pokud člověk popírá, nevěří, odmítá, vysmívá se nebo bagatelizuje jednu z těchto pěti náležitostí Islámu, stává se z něho nevěřící, nechť nás Allah

[17] Detailní informace ohledně namâzu, postění, zakâtu, hajji a Mi'râji jsou k dispozici ve čtvrtém svazku knihy Nekonečné Blaho (**Endless Bliss**), pak v pátém svazku v první, druhé a sedmé kapitole, a dále v šesté kapitole třetího svazku, respektive. Bi'that znamená Allâhu ta'âlâ seslal Jeho požehnaného Archanděla, Hadrata Jebrâ'îla, aby řekl Jeho milovanému Proroku, že on je posledním Prorokem. Hegira (Hijrat) znamená Rasûlullahova 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam' migrace z Mekky do Mediny.

ochraňuje! Podobně, ten kdo nepřijme jakoukoliv z věcí, které jsou jasně deklarovány a jednotně určené jako halâl (povolené) nebo harâm (zakázané) nebo kdo řekne o něčem, co je harâm, že je to halâl a naopak, stává se z něho nevěřící. Pokud člověk popře nebo se mu nezamlouvá jedno z nevyhnutelně známých Islámských učení, to jsou učení, které jsou slyšeny a známy většinou lidí, kteří žijí v jedné z Muslimských zemí, stává se z něho nevěřící[18].

[18] Například, požívání vepřového, popíjení alkoholu, hazardování; pro ženy nebo dívky, ukazování se ostatním bez zakrytí hlavy, vlasů, ramen a nohou; pro muže ukazování se ostatním s nezakrytou částí mezi koleny a pupkem, to všechno je harâm. Tedy, Allâhu ta'âlâ zakázal tyto činnosti. Čtyři Madhhaby, které popisují příkazy a omezení od Allâha ta'âlâ, měli odlišný pohled ohledně hranice určující konec awrat částí mužského těla, to jsou části mužského těla, která jsou pro muže harâm (zakázány) ukazovat ostatním a pro ostatní se na ně dívat. Pro každého Muslima je fardem zakrývat si tyto části těla tak, jak je popsáno v příslušném Madhhabu ke kterému patří. Také je pro ostatní harâm dívat se na ty, co si tyto části těla nazakryli. V **Kimyâ-yi Saâdet** je napsáno, že je pro ženu harâm jít ven s nezakrytou hlavou, vlasy, rameny a nohama, a také je harâm vyjít ven v tenkých, zdobených, přiléhavých a navoněných šatech. Jejich matky, otcové, manželé a bratři, kteří jim povolí vyjít takto ven, a kteří si myslí, že je to vhodné a omlouvají to, se podílí na jejich hříchu a společně budou vystaveni trestu v Pekelném ohni. Pokud vykonají tawbu, bude jim odpuštěno a nebudou spáleni. Allâhu ta'âlâ má rád ty, kteří vykonávají tawbu. Ve třetím roce Hegiry, dívky a ženy, které dosáhly věku puberty, měli přikázáno neukazovat se nâmahramským mužům, a zahalovat se. (Najdete v osmé kapitole čtvrtého svazku knihy Nekonečné Blaho (Endless Bliss).) Neměli bychom věřit lhářům, kteří tvrdí že se ženy nezahalovaly před zjevením âyatu o hijâbu (ohledně zahalování žen), a že tento takzvaný příkaz byl vymyšlen později učenci (Islámské vědy) zvané fiqh. Pokud o sobě člověk tvrdí, že je Muslim, musí vědět, jestli jeho chování je nebo není kompatibilní s Islámem. Pokud to neví, musí se vzdělávat buďto tím, že se zeptá jednoho z učenců Ahl as-Sunny a nebo si přečte knihy napsané učenci v této kategorii. Pokud jeho chování porušuje pravidla Islámu, nebude osvobozen od svého hříchu nebo rouhání. Musí denně vykonávat tawbu v pravém slova smyslu. Po vykonání tawby, hřích nebo rouhání, bude zajisté odpuštěno. Pokud tawba nebude vykonána, bude za své činy platit na tomto světě i v pekle. Druhy trestů (které na něj budou uvaleny) jsou popsány v různých částech této knihy. (Najdete také v desáté kapitole šestého svazku knihy Nekonečné Blaho **(Endless Bliss)**.)

Mužské a ženské části těla, které mají býti zahaleny během namâzu i jindy, jsou zvány **'awrat části'**. Pokud člověk říká, že Islám nepopisuje určité části těla jako awrat, stává se z něho nevěřící. Podle ijma' (jednotně, konsensuálně) je rozhodnuto všemi čtyřmi Maddhabami, že některé části těla jsou awrat (a tyto se liší podle pohlaví). Pokud někdo bagatelizuje důležitost zakrývání těchto částí jeho (nebo jejího) těla, nebo toho, že je zakázáno se na jiných odhalené awrat části dívat. Pokud on (nebo ona) nepociťuje jakýkoliv strach co se týče trestu (který bude uvalen po porušení těchto omezení), on (nebo ona) se stává nevěřící. U mužů, část mezi pánví a koleny, není považována za awrat v Hanbalî Madhhabu. Pokud o sobě člověk říká, „Já jsem Muslim," musí se naučit principy Islámu a činnosti označené jako fard (povinné) a ty, které jsou harâm (zakázané), souhlasně (ijma') čtyřmi Madhhabami, a musí této záležitosti přikládat velkou váhu.

Pokud obyčejný člověk nezná učení, která nejsou tak běžně rozšířená mezi lidmi a není pro něho nezbytné je znát, není to popírač (kufr); ale hřeší tím (fisq).

NÁLEŽITOSTI ÎMÂNU

„Tato vznešená osoba se znovu zeptala, **‘Yâ Rasûl-Allah! Teď mi pověz, co je to îmân.’”** Poté, co se zeptal, co je to Islám a byla mu dána odpověď, Hadrat Jabrâ’îl ‘’alaihi-s-salâm’ se zeptal našeho mistra Rasûlullaha ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’, aby vysvětlil podstatu îmânu a jaký je skutečný îmân. Lexikálně îmân znamená ‘vědět o někom, že je dokonalý a pravdivý a věřit v něho. ‘V Islámu, ‘îmân znamená věřit ve skutečnost, že Rasûlullah ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ je Prorokem Allâha ta’âlâ; že on je Nabî, posel Jím vybrán, a říci toto s vírou v srdci; a v krátkosti věřit tomu, co nám předal v krátkosti a věřit dopodrobna v to, co nám předal podrobně od Allâha ta’âlâ; a říci Kalimat ash-shahâda kdykoliv je to možné. Silný îmân je takový, jako víme s jistotou, že oheň pálí, hadi zabíjejí jedem a my se jim vyhíbáme, měli bychom v Allâha ta’âlâ a Jeho vlastnosti věřit s neochvějnou jistotou, měli bychom si tím být naprosto jisti svým srdcem, usilovat o Jeho milost (ridâ’) a utíkat k Jeho kráse (jamâl), a být si vědomi Jeho hněvu (ghadab) a trestu (jalâl). Měli bychom si tento îmân zapsat do srdce tak pevně jako jsou nápisy na mramoru.

Îmân a Islám jsou totéž. V obojím, věřit ve význam Kalimat ash-shahâda, je na prvním místě. Ikdyž se liší obecně a v podrobnostech, a mají odlišný lexikální význam, není mezi nimi v Islámu rozdíl.

Nevědět, není přípustná omluva. Je to stejné jako vědomá nevíra. Celé ženské tělo, s vyjímkou jejích rukou a obličeje, je awrat podle všech čtyř Madhhabů. Tak jako je pro ženu zakázáno odhalovat awrat části, tak je i zpěv a říkání (hlasité velebení zvané) Mawlid v přítomnosti muže. Pokud někdo pohrdavě odhalí část těla, která je awrat, ale ne s ijma’, tedy není to awrat v jedné z dalších tří Madhhabů, (i když je to awrat podle jeho vlastního Madhhabu a i podle dvou z těch zbylých tří Madhhabů,) tímto spáchá závažný hřích, nicméně tento přestupek z něho nedělá nevěřícího. Příklad tohoto je muž, který odhaluje nohy mezi jeho pánví a koleny, (což není, jak už jsme zmiňovali, awrat část podle Hanbalî Madhhabu, i když je to awrat část v dalších třech Madhhabech.) Je to fard, učit se principy Islámu, které neznáš. Jakmile se je naučíš, musíš vykonat tawbu a zahalit své awrat části, (které jsi nezahaloval kvůli své nevědomosti.)

Lhaní, klepy, pomlouvání, urážení, krádež, podvádění, zrada, zraňování citů ostatních, špatné chování, používání cízího vlastnictví bez povolení, neplacení pracovníkům, vzpoura proti vládě (tedy jíti proti vládním nařízením a neplatit daně), to vše jsou hříchy, mimo jiné. Páchat je proti nevěřícím nebo v neMuslimských zemích je stejné (tedy harâm.)

Je îmân jedna věc, nebo se skládá z více částí? A pokud, z kolika částí se skládá? Jsou skutky nebo ’ibâdât[19] zahrnuty v îmânu nebo ne? Když říkáme, „já mám îmân,“ je správné přidat “inshâ-Allah” nebo ne? Může být îmânu málo nebo moc? Je îmân stvoření? Je v naší moci věřit, nebo Věřící uvěřili pod nátlakem? Pokud je ve víře nějaká síla nebo nátlak, proč bylo všem přikázáno věřit? Zabralo by hodně času, vysvětlit tyto otázky jednu po druhé. Proto tady na ně nebudu odpovídat zvlášť. Ale měli byste vědět, že podle Ash’arî Madhhabu a Mu’tazila, není jâ’iz (možné), aby nám Allâhu ta’âlâ přikázal něco, co by pro nás nebylo možné. A podle Mu’tazila, není jâ’iz, aby Allâhu ta’âlâ přikázal něco, co je možné, ale zároveň není v moci člověka. Podle Ash’arî, je to jâ’iz, On nám ale dosud nic takového nepřikázal. Přikázat lidem létat je tohoto příkladem. Allâhu ta’âlâ nikdy nepřikázal Jeho stvoření udělat něco, co by nebylo v jejich moci, ani v îmânu, ani v ’ibâdâtu. Z tohoto důvodu, když se člověk zblázní nebo se stane ghâfil (zapomínající), nebo když spí a nebo umírá zatímco je Muslim, je stále Muslim, ikdyž není ve stavu, kdy by to mohl potvrdit.

Neměli bychom přemýšlet, v tomto hadîthu-i-sherîfu, nad lexikálním významem slova ‘îmân’, jelikož nebylo jediného obyčejného muže v Arábii, který by jeho význam neznal ‘co se týče opravdové víry. ‘Zajisté Sahâbat al-kirâmové ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anhum ajma’în’ ho znali, také; ale Jebrâ’îl ‘’alaihi-s-salâm’ chtěl naučit Sahâbat al-kirâmy význam îmânu tím, že se zeptal, co znamená îmân v Islámu. A Rasûlullah ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ řekl, že îmân je věřit v šest určitých skutečností:

1. **„Za prvé, věřit v Allâhu ta’âlâ,“** uvedl. Îmân znamená věřit v šest určitých skutečností, na které můžeme přijít skrze kashf (zjevení) nebo wijdân (svědomí) nebo porozumění používáním ’aql (intelektu, rozumu) z různých svědectví nebo následováním a vírou v proslulé a schválené tvrzení, a toto potvrdit jazykem.

První z těchto skutečností je, že Allâhu ta’âlâ je Wâjib al- wujûd a Real Ma’bûd (Ten, co má být Uctíván) a Stvořitel všeho stvoření. Mělo by být věřeno s jistotou, že On jediný vše vytváří [každou látku, atomy, prvky, molekuly, sloučeniny, organické látky, buňky, život, smrt, každou událost, každou reakci, všechny druhy sil a energií, pohyby, zákony, duše, každou žijící nebo neživou bytost, které stvořil z ničeho, On jediný je udržuje při životě] v obou světech, na tomto i na onom, bez hmoty, času a jediněčně, z ničeho.

[19] Bohoslužebné činy

Tak jako Stvořil všechna stvoření ve vesmíru [v jediný okamžik, zatímco neexistovali], podobně On [stvořil některé jeden ze druhého, a, až nastane Soudný Den, On v jediný okamžik] zničí všechno. On je Stvořitel, Majitel, Absolutní Vládce všeho stvoření. Musí být uvěřeno a uznáno, že není nikdo, kdo by Ho převyšoval, vládl Mu, nebo byl Jemu nadřazený. Každý druh nadřazenosti, každá vlastnost dokonalosti, náleží jenom Jemu. Je bezchybný a nevlastní žádné nedostatečné atributy. On je schopen všeho, co chce. Nic z toho, co dělá, není pro Jeho nebo něčí prospěch. Nic nedělá kvůli odměně. Nicméně, ve všem co dělá jsou zkryté příčiny (hikma), užitky, požehnání a laskavosti. Allâhu ta'âlâ nemusí dělat co je dobré a prospěšné pro Jeho stvoření, ani není Jeho povinnost kohokoli odměňovat a kohokoli jiného trýznit. Hodilo by se k Jeho nadřazenosti a shovívavosti, kdyby všechny hříšníky poslal do Ráje. A byla by to Jeho spravedlnost, kdyby všechny, co se mu podrobili a uctívají Ho, poslal do pekla. Avšak rozhodl a prohlásil, že všechny Muslimy, ty kteří ho uctívají, pošle do Ráje a budou jim poskytnuty laskavosti, a že nevěřící budou navždy mučeni v Pekle. On svá slova nebere zpět. Neměl by žádný užitek z toho, kdyby v Něho všechna žijící stvoření věřila a uctívala Ho, ani by Mu naopak nijak neublížilo, kdyby všechna stvoření byla nevěřící, marnivá, Jemu neposlušná. Když si člověk přeje něco udělat, On to vytvoří, ale jen pokud On sám rozhodne, že se to stane. On jediný je tedy ten, který vytváří každý pohyb Jeho služebníků a všeho ostatního. Nic by se nehýbalo, pokud by si to nepřál nebo to nevytvořil. Nikdo by se nestal nevěřícím nebo rebelem, pokud by si to On nepřál. Vytváří nevěrectví a hříchy, a přece je nemá rád. Nikdo nemůže zasahovat do Jeho činnosti. Nikdo nemá sílu nebo právo ptát se na důvod, proč On udělal toto nebo tamto nebo komentovat, jak by měl něco udělat jinak. Člověku, který závažně zhřešil a zemřel bez vykonání tawby, odpustí, pokud bude chtít, kromě polyteizmu a ateismu. A pokud On bude chtít, je možné, že bude někoho trýznit za velmi běžný hřích. Jedno je jisté, jelikož prohlásil, že nevěřícím a odpadlíkům nebude nikdy odpuštěno, a že tito budou navěky mučeni v pekle.

Muslimové, kteří Ho uctívají, ale jejich víra (i'tiqâd) není v souladu s vírou **Ahl as-Sunny** a nevykonali tawbu před tím než umřeli, budou také trýzněni v Pekle. Nicméně, tito Muslimové s **(bid'a)** nezůstanou v Pekle navěky.

Vidět Allâha ta'âlâ je možné (jâ'iz) na tomto světě, avšak nikdy Ho nikdo neviděl. V Soudný Den bude viděn nevěřícími a hříšnými Muslimy

v Jeho Hněvu a Jelâl, a zbožnými Muslimy v Jeho Laskavosti a Jemâl. Andělé a ženy Ho uvidí také. Nevěřící budou o toto ochuzeni. Jsou silné zprávy o tom, že džinové o to budou také ochuzeni. Podle většiny ’ulamâ’, „Muslimové, které Allâhu ta’âlâ miluje, budou poctěni viděním Jeho Krásy každé ráno a každý večer; Muslimové nižší kategorie budou takto poctěni každý pátek, a ženy několikrát v roce, jako slavnosti na tomto světě.“[20] Mělo by se věřit v to, že Allâhu ta’âlâ bude viděn. Přesto bychom si neměli představovat, jak to bude vypadat; Jeho díla nemohou být pochopeny naším intelektem (’aql). Nejsou jako světské záležitosti. [Nemohou být měřeny fyzickými nebo chemickými kritérii.] Takové pojmy jako směr, býti naproti nebo býti směrem k něčemu, nemá spojitost s Allâhem ta’âlâ. Není hmotný. On není předmět. [On není ani prvek, směs a nebo sloučenina]. Není počitatelný, nemůže být změřen, a ani vypočítán. Je neměnný. Není na místě. Není v čase. On nemá minulost nebo budoucnost, předek nebo zadek, spodek nebo vršek, vpravo nebo vlevo. A proto, nic z Něho nemůže být pochopeno lidským uvažováním, ani lidský intelekt ani znalosti na to nemohou postačit. Takže to, jak On bude viděn, člověk nemůže chápat. Ačkoli, taková slova jako jsou ruce, nohy, směr, místo a tak podobně, která nejsou vhodná pro Allâha ta’âlâ, existují v âyatech a hadîthech, nejsou použity ve smyslu, jak jim rozumíme a používáme je dnes. Takové âyaty a hadîthy jsou nazývány **mutashâbihât**. Musíme jim věřit, ale neměli bychom se sami snažit o jejich výklad. Nebo mohou být vykládány způsobem **(te’wîl)** krátce i detailně; to je, mohou být použity významy vhodné k Allâhu ta’âlâ. Například, slovo ruka může být interpretováno jako síla.

---

[20] Hadrat Shaikh ’Abd al-Haqq ad-Dahlawî [zemřel v Dillí v roce 1052 (1642 A.D.)] napsal v jeho Perské práci **Takmîl-ul-îmân**: “Hadîth-i-sherîf říká: ‘**Uvidíš svého Rabba** (pána) **v Soudný Den, tak jako vidíš** [plný] **měsíc ve čtrnáctý den** [měsíce]. ‘Tak jako je Allâhu ta’âlâ znán plně nepochopen, podobně bude viděn ne zcela srozumitelně na Onom Světě. Velicí učenci jako jsou Abu’l-Hasan al-Ash’arî a al-Imâm as-Suyûtî a al-Imâm al- Bayhak řekli, že také Andělé uvidí Allâha ta’âlâ v Ráji. Al-Imâm al-a’zâm Abu Hanîfa a někteří další učenci řekli, že džinové nedosáhli thawâbu a nevkročí tedy do Ráje, a že jen věřící džinové uniknou Peklu. Ženy uvidí Allâha ta’âlâ několikrát v roce, něco jako je oslava na tomto světě. Dokonalí (kâmil) Věřící Ho uvidí každé ráno a každý večer, zatímco ostatní Věřící Ho uvidí každý Pátek. Podle skromného člověka jakým já jsem, tato dobrá zpráva zahrnuje věřící ženy, anděle a džiny, také: bylo by vhodné, aby dokonalým a ’ârif ženám jako jsou Fâtimat az-Zahrâ, Khadîjat al-Kubrâ, ’Â’ishat as-S›ddîqa a další Čisté Ženy [Proroka] a Hadrat Mariam a Hadrat Âsiya, bylo uděleno zvláštního zacházení. Al-Imâm as-Suyûtî to také myslel takto.“

Muhammad ‘’alaihi-s-salâm’ viděl Allâha ta’âlâ během Mi’râje (Prorokova Cesta do Nebe)[21]. Ale toto vidění nebylo očima, jako na tomto světě. Člověk, který řekne, že viděl Allâha ta’âlâ na tomto světě, je zindiq. Vidění, které zažívají Awliyâ’ové, není jako vidění na tomto světě nebo v tom dalším. Jinými slovy, není to ru’yat (vidění), ale **shuhûd**, co zažívají, [to je, vidí obrazy (mithâly) skrze oči jejich srdce.] Někteří Awliya’ové tvrdili, že Ho viděli.

Nicméně, spletli si shuhûd, který zažili zatímco byli v sekru, to znamená, když nebyli při vědomí, s ru’yatem. Následující slova to vysvětlí nejlépe.

Otázka: „Výše je napsáno, že je možné (jâ’iz) vidět Allâha ta’âlâ očima na tomto světě. Tak proč by člověk, který řekne, že se stalo něco možného, měl být zindiq? Pokud se člověk, který toto tvrdí, stane nevěřícím, může být řečeno, že je to možné?“

Odpověď: „V lexikálním významu slova ‘jâ’iz’ rozumíme ‘možné, aby se to stalo, nebo ne.’ Přesto podle Madhhabu al-Ash’arî [Abu-l-Hasan ’Alî ibn Ismâ’il, zemřel v Bagdádu v roce 330 (941 A.D.)], možnost ru’yatu znamená, že Allâhu ta’âlâ je schopen vytvořit v člověku docela jiný smysl pro vidění na tomto světě, jiný od vidění zblízka nebo tváří v tvář s Ním a jiné vidění než skrze fyzikální zákony, které Vytvořil na tomto světě. Například, je Schopen, tedy je to možné, ukázat komára, který je v Andalusii, slepému muži v Číně, a všechno, co je na měsíci nebo na hvězdách, muži na zemi. Taková Moc je vlastní jen Allâhu ta’âlâ. Mimoto, říci, „Viděl jsem Ho na tomto světě,“ není v souladu s âyaty al-kerîmy a s usnesením ’ulamâ’. A proto tedy ten, který vydává takováto prohlášení, je mulhid nebo zindiq. Dotřetice, věta „je možné vidět Allâha ta’âlâ na tomto světě“ neznamená „je možné Ho vidět na tomto světě v rámci fyzikálních zákonů.“ Avšak člověk, který řekne, že viděl Allâha ta’âlâ, tímto myslí, že Ho viděl tak jako vidí ostatní věci; takto Ho vidět není možné (jâ’iz). Člověk, který učinil prohlášení způsobující nevěrectví, je nazýván **mulhid** nebo **zindiq**[22]. [Po těchto odpovědích, Hadrat Mawlânâ Khâlid řekl: „Buďte opatrní!“ Tímto přikládá váhu druhé odpovědi.]

Plynutí času, den a noc, nemohou mít podobnost s Allâhem ta’âlâ. On je neměnný v každém ohledu, a ani nemůže být řečeno, že byl takový v

[21] Najdete v šesté kapitole třetího svazku knihy Endless Bliss v ‘sacred nights’ (‘posvátné noci’).

[22] Mulhid nebo zindiq říká, že je Muslim. Mulhid je upřímný v jeho slovech; věří v to, že je Muslim a že je na správné cestě. Avšak zindiq, ten je nepřítelem Islámu. Předstírá, že je Muslim, aby oklamal Muslimy, a aby mohl poškodit Islám zevnitř.

minulosti nebo že takový bude v budoucnu. On se nevtěluje (hulûl) do ničeho. [Skupina šíitů, která se nazývá **Nusayriya**, věří a říká, že Allâhu ta'âlâ vstoupil do Hadrata 'Alîho. Tato mylná víra způsobuje, že se z nich stávají kâfirové (nevěřící).] Nesjednocuje se s ničím. Allâhu ta'âlâ nikdy Nemá protikladného, opačného, podobného, společníka, pomocníka nebo průvodce. Nemá otce, matku, syna, dceru nebo ženu. On je vždy přítomen u každého, obklopuje a dohlíží nad vším. Je každému blíže než velká tepna na jeho krku. Nicméně, Jeho všudypřítomnost, Jeho přítomnost nebo jednota nebo blízkost, nejsou takové, jak si to představujeme z těchto slov. Jeho blízkost nemůže být pochopena znalostmi učenců, intelektem vědců, ani kashfy nebo shuhûdy, které mají

Awliyâ'ové. Lidská mysl nemůže porozumět jejich vnitřním významům. Allâhu ta'âlâ je jedinečný, jak Jeho Osobnost, tak Jeho Vlastnosti. Tyto se nijak nemění.

Jména náležící Allâhu ta'âlâ jsou **tawqîfî**; je povoleno Ho nazývat jmény, které jsou uvedeny v Islámu a není dovoleno používat jiná slova[23]. Jeho jména jsou nekonečná. Je dobře známo, že Allâhu ta'âlâ má tisíc a jedna Jmen; to znamená, že tisíc a jedna z Jeho Jmen odhalil lidským bytostem. V náboženství Muhammada ''alaihis-salâm', devadesát devět z nich, zvaná **"al- Asmâ' al-husnâ,"** byla odhalena.

Allâhu ta'âlâ má osum Vlastností zvaných **Sifât-i- thubûtiyya**, podle **Mâturîdiyya** Madhhabu a sedum v **Ash'ariyya** Madhhabu. Tyto Jeho Vlastnosti jsou věčné, tak jako Jeho Osobnost, to znamená, že budou existovat navždy. Jsou posvátné. Nejsou jako vlastnosti tvorů. Nemohou být pochopeny naší myslí nebo doměnkami nebo přirovnáním je k vlastnostem bytostí na zemi. Allâhu ta'âlâ ponechal lidským bytostem příklad ke každé z Jeho Vlastností. Když se podíváme na tyto příklady, je možné porozumět Vlastnostem Allâha ta'âlâ jen do určité míry. Jelikož není v moci člověka zcela pochopit Allâha ta'âlâ, není povoleno si myslet, že ano, nebo se o to pokoušet. Osum Vlastností Allâha ta'âlâ nejsou ani totožné a ani se neliší od Jeho Osobnosti; to znamená, že Jeho vlastnosti nevytváří Jeho Osobnost a ani nejsou od Něho odlišné. Osum Vlastností Allâha ta'âlâ:

---

[23] Například, Allâhu ta'âlâ může být nazýván " 'Âlim" ('Vševědoucí'), ale nemůže být použito 'faqîh', neboť v Islámu Allâhu ta'âlâ nebyl nazván 'faqîh'. Podobně, není povoleno říkat 'Bůh' místo Allah, protože 'bůh' znamená 'modla'; "vůl je bůh hinduistů," je tak nazýván. Avšak, je povoleno říci, „Allah je Jeden; není boha kromě Něho." Slova jako Dieu (francouzsky) a Gott (německy) mohou být použity pro boha nebo modlu, ale ne pro jméno Allah.

Hayât (Život), **’Ilm** (Vševědoucí), **Sem’** (Všeslyšící), **Basar** (Vševidoucí), **Qudra** (Všemohoucí), **Kalâm** (Mistr Slova), **Irâda** (Vůle), **Tekwîn** (Tvořivý). Podle Ash’ariyya Madhhabu, Tekwîn a Qudra tvoří stejnou vlastnost. Mashiyya a Irâda jsou synonyma.

Každá z osmi Vlastností Allâha ta’âlâ je jedinečná a v jednotném stavu. Žádná změna se nemůže odehrát ani v jedné z nich. Ale každá z nich se liší v souvislosti s její kvalitou k Jeho stvoření. To, že se takto liší v souvislosti k Jeho stvoření a v tom, jak je ovlivňuje, nepoškozuje jejich jedinečnost. Podobně, i přes to, že Allâhu ta’âlâ stvořil tolik druhů stvoření, a ochraňuje je všechny před vyhlazením, On je pořád Jeden. On se nikdy nemění. Každé stvoření Ho potřebuje, každý okamžik, v každém ohledu.

2. Druhý z šesti náležitostí îmânu je, **„Věřit v Jeho Anděly.“** Andělé jsou hmotní, ale jsou éteričtí (latîf), éteričtější než plyn. Oni jsou nûrânî (zářící, spirituální). Jsou živý a mají svou mysl (’aql). Zlo, které je vlastní lidským bytostem v andělech neexistuje. Mohou jakkoli měnit svůj tvar. Tak jako se plyny mění v tekutiny a pevnou hmotu a mění při tuhnutí svůj tvar, podobně se i andělé dokážou proměnit v nádherné útvary. Andělé nejsou duše, které opustily lidská těla velkých osobností. Křesťané se domnívají, že andělé jsou tyto duše. Narozdíl od energie nebo síly, oni nejsou nehmotní. Někteří antičtí filozofové toto předpokládali. Všichni andělé jsou zváni **malâ’ika**. ‘Malak’, což znamená ‘vyslanec, posel‘ nebo ‘síla.‘ Andělé byli stvořeni před všemi ostatními živými tvory. A proto nám bylo nařízeno v ně věřit ještě před nebeskými knihami, poté přichází víra v Proroky; a v Kur’ân al-kerîm, jména těchto principů víry jsou uvedena v této posloupnosti.

Víra v anděly má vypadat následovně: anděly stvořil Allâhu ta’âlâ. Oni nejsou Jeho společníci, ani nejsou Jeho dcery, jak si to nevěřící a polyetisté myslí. Allâhu ta’âlâ miluje všechny anděly. Řídí se Jeho rozkazy, nikdy nehřeší, ani neporušují příkazy. Nejsou ani muži, ani ženami. Neoddávají se. Nemají děti. Mají život, tedy jsou živý. I když údajně, podle vyprávění Hadrata ’Abdullah ibn Mas’ûd ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anh’, někteří andělé, mezi něž se řadili Satan a džinové, měli děti; jeho vyprávění je podrobně sepsáno v knihách. Když Allâhu ta’âlâ ohlásil novinu, že se chystá stvořit lidské bytosti, andělé se Ho otázali, „Yâ Rabbî! Chystáš se stvořit tvory, kteří budou kazit svět a prolévat krev?“ Otázky tohoto typu, zvané **dhella**, pokládané anděly, nemění nic na tom, že andělé jsou nevinní.

Ze všech stvoření, andělů je nejvíce. Jen Allâhu ta’âlâ zná jejich počet. Není prázdného místa na nebi, kde by nebyl anděl v činnosti uctívání. Každé

místo na nebi je obýváno anděly v rukû' (sklánění se při namâzu) nebo v sajda (klanění se). Na nebi, na zemi, v trávě, ve hvězdách, v každém živém a neživém stvoření, v každé dešťové kapce, lístku, atomu, molekule, v každé reakci, pohybu, ve všem, andělé mají svou službu. Pracují na příkazech Allâha ta'âlâ úplně všude. Jsou to prostředníci mezi Allâhem ta'âlâ a stvořeními. Někteří z nich jsou nadřízení ostatních andělů. Někteří z nich předávali zprávy lidským

Prorokům. Někteří zase přináší dobré myšlenky, zvané "ilhâm" (inspiraci), do lidských srdcí. Někteří ani nemají ponětí, že lidské bytosti a další tvorové existují, jelikož ztratili vědomí při pocítění Krásy, kterou Allâhu ta'âlâ vyzařuje. Každý z těchto andělů zůstává na určitém místě, které nemůže opustit. Jsou andělé se dvěma, čtyřmi i více křídly[24]. Andělé, kteří patří do Ráje, zůstanou v Ráji. Jejich nadřízený je Ridwân. Andělé Pekla, Zabânîjové, vykonávají v Pekle, co je jim přikázáno. Pekelný oheň je neohrožuje, jsou přizpůsobeni tak, jako jsou ryby přizpůsobeny životu v moři. Je devatenáct hlavních Zabânîjů, jejichž nadřízený je Mâlik.

Každé lidské bytosti jsou přiděleni čtyři andělé, kteří zapisují jejich dobré a špatné skutky. Dva z nich přichází v noci a dva během dne. Jsou nazýváni **kirâman kâtibîn** nebo **hafaza** andělé. Jedna z odborných zpráv učenců říká, že hafaza andělé jsou odlišní od kirâman kâtibîn andělů. Anděl po naší pravé straně zapisuje naše dobré skutky a je nadřazen tomu na levé straně. Anděl po levé straně tedy zapisuje naše špatné skutky. Jsou andělé, kteří budou mučit nevěřící a vzpurné Muslimy v jejich hrobech, a andělé, kteří se jich budou ptát na otázky. Tázající se andělé jsou nazýváni **munkar** a **nakîr**. Andělé, kteří se budou vyptávat Muslimů, jsou také nazýváni **mubashshir** a **bashîr**.

Andělé jsou si jeden druhému nadřazení. Čtyři archandělé jsou nejvýše nadřazení. První z nich je **Jabrâ'îl** ''alaihi- s-salâm'. Jeho povinností bylo přinést Prorokům **wahy**, informovat je o nařízeních a zákazech. Druhý z nich je **Isrâfîl** ''alaihi-s-salâm', který rozezní poslední trumpetu, zvanou **'Sûr'**. Zahraje na ni dva krát. Při prvním zaznění všechny živé bytosti, kromě Allâha ta'âlâ, zemřou[25]. Při druhém zaznění budou všichni vzkříšeni.

[24] Tak jako jsou různé druhy křídel s vlastní odlišnou strukturou u drůbeže nebo u letadel, tak i křídla andělů mají svoji vlastní strukturu. Když lidé slyší o něčem, co nikdy neviděli, předpokládají, že to vypadá podobně tomu, co už znají, což je přirozeně, mylné. Věříme, že andělé mají křídla, ale nemůžeme vědět, jak vypadají. Obrazy okřídlených žen v kostelech, publikacích nebo filmech, které jsou považovány za anděly, jsou všechny chybné. Muslimové takovéto obrazy nevytváří. Neměli bychom tyto nerealistické obrazy vytvořené neMuslimy považovat za pravdivé, a také bychom neměli věřit našim nepřátelům.

[25] Prosím, viz brožura zvaná **The Rising and the Hereafter** (Zmrtvýchvstání a Posmrtný

Třetí z Archandělů je **Mikâ’îl** ‘’alaihi-s-salâm’. Jeho povinností je upravovat levnost, drahotu, nedostatek, nadbytek [ekonomický řád, aby přinesl útěchu a úlevu], tedy ovlivňovat všechny tyto záležitosti. Čtvrtý z nich je **’Azrâ’îl** ‘’alaihi-s-salâm’, který odebírá duše [jân, v perštině a v arabštině ‘rûh’] lidským bytostem. Po těchto čtyřech andělech, existují čtyři kategorie nadřazených andělů, čtyři **Hamalat al-’Arsh** andělé, v Soudný Den jich bude osum; andělé v Přítomnosti Allâha ta’âlâ, zvaní **muqarrabûn**; Vůdci mučících andělů, zvaní **karûbiyûn**; a andělé Milosti, zvaní **rûhâniyûn**. Všichni tito nadřazení andělé jsou zároveň výše než všechny lidské bytosti kromě Proroků ‘’alaihimu-s-salawâtu wa-t-teslîmât’. Sulahâ’jové a Awliyâ’ové mezi Muslimy jsou výše než běžní andělé nebo andělé nižší kategorie. Ale běžní andělé jsou nadřazeni běžným Muslimům, tedy neposlušným, hříšným. Něvěřící, nicméně, jsou níže než všechna stvoření.

Při prvním rozeznění Sûru, všichni andělé, kromě Hamalat al- ’Arsh a čtyřech archandělů, budou vyhlazeni. Poté Hamalat al-’Arsh, a poté čtyři archandělé, budou vyhlazeni. Při druhém znění, všichni andělé budou znovu přivedeni k životu. Avšak Hamalat al-’Arsh a čtyři archandělé, vstanou z mrtvých dříve než se rozezní druhý Sûr. Tedy tito andělé budou vyhlazeni po všech živých tvorech, jako byli i stvořeni přede všemi.

3. Třetí z šesti náležitostí îmânu je **„Věřit v knihy seslané Allâhem ta’âlâ.“** Některé z těchto Knih byly seslány Prorokům tak, že jim je přednášeli andělé. Některým Prorokům zase tak, že byly vtištěny do desek, a dalším umožnil slyšeti bez užití anděla. Všechny tyto knihy jsou slova Allâha ta’âlâ (Kalâm-Allah). Jsou nekonečné v minulosti i v budoucnu. Nejsou to výtvory. Nejsou to slova vymyšlená anděly, a ani to nejsou vlastní slova Proroků. Slovo Allâha ta’âlâ není jako jazyk, který mi píšeme, máme ho v naší mysli a hovoříme jím. Není to ten, co existuje v písmu, mluvě a mysli. Nejsou v něm písmena nebo zvuky. Není v moci člověka porozumět jaký je Allâhu ta’âlâ a Jeho Vlastnosti. Ale člověk může číst toto Slovo, udržovat ho v mysli a psát ho. V tomto případě se to stává hâdithem, stvořením, když je to s námi. To znamená, že Slovo Allâha ta’âlâ má dva aspekty. Když je s lidskými bytostmi, je to hâdith[26], stvoření. Když nad tím přemýšlíme jako nad Slovem Allâha ta’âlâ jako takovém, je věčné (qadîm).

Život), k dispozici v **Hakîkat Kitâbevi** v Istanbulu, Turecku.

[26] ‘Hâdith’ znamená ‘(to), co neexistovalo před tím než to Allâhu ta’âlâ stvořil, a přestane to existovat, kdykoli si Allâhu ta’âlâ bude přát to zničit‘.

Všechny Knihy, které byly seslány Allâhem ta'âlâ, jsou pravdivé a správné. Není v nich lži, ani chyby. Odborné zprávy mluvící tom, že je jâ'iz (možné, pravděpodobné, přípustné) pro Allâha ta'âlâ, aby odpustil (některým z Jeho poddaných) i přes Jeho prohlášení o tom, že (je) čeká trest a mučení, by mělo být bráno v širším kontextu, kdy musíme mít na mysli skutečnost, že odpuštění je možné za situací mimo naše chápání, nebo pokud je to Jeho Vlastní Vůle a Volba. Nebo účel těchto tzv. zpráv bylo vyjádřit naději, že Allâhu ta'âlâ odpustí Jeho poddaným, kteří si trest zaslouží. Proč by mělo být prohlášení, které hrozí trestem, býti lží, když jeho účelem nebylo informovat o skutečnosti? Ikdyž pro Allâha ta'âlâ není jâ'iz, aby nedal požehnání, která slíbil, odpuštění trestu je pro Něho jâ'iz. Toto vysvětlení je věrohodné, navíc to, že budou snahy toto dokázat je již uvedeno v âyatech-i-kerîmech. Je nezbytné vysvětlit âyaty-i-kerîmy a hadîthy-i-sherîfy v jejich lexikálním významu, jedině že by v tom bylo nebezpečí nebo překážka. Není povoleno jim přikládat jiného významu, i když podobného tomu lexikálnímu[27]. Âyaty-i-kerîmy, zvané **mutashâbihât**, mají nesrozumitelné, skryté významy. Pouze Allâhu ta'âlâ je zná, s vyjímkou několika význačně nadřazených, kterým bylo uděleno al-'ilm al- ladunnî, a kteří rozumí jejich významu do míry Jím povolené. Nikdo jiný jim nemůže porozumět. Z tohoto důvodu, měli bychom věřit, že âyaty mutashâbihât jsou slovem Allâha ta'âlâ, a neměli bychom se snažit zkoumat jejich významy. Učenci z Ash'arî Madhhabu k tomuto řekli, že je povoleno podat vysvětlení (ta'wîl) takovýchto âyatů krátce nebo podrobně. **'Ta'wîl'** znamená 'výběr z několika významů slova, ten který není tak běžný.' Například, k tomuto âyatu, **„Ruka Allaha je nadřazena jejich,"** což je Slovo Allâha ta'âlâ, měli bychom říci, „Věřím v cokoli Allâhu ta'âlâ chce tímto sdělit." A je nejlepší říci, „Nemohu porozumět jeho významu, pouze Allâhu ta'âlâ ho zná." Nebo musíme říci, „Vědění Allâha ta'âlâ není jako naše vědění. Jeho Vůle není jako naše vůle. Podobně, Ruka Allâha ta'âlâ není jako ruka Jeho lidských stvoření."

V knihách seslaných Allâhem ta'âlâ, některé âyaty-i-kerîmy, jejich výslovnost nebo významy, nebo obojí najednou, byly Jím pozměněny (naskh). Kur'ân al-kerîm nahradil všechny předešlé Knihy a zrušil platnost jejich ustanovení. V Kur'ânu al-kerîmu nikdy nebude nalezeno

[27] Qur'an al-kerîm a hadîthy-i-sherîfy jsou v kurajském jazyce a dialektu. Ale jejich slovům by měly být dány významy použity v Hijâzu před třinácti sty lety. Překládat je, výměnou dnes již nepoužívaných slov těmi současně používanými, není správné, což je také důvod změn v průběhu staletí.

chyby, zapomenutých nebo chybějících bodů, ani nebude upraven dodatky až do konce světa, a nikdy nebude zapomenut. Všechny vědomosti z minulosti a budoucnosti jsou zahrnuty v Kur'ânu al-kerîmu. Z tohoto důvodu je nadřazen a má větší hodnotu než všechny knihy. Největší mu'jiza Rasûlullaha 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' je Kur'ân al-kerîm. Kdyby se dali dohromady všechny lidské bytosti se všemi džiny, a chtěli by vymyslet něco podobného té nejkratší súře z Kur'ânu al-kerîmu, selhali by. Popravdě, výmluvní, literární básníci z Arábie se shromáždili a velmi se o to snažili, ale nepovedlo se jim dát dohromady ani něco podobného jako tři krátké âyaty. Nebylo v jejich moci se postavit proti Kur'ânu al-kerîmu. Byli ohromeni. Allâhu ta'âlâ činí nepřátele Islámu bezmocné a poražené před Kur'ânem al-kerîmem. Výmluvnost Kur'ânu al-kerîmu je nad lidské schopnosti. Člověk není schopen přijít s něčím podobným. Âyat-i-kerîmy v Kur'ânu al-kerîmu nejsou jako básně, próza nebo rýmující se verše lidských bytostí. Nicméně, bylo to řečeno písmeny jazyka používaného literárními, výmluvnými lidmi z Arabie.

Bylo k nám sesláno sto čtyři nebeských Knih. Je dobře známo, že deset suhuf (množné od sahîfa, malá kniha) bylo zjeveno Âdamovi ''alaihis-salâm', padesát suhuf Shisovi (Shîtovi) ''alaihis-salâm', třicet suhuf Idrîsovi ''alaihis-salâm', a deset suhuf Ibrâhîmovi ''alaihis-salâm'; **Tawrât** (Tóra) byla zjevena Mûsovi (Mojžíši) ''alaihis-salâm', **Zebûr** Dâwûdovi (Davidovi) ''alaihis- salâm', **Injîl** (Latinsky 'Evangelium') 'Îsovi (Ježíšovi) ''alaihis- salâm', a **Kur'ân al-kerîm** Muhammadovi ''alaihis-salâm'.

Když chce člověk něco přikázat nebo zakázat, zeptat se na něco nebo podat zprávu, nejdříve nad tím přemýšlí a připravuje si to v mysli. Tyto významy v mysli jsou nazývány **"kalâm nafsî,"** o těchto nemůžeme říci, že by byly v arabštině, perštině a nebo v angličtině. To, že jsou vyjádřeny různými jazyky, jejich význam nemění. Slova, vyjadřující tyto významy, jsou nazývány **"kalâm lafzî."** Kalâm lafzî může být vyjádřeno odlišnými jazyky. Takže, kalâm nafsî je jednoznačně něměnná, jedinečná lidská vlastnost, která existuje u jejího vlastníka, tak jako další vlastnosti jako jsou znalosti, vůle, rozlišování, atd., a kalâm lafzî je skupina písmen, které vyjadřují kalâm nafs, a které vychází z úst jich vyslovujícího člověka a které doléhnou k uším. Podobně, Slovo Allâha ta'âlâ je věčné, nekončící, neutichající a nestvořené Slovo, existující s Jeho Osobou. Je to jedna z jedinečných Vlastností Sifâtu adh-Dhâtiyyatu a ze Sifâtu ath-Thubûtiyyatu Allâha ta'âlâ, tak jako Vědění a Vůle.

Vlastnost Kalâm (Řeč, Slovo) se nikdy nemění a je jedinečná. Neskládá se z písmen nebo zvuků. Nemůže být klasifikována nebo zařazena jako příkaz, omezení, vyprávění, nebo jako arabština, perština, hebrejština, turečtina nebo syrština. Nemá takovéto podoby. Nelze to napsat. Nepotřebuje to ústrojí nebo média jako jsou inteligence, uši nebo jazyk. Nicméně, může tomu býti porozuměno skrze ně, a řečeno v jakémkoli jazyce; vždy odlišné od čehokoli jiného a jedinečné. Tedy, když je to vyjádřeno v arbštině, nazývá se Kur'ân al-kerîm. Pokud zase v hebrejštině, je to Tawrât. Dále, v syrštině se nazývá Injîl. [V knize zvané **Sharh al-maqâsid**[28] se píše, že pokud je to vyjádřeno v řečtině, je to Injîl, a v syrštině je to Zabûr.]

Kalâm al-ilâhiyya (Slovo Allâha ta'âlâ) obsahuje různá sdělení; pokud je to vyprávěno jako událost, která se stala nebo se teprve stane, je to nazýváno **khabar** (sdělení vědění); pokud tomu tak není nazývá se **inshâ'**. Pokud hovoří o věcech, které by měli být vykonány, je to **amr** (příkaz). Pokud se zabývá zákazy, je to **nahy** (omezení). Ale v Kalâm al-ilâhiyya není změny ani dodatků. Každá kniha nebo každá strana zjevená je listem Slova Allâha ta'âlâ; to znamená, je to Jeho Kalâm an-nafsî. Když je to v arabštině, je to zváno Kur'ân al- kerîm. **Wahy** zjevené ve verších, a které může být zapsáno, řečeno, posloucháno a je pamatováno, je nazýváno **Kalâm al-lafzî** nebo **Kur'ân al-kerîm**. Jelikož Kalâm al-lafzî určuje Kalâm an-nafsî, je povoleno to označovat jako Kalâm al-ilâhiyya nebo Vlastností Allâha ta'âlâ. Ikdyž toto Slovo je ve stejném módu, může být rozděleno do několika částí ve vztahu k lidem. Tak jako v celistvu je to nazýváno Kur'ân al-kerîm, tak i jeho části jsou zvány Kur'ân al-kerîm.

Učenci správného vědění jsou jednotní v tom, že Kalâm an-nafsî není stvoření, ale že je to qadîm (věčné). Ale už není shoda na tom, jestli je Kalâm al-lafzî hâdith nebo qadîm. Někteří co považují Kalâm al-lafzî za hâdith varovali, že bychom to hâdithem nazývat neměli, jelikož by mohlo vzniknout nedorozumění, a mohlo by se myslet, že Kalâm an-nafsî je hâdith. Tohle je nejlepší poznámkou na toto téma. Když lidská mysl slyší něco, co připomíná něco jiného, automaticky si zároveň zapamatuje i to druhé. Pokud bychom slyšeli učence správné cesty nazývat Kur'ân al-kerîm hâdithem, musíme si uvědomit, že to je vztaženo ke zvukům a slovům, které vychází z našich úst. Učenci správné cesty jednotně vypověděli, že oba Kalâm an-nafsî a Kalâm al-lafzî jsou Slova Allâha ta'âlâ. Ikdyž někteří učenci považují toto tvrzení za metaforické, souhlasí s tím, že to je Slovem

[28] Napsal Sa'd ad-dîn at-Taftâzânî, který zemřel v Samarkandu v roce 792 [1389 A.D.].

Allâha ta'âlâ. To, že Kalâm an-nafsî je Slovem Allâha ta'âlâ, znamená, že je to Jeho Vlastností. A to, že Kalâm al-lafzî je Slovem Allâha ta'âlâ, znamená, že je to stvořeno Allâhem ta'âlâ.

Otázka: „Z toho, co je napsáno výše vyplývá, že Slovo Allâha ta'âlâ nemůže býti slyšeno. Člověk, který říká, 'Slyšel jsem Allahovo Slovo,' chce říci 'Slyšel jsem zvuky a vyřčená slova' nebo 'Porozuměl jsem věčnému Kalâm an-nafsî skrze tyto slova.' Prorokové, a dokonce každý, to mohou slyšet oběma těmito způsoby. Z jakého důvodu je tedy Mûsâ ''alaihis-salâm odlišen a nazýván Kalîm-Allah (ten, ke kterému Allâhu ta'âlâ mluvil)?"

Odpověď: Mûsâ ''alaihis-salâm' slyšel Věčné Slovo bez písmen nebo zvuků, odlišně od 'Âdat al-ilâhiyya (zákonu příčinné souvislosti). Slyšel to způsobem, který nelze vysvětlit, tak jako Allâhu ta'âlâ bude spatřen v Ráji nejasně a nevysvětlitelným způsobem. Nikdo jiný Slovo Boží (Allâha ta'âlâ) takto neslyšel. Mohl Jeho Slovo slyšet ve zvucích nejen skrze uši, ale také každou částicí svého těla, z každé strany. Nebo to mohlo být jen z jedné strany stromu, byť ne ve zvucích. Také to mohl slyšet ve vibracích vzduchu nebo jinými způsoby. Jelikož to slyšel některým z takovýchto způsobů, je poctěn jménem **'Kalîm-Allah'**. Muhammad ''alaihis-salâm také slyšel Slovo Boží (Allâha ta'âlâ) tímto způsobem během Mi'râj Noci. Stejně tak to bylo, když přijímal wahy od Jabrâ'îla ''alaihis-salâm', slyšel to odlišným způsobem než jsme zvyklí.

4. Čtvrtý z náležitostí îmânu je **„věřit v Proroky Allâha ta'âlâ,"** kteří byli vysláni, aby skrze ně lidé poznali cestu, která se Jemu zamlouvá, aby je vedli na správnou cestu. Lexikálně 'rusul' (množné z rasûl) je 'seslaní lidé, poslové.' V Islámu **'rasûl'** znamená 'vznešený, vážený člověk, jehož povaha, charakter, vědění a intelekt jsou na vyšší úrovni než u lidí z jeho doby, a který nemá ani jeden špatný rys v jeho charakteru a žádné nevhodné chování.' Proroci měli jednu jedinečnou vlastnost **'Isma**; to je, že nespáchali žádný těžký ani běžný hřích předtím ani potom, co byli informováni o jejich nubuwwa (proroctví).[1] Poté co byli informováni o jejich nubuwwa a do doby, kdy jejich nubuwwa byla známá a rozšířená, neměli takové vady jako je slepota, hluchota nebo podobně. Musí se věřit v to, že každý Prorok měl 7 příznačností: **Amâna** (důvěryhodnost), **Sidq** (zbožnost), **Teblîgh** (komunikační schopnosti), **'Adâla** (spravedlivost), **'Isma** (imunita vůči hříchu), **Fatâna** (superinteligence), a **Amn al-'azl** (bezpečnost proti propuštění z nubuwwa).

Prorok, který přinesl nové náboženství, (to znamená, že má nový řád) je nazýván **"Rasûl"** (posel). Prorok, který nepřinesl nové náboženství, ale zval lidi, aby se přidali k tomu existujícímu je nazýván **"Nabî"** (Prorok)[29]. V předávání přikázání a ve vyzývání lidí, aby se přidali k náboženství Allâha ta'âlâ, mezi nimi (Rasûl a Nabî) není rozdí. Musíme věřit, že všichni Proroci, bez vyjímky, byli oddaní a věrohodní. Na toho, kdo odmítá jednoho z nich, je pohlíženo jako by odmítl všechny.

Nubuwwy nelze dosáhnout přílišnou snahou, trpěním hladu, jinými útrapami nebo častým upřímným modlením. Toto je dosáhnuto pouze laskavostí a výběrem Allâha ta'âlâ. Náboženství byly seslány skrze Proroky pro uspořádání prospěšného života lidí na tomto světě a i pro ten další, a pro ochranu lidí od škodlivých skutků a aby získali spásu, mír a spokojenost. I když měli mnoho nepřátel, byli pomlouváni a bylo s nimi jednáno drsně, Proroci se nebáli svých nepřátel a ani přinejmenším se nezdráhali předávat lidem příkazy Allâha ta'âlâ týkající se pilířů víry a náboženských praktik. Allâhu ta'âlâ podporoval Jeho Proroky skrze mu'jizy, aby prokázali svoji oddanost a věrnost. Nikdo nebyl schopen jít proti jejich mu'jizům. Lidé následující určitého Proroka jsou nazýváni **umma**. V Soudný Den, Prorokům bude povoleno přimluvit se za jejich ummu, obzvláště za těžké hříšníky, a jejich přímluvy budou přijaty.

Allâhu ta'âlâ umožní také 'ulamâ', sulahâ' and awliyâ' lidem z jejich ummy, aby se přimluvili a jejich přímluvy budou přijaty. Proroci ''alaihimu-s-salawâtu wa-t-teslîmât' jsou naživu v jejich hrobech a žijí životy nám neznámé; země jejich požehnaná těla nerozloží. Z tohoto důvodu, v hadîthu-i-sherîfu je uvedeno: **„Proroci vykonávají namâz a hajj v jejich hrobech[30].“**

---

[29] 'Rasûl' je v textu také přeloženo jako 'Prorok'.

[30] V dnešní Arabii jsou lidé zváni **Wahhâbîjové**. Nevěří v takovéto hadîthy-i-sherîfy. Nazývají pravé Muslimy, kteří v tyto hadîthy-i-sherîfy věří, „nevěřící". Tito se nestanou nevěřícími kvůli chybné interpretaci âyatů-i-kerîmů a hadîthů-i-sherîfů s nejasnými a dvojsmyslnými významy; stanou se z nich bid'a lidé. Velmi poškozují Muslimy. Wahhâbismus byl založen jedním bláznem Muhammadem 'Abd-ul-Wahhâbem z města Najd. Byl sveden Hempherem, britským špionem, s pomocí bludných myšlenek Ahmada Ibn Taymiyya (zemřel v roce 728 [1328 A.D.], v Damašku). Rozšířilo se to mezi Turky a všude možně skrze knihy Egypťana Muhamadda 'Abduha (zemřel v roce 1323 [1905 A.D.], v Egyptě). Učenci **Ahl as-Sunny** dokázali ve stovkách jejich knih, že Wahhâbijové nejsou následovníci páté skupiny madhhabu, a že následují mylnou, bezesporu nesprávnou cestu. Podrobné informace najdete v knihách Nekonečné Blaho (**Endless Bliss**), Přiznání Britského Špiona (**Confession of a British Spy**) a Rada Muslima (**Advice**

Když Prorokove požehnané oči spaly, oči jeho srdce nespaly. Všichni Prorokové ‘’alaihim-us-salâm’ si byli rovni ve vykonávání svých povinností Proroků a ve vlastnění dokonalostí nubuwwy (proroctví). Výše zmíněných sedum příznačností vlastnili všichni Prorokové. Nikdo z nich nebyl propuštěn z nubuwwy. Awliyâ’ové, nicméně, mohou být zbaveni jejich Wilâya. Proroci byli lidské bytosti, nebyli to džinové ani andělé, ani jedni z nich by se Prorokům rovnat nemohli. Proroci byli v určitých věcech jeden druhému nadřazeni a dostalo se jim různých poct. Například, umma jednoho Proroka mohla být početnější než toho druhého, země do kterých byli Prorokové vysláni mohli být velikostně rozdílné, nebo jeden z nich mohl být obdařen více dary a požehnáními, a nebo mu’jizy některého z nich mohli být hojnější a neustávající; Prorok Posledního Věku, Muhammad ‘’alaihi-s-salâm’, byl nejvýše ze všech Proroků. Proroci zvaní Ulu-l-’azm byli výše než ostatní. Rasûlové byli výše než Nabîové, kteří nebyli Rasûly.

Počet Proroků ‘’alaihim-us-salâm’ není známý. Je všeobecně známo, že jich bylo více než 124, 000. Z nichž 314 nebo 315 bylo Rasûly. Z těchto, šest Rasûlů bylo výše, a nazývají se Ulu-l-’azm: Âdam, Nûh (Nœ), Ibrâhîm (Abraham), Mûsâ (Mojžíš), ’Îsâ (Ježíš) a Muhammad Mustafâ ‘’alaihim-us-salâtu wa-s-salâm’.

Následujících třicet tři Proroků je velmi dobře známých: **Âdam**, **Idrîs**, **Shît** (nebo **Shis**), **Nûh**, **Hûd**, **Sâlih**, **Ibrâhîm**, **Lût**, **Ismâ’îl**, **Is’hâq**, **Ya’qûb**, **Yûsuf**, **Ayyûb**, **Shu’aib**, **Mûsâ**, **Hârûn**, **Khidir**, **Yûshâ’ ibn Nûn**, **Ilyâs**, **Alyasa’**, **Dhu-l-kifl**, **Sham’un**, **Ishmoil**, **Yûnus ibn Matâ**, **Dâwûd**, **Sulaimân**, **Luqmân**, **Zakariyyâ**, **Yahyâ**, **’Uzair**, **’Îsâ ibn Mariam**, **Dhu-l-qarnain** a **Muhammad** ‘’alaihimu-s-salâtu wa-s-salâm’.

Pouze o dvaceti osmy z nich se píše v Kur’ânu al-kerîmu. Khidir, Yûshâ’, Sham’un a Ishmoil nejsou zmíněni. Z těchto dvaceti osmy, není jasné jestli Dhu-l-qarnain, Luqmân and ’Uzair byli Proroci nebo ne. Ve třicátém šestém dopise druhého svazku knihy **Maktûbât-i-Ma’thûmiyya** se píše, že existují autentické zprávy o tom, že Khidir ‘’alaihis-salâm Prorokem byl. A ve sto osumdesátém druhém dopise se píše následovné: «To, že se Khidir ‘’alaihis-salâm’ objevuje v lidské podobě (čas od času), a něco dělá, také, nedokazuje, že je naživu. Allâhu ta’âlâ dal jeho duši, tak jako duším mnoho ostatních Proroků a Walîjům, svolení objevit se v lidské

for the Muslim). Nechť Allâhu ta’âlâ ochraňuje mladé věřící od mylného Wahhâbismu, a nechť nás nenechá vychýlit se od správné cesty učeců Ahl as-Sunny, kteří jsou velmi velebeni v mnoha hadîthech-i-sherîfech! Âmin.

podobě. Jejich spatření nedokazuje, že jsou naživu.» Dhu-l-kifl ‘’alaihi-s-salâm’ byl také zván Harqil, a také byl nazýván jmény Ilyâs, Idrîs nebo Zakariyyâ.

Ibrâhîm ‘’alaihi-s-salâm’ je Khalîl-Allah, protože v jeho srdci byla láska pouze k Allâhu ta’âlâ, ne ke stvořením. Mûsâ ‘’alaihi-s-salâm’ je Kalîm-Allâh, protože mluvil s Allâhem ta’âlâ, ’Îsâ ‘’alaihi-s-salâm’ je Kalimat-Allâh, protože neměl otce a byl narozen díky al-Kalimat al-ilâhiyya (Božímu Slovu) ’existuj!’ Navíc, vyučoval slova Allâhova ta’âlâ, která byla plná Božské Moudrosti, a předával je lidem.

Muhammad ‘’alaihi-s-salâm’, který je důvodem stvoření všech tvorů a je z nich nejvýše postavený, nejproslulejší a nejvíce ctihodný, je Habîb-Allah (Miláček Allâhův ta’âlâ). Bylo předloženo už mnoho důkazů potvrzující jeho velikost a nadřazenost a to, že byl Habîb-Allah. Z tohoto důvodu, slova jako ‘byl překonán’ nebo ‘byl poražen’ o něm nemohou být vysloveny. V den Vzkříšení, on vstane ze svého hrobu jako první. Bude první, kdo se dostaví na místo Souzení. Také do Ráje půjde přede všemi. I když krásné rysy v jeho charakteru nemohou být sečteny, a lidská energie by nestačila na jejich sčítání, vzpomeneme alespoň některé z nich pro zkrášlení naší knihy:

Jeden z jeho zázraků byl vzlet zvaný **Mi’râj**: zatímco byl v posteli v al-Mekkat al-Mukarrama, byl probuzen a jeho požehnané tělo bylo vzato do Aqsâ Mešity v Jeruzalémě, poté do nebes, a po přelétnutí sedmého nebe do míst, která Allâhu ta’âlâ rozhodnul. Musíme věřit v Mi’râj tímto způsobem[31].

O tom, jak Mi’râj probíhal, je napsáno v mnoha hodnotných knihách, zejména v **Shifâ’-i sherîf**[32]. On a Jebrâ’îl ‘’alaihis-salâm’ šli z Mekky do **Sidrat**y **al-muntahâ**, ke stromu v šestém a sedmém nebi. Veškeré znalosti a vzestupy by se výše již nedostaly. V Sidře, Rasûlullah ‘’alaihis-salâm’ viděl Jebrâ’îla ‘’alaihis-salâm’ v jeho vlastní podobě s jeho šesti sty křídly. Jebrâ’îl ‘’alaihis-salâm’ zůstal v Sidře. Z Mekky do Jeruzaléma, Rasûlullah ‘’alaihis-salâm’ byl přenesen nadpozemským zvířetem z Ráje, zvaným **Burâq**, které bylo bez pohlavní, bílé, velmi rychlé, menší než mezek a větší než osel. Nemohl být spatřen okem. V Aqsâ Mešitě, Rasûlullah ‘’alaihis-salâm’ a další Proroci vykonali namâz v jamâ’at, Rasûlullah vedl

[31] Heretici Ismâ’îlîové a nepřátelé Islámu, vydávající se za Islámské učence, se snaží oklamat mládež tvrzením, že Mi’râj nebyl fyzický vzestup, ale že šlo o duchovní stav (hâl). Neměli bychom kupovat takovéto zkažené knihy; neměli bychom se jimi nechat oklamat.

[32] Qâdî ’Iyâd al-Mâlikî, autor knihy **Shifâ’**, zemřel v Maroku v roce 544 [1150 A.D.].

namâz jako imâm; byla to buďto noční nebo ranní modlitba. Duše Proroků byly přítomny v jejich lidské podobě. Z Jeruzaléma až do sedmého nebe se dostal v momentě, pomocí neznámého žebříku zvaným **Mi'râj**. Po cestě, andělé byli seřazeni po pravé i levé straně, oslavovali ho a volali na něho. V každém nebi, Jebrâ'îl ''alaihis-salâm' oznámil skvělou novinu, že Rasûlullah ''alaihis-salâm' dorazil. V každém nebi viděl Proroka, s kterým se pozdravil. V Sidře, viděl mnoho úžasných věcí, všechna požehnání Ráje, i muka v Pekle. Z touhy po a ze spatření Krásy Allâhovi ta'âlâ se nepodíval ani na jedno z požehnání v Ráji. Za Sidrou, pokračoval v cestě sám, skrze nûr (ve světle). Slyšel zvuky andělských per. Prošel skrze sedumdesát tisíc závěsů. Vzdálenost mezi dvěma závěsy se rovnala cestě pět seti let. Po tomto, na posteli zvané **Rafraf**, která je jasnější než slunce, prošel skrze Kursî, a přišel až k 'Arsh. Prošel až za 'Arsh, mimo svět času, prostoru a hmoty. Dosáhl až stádia, kdy slyšel Řeč Allâhovu ta'âlâ'.

Viděl Allâha ta'âlâ způsobem, který nemůže být pochopen ani vysvětlen, způsobem, kterým bude viděn na Onom Světě, mimo čas a prostor. Mluvil s Allâhem ta'âlâ bez pomoci písmen a zvuků. Oslavoval Ho, velebil Ho a volal na Něho. Muhammad byl obdařen nespočetnými dary i mnoha poctami. Jemu a Jeho Ummě (Muslimům) bylo přikázáno vykonávat modlitbu padesát krát denně. Nicméně, počet namâzů byl postupně snižován na pět, s pomocí Mûsâovi (Mojžíšovi) ''alaihis-salâm' intervence. Před tím, namâz byl vykonáván pouze rána, v odpoledních hodinách, nebo v noci. Po takové dlouhé cestě, kdy získal tolik darů a požehnání, viděl a slyšel tolik úžasných věcí, byl zpět v jeho posteli, která ještě neztratila své teplo. To, co jsme výše popsali, bylo porozuměno částečně z âyatů a částečně z hadîthů. Není wâjib v toto vše věřit. Avšak, jelikož je učenci Ahl as-Sunny uvádí, lidé, kteří odmítají tyto skutečnosti, budou odděleni od Ahl as-Sunny. A ten, který nevěří v âyat nebo hadîth, se stává nevěřícím.

Dovolte nám citovat některé z nesčetných důkazů prokazující, že Muhammad je Nejvíce Nadřazen (Sayyid al-Anbiyâ') mezi všemi Proroky ''alaihimu-s-salâwâtu wa-t-teslîmât'.

V Soudný Den, všichni Proroci budou zastíněni pod jeho praporem. Allâhu ta'âlâ přikázal všem Prorokům ''alaihimu-s-salâm', že pokud chtějí přežít do doby Muhammada ''alaihis-salâm', který mezi jeho stvořením je Jeho Drahý Vyvolený, měli by mu věřit a býti mu pomocníky. Také, toto stejné všichni Proroci nařídili své ummě ve svých posledních požadavcích. Muhammad ''alaihis-salâm' byl **Khâtam al-anbiyâ'** (Posledním

Prorokem). Žádný Prorok po něm nenastoupí. Jeho požehnaná duše byla stvořena před všemi Proroky. On byl jako první poctěn postavením nubuwwa. Nubuwwa bylo dokončeno když poctil svět svým příchodem. Ke konci světa, během času Hadrata al-Mahdîho, 'Îsâ (Ježíš) ''alaihis-salâm' sestoupí z nebes do Damašku a připojí se k ummě Muhammada 'alaihis-salâm' a bude kázat Islám na zemi.

Heretičtí lidé zvaní **Qâdiânî**ové, nebo **Ahmadî**ové, kteří byli organizováni Brity v Indii v roce hijrî 1296 [1880 A.D.], říkají pomlouvačné lži o 'Îsâovi (Ježíši) ''alaihis-salâm', také. I když o sobě tvrdí, že jsou Muslimové, snaží se zničit Islám zevnitř. Byla vydána fatwâ, která deklaruje, že Muslimové nejsou.

Další heretická skupina zindîqů, která se objevila v Indii se nazývá **Jamâ'at-ut-tablîghiyya[33].** Jejich sekta byla poprvé založena v roce 1345 [1926 A.D.], ignorantem jménem Ilyâs. Tvrdil, že Muslimové se „odchýlili od správné cesty Islámu," a že měl sen, kdy mu byl předán nebeský příkaz „zachraň je od jejich vychílení." Říkal co se naučil z knih jeho mistrů, jmenovaně Nezîr, Huseyn, Rashîd Ahmad Kankuhî a Khalîl Ahmad Sehâranpûrî, kteří byli také heretičtí lidé. Lest, kterou používali pro obelstění Muslimů, byla, že „vždy mluvili o důležitosti namâzu a jamâ'atu." Skutečnost je nicméně taková, že žádná z modliteb namâzu a nebo jinak vykonaná heretickými lidmi není platná, jelikož nejsou ve skupině **Ahl as-Sunnat**. První věcí, kterou musí tito lidé udělat je, číst knihy napsané (pravými) Islámskými učenci, odprostit se od heretických přesvědčení, a stát se pravými Muslimy. Lidé, kteří âyaty se skrytými význami z Kur'ânu al-kerîmu vykládají chybně, jsou označováni lidé bid'at, nebo heretici. A nepřátelé Islámu, kteří upravují významy těchto âyatů podle svých zrádných a heretických myšlenek, jsou nazýváni **zindiq**ové. Tito lidé se tímto způsobem snaží změnit Kur'ân al-kerîm a Islám. Členové **Tablîgh-i-jamâ'at**u se pokouší oklamat Muslimy tím, že sami sebe nazývají **Sunnî** Muslimy, vykonáváním namâzu pravidelně, a lhaním. Tito lidé jsou jako čapí hnízda na vrcholech minaretů a měli by být podrobeni věčnému ohni v nejhlubších částech Pekel. Nošení obrovských turbanů, dlouhé vousy, oblékání se do dlouhých rób zvaných jubba, čtení nebo recitování âyatů-i-kerîmů, poté jejich zkreslování, toto jsou některé z jejich lstí, které využívají ve svém ohavném programu ke svedení Muslimů. Nicméně, hadîth-i-

[33] Prohlédněte si třicátou šestou kapitolu z druhého svazku knihy Nekonečné Blaho (**Endless Bliss**).

sherîf říká přesně následovné: **“Inn-Allâha lâ yanzuru ilâ suwarikum wa siyâbikum wa lâkin yanzuru ilâ qulûbikum wa niyyâtikum,”** což znamená: “Allâhu ta’âlâ vás soudí ne podle vašich postav a oděvů, ale podle vašich srdcí a úmyslů.“ Dvojverší:

Kad-du buland dâred, dester pâra, pâra.

Chun âshiyâni laklak, ber kalla-i-minâra.

Jelikož tito lidé nebyli schopni odpovědět na knihy vydané nakladatelstvím Hakîkat Kitâbevi, což dokazuje, že tito nevzdělanci jsou lháři, říkají, „Knihy publikované nakladatelstvím Hakîkat Kitâbevi jsou nesprávné a heretické. Nečtěte tyto knihy.“ Nejnápadnější z příznaků pro posouzení heretiků a zindiqů, kteří jsou nepřáteli Islámu, je ten, že odrazují lidi od čtení knih zveřejňujících učení savantů Ahl as-Sunny, a obviňováním je z hereze. Naše (turecká) kniha Fâideli Bilgiler (Potřebné Informace) poskytuje více o nebezpečí těchto lidí, které představují pro Islám a cituje odpovědi, které získali od učenců Ahl as-Sunny[34].

Muhammad ‘’alaihis-salâm’ je z Proroků nejvýše postavený, a on je také obrazem Allâhova ta’âlâ’ slitování nad všemi tvory. Osumnáct tisíc ’âlamů (světů bytostí) získává užitek z jeho oceánu požehnání. Jednohlasně (Islámskými učenci), on je Prorokem všech lidských bytostí a džinů. Mnoho (učenců) uvádí, že je také Prorokem andělů, rostlin, zvířat a veškeré hmoty. Zatímco ostatní Proroci byli posláni k určitým kmenům a do určitých zemí, Rasûlullah ‘’alaihis-salâm’ byl a je Prorokem všech světů a všech živých i neživých tvorů. Allâhu ta’âlâ oslovoval ostatní Proroky jejich jmény. Avšak Muhammada ‘’alaihis-salâm’ poctil oslovováním, “Oh Můj Proroku (Rasûl)!” Všechny druhy zázraků, kterými byli Proroci obdařeni, mu byly uděleny. Allâhu ta’âlâ obdařil Jeho Milovaného Proroka více dary a poctil ho více zázraky než kteréhokoliv z Jeho Proroků. Byla mu udělena nadřazenost nad všemi Proroky nespočetnými poctami a znamenitostmi: měsíc se rozpůlil, když na něj ukázal svým požehnaným prstem; kameny v jeho dlani pronesli Allahove Jméno; stromy ho zdravily, “O Rasûlallah”; suchý kus dřeva zvaný Hannâna plakal po tom, co Rasûlullah ‘’alaihis-salâm’ odešel a nechal ho osamotě; čistá voda vytékala z místa mezi jeho požehnanými prsty; vysoké stupně **al-Maqâm al-Mahmûd**, **ash-Shafâ’at al- kubrâ**, **al-Hawd al-Kawthar**, **al-Wasîla** a **al-Fadîla** mu byly přislíbeny a mají mu být uděleny

[34] Najdete v našich publikacích v angličtině, zejména Sunni Cesta (The Sunnî Path), Nekonečné Blaho (Endless Bliss), v šestém svazku, Víra a Islám (Belief and Islam), a Důkazy Správného Slova (Documents of the Right Word).

na Onom Světě; měl tu čest spatřit Krásu Allâha ta'âlâ' než vstoupil do Ráje; měl nejkrásnější morální vlastnosti na světě, nejdokonalejší víru, vědomosti, jemnost, trpělivost, vděčnost, zuhd[35], cudnost, spravedlivost, hrdinství, plachost, odvahu, skromnost, moudrost, krásné způsoby, vstřícnost, soucit, nevyčerpatelné pocty a úctyhodné vlastnosti. Nikdo, kromě Allâhu ta'âlâ, nezná počet zázraků, kterými byl obdařen.

Jeho náboženství zrušilo všechna ostatní náboženství jemu předcházející[36]. Jeho náboženství je lepší a nadřazené všem ostatním náboženstvím. Jeho umma je výše než všechny ostatní. Awliyâ'ové z jeho ummy jsou úctyhodnější než Awliyâ'ové z ostatních umma. Mezi Awliyâ' z Ummy Muhammada 'alaihis-salâm patřil ten, co si zasloužil býti jeho (prvním) Khalîfem, **Abû Bakr as-Siddîq** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', kterého Awliyâ'ové a imâmové milovali a který se hodil pro chalífát více než kdokoli jiný. Po Prorocích, je nejlepším člověkem, který kdy přišel nebo přijde na tento svět. Jemu prvnímu byl udělen status a pocta chalífátu. Bylo laskavostí a požehnáním od Allâha ta'âlâ, že před tím než Islám začal neuctíval idoly. Byl ochráněn před chybami, které vedou k nevěrectví a herezi[37].

Po něm, nejvýše postavený z lidských bytostí je druhý Khalîfa **'Umar ibn al-Khattâb** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', kterého Allâh vybral Svému Milovanému Prorokovi jako kamaráda.

Po něm, nejvýše postaven z lidských bytostí je třetí Khalîfa Rasûlullaha ''alaihis-salâm', **Dhu-n-Nûrain 'Uthmân ibn 'Affân** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', pokladnice laskavostí a požehnání, zdroj pokory, víry a duchovního poznání.

Po něm, nejlepší z lidských bytostí je čtvrtý khalîfa Rasûlullaha ''alaihis-salâm', **'Alî ibn Abî Tâlib** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', vlastník úžasných kvalit a Lev Allâhův ta'âlâ.

Hadrat **Hasan ibn 'Alî** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum'[38] se stal Khalîfou po něm. Třicet let chalífátu zmíněných v hadîthu ash-sherîfu bylo dovršeno za

---

[35] Odolávání světským požitkům a potěšením.

[36] (Samozřejmě, je to také poslední náboženství)

[37] Z toho, co bylo uvedeno o Abû Bakrovi as-Siddîqu 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' můžeme pochopit, jak ubozí a nevzdělaní jsou lidé, kteří si myslí a píší o Rasûllahu ''alaihis -salâm', že uctíval idoly před jeho nubuwwou.

[38] Hasan bin Ali byl otráven a zemřel v Medině-i Munawwara v roce [669 A.D.]

jeho chalífátu. Po něm, nejvíše postavený člověk je Hadrat **Husayn ibn ’Alî** ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anhum’, světlo Rasûlullahových ‘’alaihis-salâm’ očí.

Tyto stupně nadřazenosti byly stanoveny podle toho, kdo získal více thawâbu; opustili svou zemi a své milované jen kvůli Islámu; stali se Muslimy dříve než ostatní; řídili se podle Rasûlullaha ‘’alaihi’s-salâm’ v nejvyšší míře; podřídili se jeho sunna učení; čelili potížím při šíření jeho náboženství; bojovali proti nevíře, fitně (pobuřování) a zkaženosti.

Hadrat ’Alî ‘radiy-Allâhu ’anh’ přijal cestu Islámu přede všemi ostatními, kromě Hadrata Abû Bakra radiy-Allâhu ’anh’. Ale jelikož byl ještě dítětem, neměl žádný majetek a žil u Rasûlullaha ‘’alaihis-salâm’, kterému byl služebníkem, jeho přijetí Islámu neovlivnilo nevěřící k přijetí Islámu, nebyl následován a ani to nepřispělo k jejich poražení. Na druhou stranu, přijetí Islámu ostatními třemi Chalífy posilnilo Islám. Protože Hadrat ’Alî a jeho synové ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anhum’ byli nejbližšími příbuznými Rasûlullaha ‘’alaihis-salâm a byli z jeho požehnané krve, může být řečeno, že měli vyšší postavení než Hadrat Abû Bakr a Hadrat ’Umar, ale jejich nadřazenost nebyla nadřazenost v každém ohledu a nepomohla jim tyto skvělé osobnosti překonat po všech stránkách. Bylo to podobné jako když Khidir‘ ’alaihis-salâm’ něco naučil Mûsâ (Mojžíše) ‘’alaihis-salâm’[39]. Hadrat **Fâtima** byla výše než Hadrat **Khadîja** a Hadrat **’Âisha** ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anhunna’, protože byla Proroku blíže co se týče pokrevnosti. Avšak jeden druh nadřazenosti nemůže znamenat nadřazenost v každém ohledu. Islámští učenci udávají odlišná tvrzení v souvislosti s nadřazeností těchto tří žen. Z hadîthu as-sherîfu je vyrozuměno, že tyto tři ženy, spolu s Hadrat **Mariam** a faraonovou ženou (Hadrat **Âsiya**), byly pět nejvýše postavených ze všech světských žen. Hadîth ash-sherîf, **„Fâtima je nadřazena ženě z Ráje, a Hasan s Husaynem jsou nejvýše postavení z mladých v Ráji,“** se týká nadřazenosti pouze v jednom ohledu.

Další nejvýše postaveni ze Sahâbat al-kirâmů (Společníků Prorokových) byli **al-’Asharat al-Mubashshara**, deset lidí, kteří byli poctěni dobrou zprávou o (jejich přijetí) v Ráji. Po nich, nejvýše z Muslimů bylo 313 Muslimů, kteří se účastnili Svaté Bitvy v Badru. Dále 700 odvážných Muslimů, kteří se účastnili Svaté Bitvy v Uhudu. Poté následují **Bî’at ar-Ridwân**, 1400 Muslimů, kteří přísahali věrnost Rasûlullahovi pod stromem.

[39] Pokud by pokrevnost byla jediným kritériem pro nadřazenost, Hadrat ’Abbâs by byl považován za nadřazeného Hadrat ’Alîmu. Navíc Abû Tâlib a Abû Lahab, kteří byli Proroku velmi blízcí v pokrevnosti, se v počestnosti a počtu kvalit nerovnali ani nejnižším Věřícím.

As-Sahâbat al-kirâmové ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anhum ajma’în’ obětovali své životy a majetky pro Rasûlullâha ‘sall- Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ a byli mu nápomocni. Je naší povinností (wâjib) jejich jména zmiňovat v úctě a s láskou. V žádném případě není povoleno říkat slova neslušící se jejich velikosti. Je herezí, zmiňovat jejich jména neuctivě.

Ten, který miluje Rasûlullaha ‘’alaihis-salâm’, musí milovat všechny jeho Sahâby (Společníky). V jednom hadîthu-i-sherîfu říká: **„Ten, který miluje mé Sahâby, miluje je, protože miluje mne. Ten, který je nemiluje, nemiluje ani mne. Ten, kdo jim ublížuje, ublížuje mě. A kdo mi ublížuje, ublížuje Allâhu ta’âlâ. Člověk, který ublížuje Allâhu ta’âlâ, zajisté zakusí muka.“** V dalším hadîthu-i-sherîfu uvedl: **„Když Allâhu ta’âlâ chce požehnat jednomu z mých Umma, vloží do jeho srdce lásku k mým Sahâbům, a on je vroucně miluje.“**

A tedy, nemělo by být předpokládáno, že Sahâbat al-kirâmové se mezi sebou byli o to, kdo se stane Chalífou nebo pro uspokojení špatných myšlenek a fyzických tužeb. Mluvit o nich špatně, kvůli takovýmto domněnkám, je pokrytectví a jen vede člověka do záhuby, jelikož žárlivost, touha po statusu a lpění na světských věcech, toto vše bylo odstraněno z jejich srdcí tím, že byli v blízkosti Rasûlullaha ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ a poslouchali jeho požehnaná slova. Byli napraveni a očištěni od chamtivosti, ctižádosti, zášti a špatných vlastností; byli celkově očištěni. Když se zamyslíme nad skutečností, že i člověk, který pobývá v blízkosti jednoho z Walîů z Ummy Vznešeného Proroka, čerpá užitek z jeho dobrých mravů a skvělých kvalit a očišťuje se ze světských tužeb, jak by někdo mohl předpokládat, že Prorokovi Sahâbové, naši mistři, kteří Rasûlullaha milovali víc než kdokoli jiný a také pro něho obětovali své majetky a životy, a opouštěli pro něho své domovy, a milovali jeho společnost, což bylo potravou pro jejich duše, že nebyli oproštěni od špatné morálky, že jejich nafsy nebyly čisté a že bojovali za pomíjivé věci z tohoto světa. Tito skvělí lidé byli zajisté čistší než kdokoli jiný. Je nevhodné přirovnávat nesrovnalosti a boje mezi nimi s našimi záležitostmi, záležitostmi lidí špatné vůle, nebo říkat, že se bili pro uspokojení svých špatných, smyslných a světských tužeb. Není povoleno podporovat takovéto nevhodné myšlenky vůči Sahâbat al-kirâmům. Člověk, který o nich říká něco takového by měl vědět, že býti nepřátelský k Sahâbat al-kirâmům znamená býti nepřátelský k Rasûlullahu ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’, a mluvit špatně o nich znamená mluvit špatně o něm,

který je vzdělával a vyučoval. Z tohoto důvodu, velcí muži Islámu říkají, že nedostatek respektu a vysokého mínění vůči Sahâbat al-kirâmům je, v podstatě, popírání Allahova Proroka. Bitvy “Jamal” a “Siffîn” nemohou být brány jako důvod pro jejich hanobení. Z jistých náboženských důvodů, všichni ze Sahâbů, kteří se postavili proti Hadratu ’Alîmu v těchto bitvách, byli ochráněni před zlem; vskutku, všichni z nich si zaslouží býti v Soudný Den odměněni. Hadîth-i-sherîf říká: **„Jedna odměna bude udělena ukřivděnému mujtahidu, a dvě nebo deset tomu, kdo zjistí pravdu. Jedna nebo dvě odměny za vykonávání ijtihâdu. Další jedna za zjištění pravdy.“** Spory a boje mezi těmito velkými lidmi Islámu neplynuly ze zatvrzelosti a nepřátelství, ale kvůli jejich (odlišným) ijtihâdům a z jejich touhy uskutečňovat co Islám nařizoval. Každý ze Sahâbat al-kirâmů byl mujtahid[40].

Pro každého mujtahida bylo fardem (povinností) jednat v souladu s vlastním úsudkem vyplívajícím z jeho ijtihâdu, i když jeho ijtihâd není jednotný s ijtihâdem výše postaveného mujtahida. Nebylo přípustné následovat ijtihâd někoho jiného. Abû Yûsuf a Muhammad ash-Shaibânî, učedníci al-Imâma al-

a’zama Abû Hanîfa Nu’mâna ibn Thâbita (zemřel v Bagdádu, 150 A.H. [767]), Abû Sawr and Ismâ’îl al-Muzanî, učedníci Imâma Muhammada ibn Idrîse ash-Shâfi’a (zemřel v roce 204 [820 A.D.], v Egyptě,) nesouhlasili s jejich mistry v mnoha ohledech, a o některých věcech, které jejich mistři považovali za **‘harâm’** (zakázané), říkali, že jsou **‘halâl’** (povoleny), a naopak, o některých věcech mistry považovaných za ‘halâl’, říkali, že jsou ‘harâm.’ Na tento účet o nich nelze říci, že hřešili nebo že byli špatní. A nikdo to ani netvrdil, jelikož oni byli, tak jako jejich učitelé, také mujtahidy.

Je pravdou, že Hadrat ’Alî ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anh’ byl výše postaven a vzdělanější než Hadrat Mu’âwiya a Hadrat ’Amr ibn al-’Âs ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anhumâ’. Měl mnoho vynikajicích kvalit, které ho od nich rozlišovaly a jeho ijtihâd byl vlivnější a přesnější než jejich ijtihâdy. Nicméně, jelikož všichni Sahâbat al-kirâmové byli mujtahidi, bylo pro tyto dva nepřípustné následovat ijtihâd jejich vlivného náboženského vůdce. Bylo pro ně nezbytné jednat podle svého vlastního ijtihâdu.

Otázka: „V bitvách ‘Jamal’ a ‘Siffîn’, mnoho vlivných z Muhâjirûnů a Ansârů mezi Sahâbat al-kirâmy byli na straně, poslouchali a následovali

[40] Například, v hadîthu as-sherîfu, na straně 298 v **al-Hadîqa** je uvedeno, že ’Amr ibn al-’Âs ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anh’ byl mujtahidem.

Hadrata ’Alîho. I když všichni z nich byli mujtahidi, považovali za wâjib jeho následovat. Toto ukazuje, že také pro mujtahidy bylo wâjib Hadrata ’Alîho následovat. Chápu tedy správně, že ho museli následovat i když jejich ijtihâdy nebyly v souladu s jeho ijtihâdem?“

Odpověď: Muslimové, kteří následovali Hadrata ’Alîho a bili se po jeho boku, toto nedělali proto, že by následovali jeho ijtihâd, ale proto, že jejich ijtihâdy byly v souladu a tudíž usoudili, že je pro ně wâjib následovat Imâma ’Alîho. Podobně, ijtihâdy mnoha prominentních Společníků Proroka nebyly v souladu s tím Hadrata ’Alîho, a považovali za wâjib proti němu bojovat. Podle odlišných ijtihâdů se, as-Sahâbat al-kirâmové, v tomto konfliktu rozdělili do tří skupin: Někteří z nich rozuměli, že Hadrat ’Alî byl v právu, a bylo pro ně tedy povinností ho následovat; další z nich viděli pravdivě ijtihâd těch, kteří bojovali proti Hadratu ’Alîmu, stalo se pro ně tedy wâjibem bojovat s nimi proti Hadratu ’Alîmu; třetí skupina usnesla, že nebylo správné následovat ani jednu ze stran a tedy nebylo správné bojovat, a jejich ijtihâd jim přikazoval neúčastnit se války. Všechny tyto tři skupiny zajisté jednaly správně a zaslouží si odměnu na Onom Světě.

Otázka: Odpověď [výše] ukazuje, že ti, co bojovali proti Hadratu ’Alîmu ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anh’, byli také v právu. Na druhé straně, učenci Ahl as-Sunny řekli, že Hadrat ’Alî měl pravdu, a že jeho protivníci se mýlili, avšak jsou omluvitelní protože měli ’udhr, a dokonce si zaslouží thawâb. Co o tom můžete říci?

Odpověď: Al-Imâm ash-Shâfi’î a ’Umar ibn ’Abd al-’Azîz, dva velicí muži Islámu, řekli, že není povoleno používat slova jako ‘zmýlil se’ o žádném ze Sahâbat al-kirâmů. Z tohoto důvodu bylo ustanoveno: „Je špatně říkat ’mýlili se’ o nadřazených.“ Není přípustné, aby podřadní říkali takové slova jako, „On učinil správně,“ „On konal špatně,“ „My to schvalujeme,“ „My to neschvalujeme,“ o jejich nadřazených. Stejně jako Allâhu ta’âlâ neposkvrnil naše ruce krví těchto velikých lidí, my bychom měli ochránit své jazyky od pronášení slov jako ‘spravedlivé’ a ‘nespravedlivé.’ Tito svědomití učenci, kteří k tomuto studovali svědectví a události, a usoudili, že Imâm ’Alî byl v právu a jeho protivníci se mýlili, ve skutečnosti chtěli říci, že kdyby měl Hadrat ’Alî možnost se svými protivníky promluvit, jistě by změnil jejich pohled na jeho ijtihâd a ten by byl tedy poté ve shodě s jejich ijtihâdy. Je pravdou, že Hadrat Zubair ibn Awwâm byl proti Hadratu ’Alîmu v bitvě ‘Jamal’, ale poté co si prostudoval fakta hlouběji, změnil svůj ijtihâd a přestal bojovat. Na slova učenců Ahl as-Sunny, kteří

považují omyl za přípustný, by se mělo pohlížet takto. Tedy není přípustné říkat, že Hadrat ’Alî, a ti co byli s ním, byli v právu a že ostatní Prorokovi Společníci, kteří byli ve druhé skupině, spolu s naší matkou (Â’ishat as-Siddîqa) byli na nesprávné cestě.

Tyto boje mezi Sahâbat al-kirâmy byly důsledkem lišících se ijtihâdů v odvětví Ahkâmách ash-Shar’iyyatů (pravidla/předpisy Islámu). Neměli žádné neshody co se týče podstaty a nezbytných náležitostí Islámu. Dnes, někteří lidé hovoří špatně a bez úcty o velikých mužích Islámu jako byli Hadrat Mu’awiya a ’Amr ibn al-’Âs‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anhumâ’. Neuvědomují si už, že ve skutečnosti očerňují a snižují Rasûlullaha ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ hanobením Sahâbat al-kirâmů. V **Shifâ’ ash-sherîf**u se píše, že Imâm Mâlik ibn Enes řekl: „Člověk, který nadává a hanobí Mu’âwiya[41] a ’Amr ibn al-’Âse[42] si zaslouží slova, která použil proti nim. Je nezbytné přísně potrestat ty, kteří mluví a píšou proti nim a neprojevují k nim úctu.“ Nechť Allâhu ta’âlâ naplní naše srdce láskou k Sahâbům Jeho Milovaného! Ne munâfiqové a hříšní lidé, ale zbožní a Allaha obávající se Muslimové cítí lásku k těmto velikým lidem.

Lidé, kteří si uvědomují hodnotu a velikost Rasûlullahových ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ Sahâbů, miluje a respektuje všechny z nich a následuje je, se nazývají **Ahl as-Sunna**. Ti, kteří tvrdí, že milují některé z nich a ostatní se jim nezamlouvají a tedy hanobí většinu z nich, a ti, kteří nenásledují ani jednoho z nich, se nazývají **Shî’it**i. Je mnoho Shî’itů v Iránu, Indii a Iráku. Žádní nejsou v Turecku. Někteří, aby obelhali čisté Muslimy ’Alawîje v Turecku, předstírají, že patří k ’Alawîjům, a ’**Alawî** znamená ‘Muslim, který miluje Hadrata ’Alîho’. Milovat někoho vyžaduje následovat jeho kroky, a milovat ty, které on miluje; kdyby milovali Hadrata ’Alîho, následovali by jeho kroky. On miloval všechny Prorokovi Sahâby. Byl poradcem Khalîfy Hadrata ’Umara, druhého Khalîfy, který se mu svěřoval se svými starostmi. Provdal svoji a Hadraty Fâtimy’ dceru Ummu Ghulthum, Hadratu ’Umaru. V khutbě (kázání), řekl o Hadratu Mu’âwiyovi: „Naši bratři s námi nesouhlasí. Avšak oni nejsou nevěřící ani hříšníci. Jejich ijtihâd je k tomu vede.“ Když Hadrat Talhâ ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anh’, který bojoval proti němu, dosáhl smrti mučedníka, on sám očistil jeho tvář od nečistot a stal se imâmem během namâzu vykonaném po jeho smrti. Allâhu ta’âlâ prohlašuje: **„Věřící jsou bratři.“** V posledním âyatu-i-

[41] Hadrat Muâwiya bin Abû Sufyân zemřel v Damašku v roce 60 [680 A.D.].

[42] ’Amr Ibn al-Âs zemřel v Egyptě v roce 43 [663 A.D.].

kerîmu Sûry al-Fat-h dále prohlašuje: **„Prorokovi Společníci milují jeden druhého.“** Nemilovat dokonce jen jednoho z Prorokových Společníků, nebo ještě hůře, chovat vůči němu nevraživost, znamená popírat Kur'ân al-kerîm. Učenci Ahl as-Sunny porozuměli nadřazenosti Sahâbat al-kirâmů 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum ajma'în' správně a nařídili Muslimům milovat všechny z nich a tedy ochránili Muslimy před nebezpečím.

Lidé, kteří nesnášeli a cítili nevraživost vůči nám nadřazenému Hadratu 'Alîmu 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' a jeho synům a potomstvu, k Sunnî Muslimů nejmilovanějším drahým, byli nazýváni Khârijîjové (Khawârijové). Nyní, jsou nazýváni Yazîdîjové. Tak nenávistné jsou jejich principy víry, že sotva mohou mít ještě něco společného s Islámem.

Wahhâbîjové, kteří tvrdí, že milují všechny Sahâby al-kirâmy, následují ne tyto požehnané lidi, ale jejich vlastní heretickou cestu, kterou připisují Sahâbům. Nezamlouvají se jim učenci Ahl as-Sunny, velicí sûfîjové ani 'Alawîjové, a hanobí je všechny. Domnívají se, že oni sami jsou Muslimy. Považují lidi, kteří nejsou jako oni, za 'polyteisty' a říkají, že je pro ně halâl vzít těmto lidem život a majetek. A tedy, stávají se z nich Ibâhîjové. Zkreslují nesprávně a hereticky významy z Kur'ânu al-kerîmu a hadîthů ash-sherîfů a myslí si, že Islám se skládá pouze z těchto významů. Popírají adillat ash-Shar'iyya a většinu hadîthů-i-sherîfů. Velicí učenci čtyř Madhhabů napsali mnoho knih, které společně s dokumenty dokazují, že ti, kteří nesouhlasí s Ahl as-Sunna učením, jsou heretici a velmi značně poškozují Islám[43].

---

[43] Pro podrobnější informace si můžete přečíst naše knihy v angličtině jako je Rada pro Muslima (**Advice for the Muslim**) a šestý svazek knihy Nekonečné Blaho (**Endless Bliss**), a také arabské **al-Minhat al-wahbiyya fî-r-raddi-l-Wahhâbiyya**, **at-Tawassuli bi-n-Nabî wa jahâlat-l-Wahhâbiyyîn** a **Sebîl-un-nejât** a Perskou knihu **Seyf al-abrâr**. Tyto práce a hodnotné knihy, napsané aby vyvrátili ahl al-bid'a, jsou vydávány našim nakladatelstvím Hakîkât Kitâbevi v Istanbulu. V těchto dvou knihách, v **Radd al-muhtâr**, napsané Muhammadem Emin Ibni 'Âbidinem, který zemřel v Damašku v roce 1252 [1836 A.D.] (svazek III, kapitola "Bâghî") a v turecké **Ni'met-iIslâm** (kapitola "Nikâh"), je jasně napsáno, že Wahhâbîjové jsou Ibâhîjové. Eyyûb Sabri Pasha [zemřel v roce 1308 A.H. (1890)], Kontraadmirál během časů Sultâna 'Abd al-Hamîda Khâna II, v jeho tureckých pracích **Mir'ât al-Haramain** a **Târîkh-i Wahhâbiyyûn** a Ahmed Cevdet Pasha, v sedmém svazku jeho turecké práce **Ottoman History**, poskytuje podrobné informace o Wahhâbîstech. Také Yûsuf an-Nebhânî, v jeho arabské práci **Shawâhid al-haqq** (3. edice, Káhira, 1385/1965) rozsáhle popsal (vyvracel) Wahhâbîsty a Ibn Taymiyyje. Padesát stran jeho práce bylo reprodukováno v rámci jeho arabské knihy **'Ulamâ-al-Muslimîn wa Wahhâbiyyûn** (Istanbul, 1972).

Eyyûb Sabrî Pasha ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’ řekl: „Wahhâbismus se objevil spolu s krvavou, trýznivou a strašnou revolucí na arabském poloostrově v roce 1205 [1791 A.D.].“Muhammad ’Abduh z Egypta byl jeden z lidí, který se snažil šířit Wahhâbismus a anti-madhhabismus skrze své knihy, po celém světě. Za času Odborové a Pokrokové Strany, ’Abduhove knihy byly přeloženy do turečtiny a byly předkládány mladým jako „práce velikého učence Islámu, muž pokrokových myšlenek, významný reformátor ’Abduh.“ Nicméně, ’Abduh otevřeně napsal, že obdivoval Jamâla ad-dîna al-Afghânîho (zemřel v roce 1314 A.H. [1897 A.D.]), který byl svobodným zednářem a šéfem Káhirské Zednářské Lóže. Nepřátelé Islámu, kteří byli připraveni v záloze, aby vyhladili (správnou cestu zvanou) Ahl as-Sunna, a tedy aby zničili Islám, získáváním popularity v Islámu líbivími slovy, zákeřně podněcovali tuto fitnu (spor) vydáváním se za pobožné muže. ’Abduh byl vyzpěvován do nebe. Velicí učenci Ahl as-Sunny, a’immat al-madhâhibové, byli označeni za ignoranty. Jejich jména již nebyly zmiňovány. Ale čisté a ušlechtilé potomstvo našich předků, kteří obětovali své životy pro Rasûlullaha ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ a Islám, synové ctihodných mučedníků, by nepodlehly propagandě a reklamě, za kterou bylo utraceno milióny liber. Oni by ani neposlouchali, natožtak uznávali, tyto falešné ‘hrdiny Islámu.‘ Allâhu ta’âlâ ochránil děti mučedníků proti takovým hanebným útokům. Dnes, přeložené knihy lâ-madhhabîjů, jako například Mawdûdî[44], Sayyid Qutb[45], skupina zvaná ‘Teblîgh-i- jamâ’at’ a Hamidullah jsou nabízeny mladým. Obsahují heretické myšlenky, které jsou v rozporu s usneseními učenců Ahl as-Sunny a jsou nadměrně vychvalovány pomocí gigantických reklam. Musíme být vždy v pozoru a opatrní. Nechť Allâhu ta’âlâ probudí Muslimy z nevědomosti na počest Jeho Milovaného Proroka Muhammada ’alaihis-salâm’! Nechť nás ochrání, abychom se nenechali oklamat lži a pomluvami nepřátel! Âmin. Neklamme sami sebe pouze modlením! Modlit se bez dodržování ’Âdat al-ilâhiyyje (Božího Zákona)

Allâhova ta’âlâ, bez vlastního snažení, by znamenalo žádat zázraky od Allâha ta’âlâ. Muslim by měl dělat obojí, pracovat a modlit se. Nejprve bychom měli využívat prostředky, které máme, a poté se modlit. Prvním prostředkem jako ochrana proti nevíře je učit se a vyučovat Islám. Ve skutečnosti, je to povinnost (fard), dokonce každého primární povinnost, pro muže nebo ženu, učit se hlavní principy Ahl as-Sunny, a příkazy i omezení Islámu. V dnešní době je toto vcelku snadné. Jelikož existuje

[44] Mawdûdî je zakladatelem asociace v Indii zvané Jamâ’atul- islâmiyya. Zemřel v roce 1399.

[45] Sayyid Qutb byl usmrcen v Egyptě v roce 1386 [1966 A.D.].

svoboda pro psaní a publikování pravdivých Islámských knih. Každý Muslim musí podporovat Stát, který tuto svobodu Muslimům dal.

Lidé, kteří neznají hlavní principy Islámu a učení ('ilm al-hâl) Ahl as-Sunny, a nepředávají to svým dětem, vystavují se nebezpečí, že se odchýlí od Islámu a dostanou se do propasti nevíry. Modlitby takovýchto lidí nejsou přijatelné. A tedy, jak se mohou ochránit proti nevíře? Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' řekl: **„Islám je tam, kde jsou vědomosti. Islám není tam, kde vědomosti nejsou."** Tak jako je nezbytné jíst a pít, aby jsme nezemřeli od hladu, podobně je nezbytné učit se naše náboženství, abychom nebyli lehce obelháni nevěřícími a aby se z nás nestali neMuslimové. Naši předkové často shromažďovali knihy 'ilm al-hâl a tedy zůstali Muslimy a těšili se z Islámu. Předali nám toto blažené světlo správně. Takže, abychom zůstali Muslimy, a aby naše děti nebyly polapeni nepřáteli zevnitř i zvenku, prvním a nejdůležitějším opatřením je číst a snažit se pochopit knihy 'ilm al-hâl, připravené učenci Ahl as-Sunny. Rodiče, kteří chtějí, aby jejich děti byly Muslimy, by měli zajistit, aby se naučili číst Kur'ân al-kerîm a poslat je k tomu ke vhodnému učiteli. Čtěte, učte se a vyučujte své děti, a ty, za které jsme zodpovědní, dokud máme možnost. Bude to obtížné, dokonce skoro nemožné, až budou chodit do školy. Je pozdě bědovat po pohromě. Neměli bychom věřit nepřátelům Islámu, jejich klamavým a falešným knihám, novinám, časopisům, televizním a rozhlasovým stanicím, filmům a webovým stránkám. Ibn 'Âbidîn 'rahimah-Allâhu ta'âlâ' napsal ve třetím svazku [knihy Radd al- muhtâr], že zákeřní nevěřící, kteří i když nevěří v žádné náboženství, předstírají býti Muslimy a učí věci, které vedou k nevíře, jakoby byly součástí Islámu, jsou zvaní **zindiqové**.]

Otázka: «Člověk, který četl překlady jejich zkorumpovaných knih řekl:

'Měli bychom číst vysvětlivky (tafsîr) Kur'ânu al- kerîmu. Svěřovat učení našeho náboženství a Kur'ânu al-kerîmu do rukou náboženských učenců je nebezpečnou a děsivou myšlenkou. Kur'ân al-kerîm neříká, O Učenci Náboženství." Ale říká, O Muslimové" a „O lidstvo." A proto tedy, každý Muslim by se měl snažit porozumět Kur'ânu al-kerîmu sám a neměl by očekávat, že tuto práci za něho udělá někdo jiný.' „

„Tento člověk žádá všechny, aby četli knihy tafsîru a hadîthů. Nedoporučuje čtení knih druhu kalâm, fiqh a 'ilm al-hâl napsané Islámskými učenci a velikými učenci Ahl as-Sunny. Publikace knihy Rashida Ridâ'[46],

[46] Rashid Ridâ byl učedníkem Muhammada Abduha. Zemřel v roce 1354 [1935 A.D.].

Islâmda Birlik ve Fikh Mezhebleri, Hlavním Úřadem pro Náboženské Záležitosti, (vydání číslo 57; 1394/1974) jen ještě více zmátla čtenáře. Na mnoha stranách, hlavně v „Šestém Dialogu," se v knize uvádí:

‘Oni [muqallidové, následovníci jedné ze čtyř Madhhabů], velebili mujtahid imâmy tak, jakoby mluvili o samotných Prorocích. Dokonce preferovali slova mujtahidů, které odporovali Prorokovu hadîthu. Řekli, že hadîth může být zrušen (naskh) nebo že mohl existovat jiný hadîth z pohledu jejich imâma. Jednáním podle slov těchto lidí, kteří mohli pochybit v jejich usuzování, a kteří nemusí být opravdu znalí dané záležitosti, a odsunutím Prorokova hadîthu, který byl bezchybný, tito muqallidové jsou také v rozporu s mujtahidy. Tímto jsou dokonce v rozporu s Kur’ânem. Říkají, že nikdo kromě imâmů mujtahidů Kur’ânu rozumět nemůže. Takovéto usnesení faqîhů a dalších muqallidů ukazují, že jsou přebírány od židů a křesťanů. Právě naopak, je jednodušší porozumět Kur’ânu a hadîthům než knihám napsaným faqihy. Lidé, kteří již zvládají arabské slova a gramatiku, nebudou mít potíže s porozuměním Kur’ânu a hadîthům. Kdo na světě by mohl popřít skutečnost, že Allah je schopen vysvětlit Jeho vlastní náboženství jednoznačně? Kdo by mohl namítat proti skutečnosti, že Rasûlullah byl, více než kdokoli jiný, schopen porozumět tomu, co chtěl Allah říci, a tedy, také to mohl vysvětlit nejlépe ze všech? Říci, že Prorokova vysvětlení byla pro Muslimy nedostačující, znamená tvrdit, že nebyl schopen vykonávat svou povinnost sdělování (tablîg) správně. Pokud by většina lidí nebyla schopna porozumět Kur’ânu a Sunně, Allah by neuděloval všem lidem povinnost řídit se pravidly z Knihy a Sunny. Každý by měl znát to, v co věří, společně s listinnými důkazy. Allah neschvaluje taqlîd (podřizování se Madhhabu) a říká, že jejich [muqallidů] napodobování jejich otců a dědů by nebylo považováno za omluvitelné. Âyaty ukazují, že taqlîd není v žádném případě Allahem schválen. Je jednodušší porozumět části náboženství, která se zabývá furû’ z jeho dalîl (dokumentu, zdroje) než porozumění části týkající se víry (usûl, îmân). Když se máme zodpovídat za obtížné, myslíte, že nás (Allah) nenechá nést odpovědnost za jednoduché? Může být těžké vyvodit pravidla u některých vzácných záležitostí, avšak pak toto může být bráno jako omluva, neznat a nepraktikovat je. Faqihové si sami vymysleli několik mas’alajů (problémů, záležitostí). Vytvořili si pravidla sami pro sebe. Pokusili se poskytnout důkazy pro věci jako ra’y, qiyâs jalî a qiyâs khafî. Tyto věci byly vytvořeny, aby se přenesli do oboru ’ibâdât, u něhož je nemožné získat znalosti

uvažováním. Takto rozšířili náboženství již několikrát. Přivedli Muslimy do problémů. Já nepopírám qiyâs; já říkám, že qiyâs neexistuje v oboru ’ibâdât. Îmân a ’ibâdât byly dokončeny za času Proroka. Nikdo k nim nemůže nic přidávat. Imâmové mujtahidi lidem zakázali napodobování (taqlîd) a učinili z taqlîdu zákaz.’

„Tato pasáž, která je vyjata z knihy publikované Hlavním Úřadem pro Náboženské záležitosti, tak jako la-madhhabî knihy, zakazuje následovat imâmy čtyř Madhhabů. A přikazuje, aby se každý sám učil tafsîr a hadîth. Co byste na to řekl?

Odpověď: Pokud budete číst pasáž napsanou lâ madhhabî lidmi dostatečně pozorně, snadno prohlédnete, že se snaží obelhat Muslimy zkrášlováním heretických myšlenek a separatistických názorů, s řadou nezdravých úvah a nepravdivých prohlášení. Nevzdělanci, myslící si, že jejich psaní jsou založena na znalostech v rámci logiky a rozumu, tomu mohou propadnout, avšak vzdělaní, bystří lidé, se nikdy nenechají chytit do jejich nástrah.

Učenci Islámu ‘rahimahum-Allâhu ta’âlâ’ napsali tisíce hodnotných knih po čtrnáct století, aby varovali mladé proti nebezpečí ne-madhhabismu nebo anti-Sunnismu, které ženou Muslimy do věčného zatracení. Následující, je překlad z některých pasáží z knihy **Hujjat-Allâhi ’ala-l-’âlamîn** napsané Yûsufem an-Nabhânîem [zemřel v Beirutu, 1350 A.H. (1932)], jako odpověď na otázku položenou výše:

„Ne každý je schopen vyvodit ahkâm (pravidla, závěry) z Kur’ânu al-kerîmu. Protože dokonce ani imâmové mujtahidi by nebyli schopni vyňat všechny pravidla z Kur’ânu al-kerîmu, Rasûlullah ‘sall- Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ vysvětlil pravidla z Kur’ânu al-kerîmu v jeho hadîthech-i-sherîfech. Tak jako bylo pouze v moci Proroka vysvětlit Kur’ân al-kerîm, podobně, pouze as-Sahâbat al-kirâmové a imâmové mujtahidi byli schopni pochopit a vysvětlit hadîthy-i-sherîfy. Aby jim mohli porozumět, Allâhu ta’âlâ udělil Jeho imâmům mujtahidům vědecké a náboženské vědomosti, silné porozumění, prozíravost, nesmírně bystrou mysl, a mnoho dalších hodnotných schopností. A přede všemi těmito ctnostmi byla taqwâ. Dalším bylo Božské Světlo v jejich srdcích. Pomocí těchto ctností, naši imâmové mujtahidi rozuměli tomu, co chtěli Allâhu ta’âlâ a Rasûlullah říci jejich slovy, a pro ty, kterým nemohli porozumět, podali vysvětlení skrze qiyâmi. Každý ze čtyř a’immat al- madhâhibů informovali, že nepředávají své vlastní názory a řekli svým učedníkům: ‘Pokud najdete

sahîh hadîth, nechte mé slova stranou a následujte Rasûlullahův hadîth! Lidé, kterým naši a'immat al-madhâhibové dali tento příkaz, byli znalými učenci, a mujtahidy jako oni. Tito učenci byli mujtahidy tarjîhu, kteří znaly korekturní texty, zatímco čtyři skupiny Madhhab (jejich představitelé) si zakládali na svých ijtihâdech. Studovali korekturní texty a přenašeče hadîthů, podle kterých Madhhab vůdce vyvodil svůj ijtihâd, a těch nově nalezených sahîh hadîthů, a posuzovali, který z nich přišel později a další faktory, a takto porozuměli, který by měl být upřednostněn (tarjîh). Nebo mujtahid imâm [al-madhhab imâm] rozhodl o záležitosti (mas'ala) pomocí qiyâmu, jelikož neznal hadîth, který by o tomto informoval (nebo to řešil) a jeho učedníci, po naleznutí takového hadîthu-i-sherîfu, to posoudili jinak. Avšak, při vyvozování takového ijtihâdu, učedníci nepřekračovali pravidla zadaná imâmem. Mujtahidi muftîjové, kteří nastoupili po nich, vydávali fatwâ tímto způsobem, také. Jak vyplívá z toho všeho, co je tu uvedeno, Muslimové, kteří následovali čtyři a'immaty al-madhhâhiby a mujtahidi, kteří byli vzděláváni v jejich Madhhabech, následovali pravidla Allâhova ta'âlâ a Jeho Proroka. Tito mujtahidi rozuměli pravidlům Kur'ânu al-kerîmu a hadîthů ash-sherîfů, kterým nikdo jiný nemohl rozumět, a toto předávali. Muslimové žili podle toho, co mujtahidi pochopili a co předávali z Nassu, to je, z Knihy a Sunny. Neboť, Allâhu ta'âlâ prohlásil ve 43. âyatu kerîmu ze sûry an-Nakhl: **„Pokud nevíš, zeptej se těch, kdo ví.“**[47]

„Pouze Ummu Jeho Milovaného Proroka 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' obdařil Allâhu ta'âlâ poctou, že a'immati al-madhâhibové jsou schopni vykonávat ijtihâd a zřizovat jejich Madhhaby, kde se všichni Muslimové mohou shromažďovat. Na jednu stranu, stvořením imâmů i'tiqâdu[48], Allâhu ta'âlâ zamezil heretikům, zindiqům, mulhidům a

---

[47] Tento âyat ukazuje, že ne každý je schopen porozumět Knize a Sunně správně. Přikazuje lidem, kteří jim nejsou schopni porozumět, aby se nesnažili Kur'ânu al-kerîmu nebo hadîthům ash-sherîfům porozumět sami, ale aby se zeptali lidí, kteří jim již porozuměli. Kdyby každý byl schopen rozumět významům Kur'ânu al-kerîmu a hadîthů ash-sherîfů správně, nevzniklo by sedumdesát dva heretických skupin. Všichni lidé, kteří byli příčinou vzniku těchto skupin, byli velmi vzdělaní, ale nikdo z nich nebyl schopen porozumět významům v Kur'ânu al-kerîmu and hadîthech ash-sherîfech správně. Jejich nepochopením se odklonili od správné cesty a jejich vinou se milióny Muslimů ženou do zatracení. Někteří z nich to přeháněli v udělování chybných významů a stali se tak heretickými, že nazývali Muslimy na správné cestě 'nevěřícími' and 'polyetisty'. V knize zvané **Kashf ash-shubuhât**, která byla přeložena do turečtiny a do Turecka propašovaná, se říká, že je mubâh (povoleno) zabíjet a zabavovat majetky Muslimů, kteří zastávají víru Ahl as-Sunna.

[48] Principy vírý; věrohodné zásady.

satanským lidem, aby pošpinily znalosti i'tiqâdu, a na stranu druhou, ochránil Své náboženství od pošpinění, stvořením Madhhab imâmů. Jelikož Křesťanství a Židovství neměli toto požehnání, tyto náboženství byly zkaženy a změněny ve hru.

„Jednotným usnesením Islámských učenců, čtyři sta let poté co Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' zemřel, se neobjevil žádný hluboce vzdělaný učenec, který by byl schopen uplatňovat ijtihâd. Člověk, který říká, že je nezbytné uplatňovat ijtihâd, je buď blázen, a nebo je docela nevzdělaný v Islámu. Když veliký učenec Jalâl ad-dîn as-Suyûtî 'Abd ar-Rahmân 'rahimahullâhu ta'âlâ', (zemřel v roce 911 A.H. [1505 A.D.], v Egyptě,) řekl, že dosáhl úrovně ijtihâdu, jiní současní učenci se ho zeptali na otázku, ke které byly předloženy dvě odpovědi a žádali po něm, aby rozhodl, která z nich byla více důvěryhodná. Nemohl jim odpovědět. Řekl, že je příliš zaneprázdněný, aby si na ně mohl najít čas. Nicméně, byl požádán uplatnit ijtihâd a vyvodit fatwu, týkající se nejnižšího stupně ijtihâdu. Pokud tak hluboce vzdělaný učenec, jakým byl as-Suyûtî, se vyhnul uplatnění ijtihâdu a fatwy, jak bychom měli nazývat ty, kteří nutí ostatní, aby uplatňovali absolutní (mutlaq) ijtihâd, jestli je nemáme nazývat blázny a nebo duchovně ignorantské? Al-Imâm al-Ghazâlî[49] 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', uvedl v jeho knize **Ihyâ' 'Ulûm ad-Dîn**, že v jeho době nebylo žádného mujtahida.

„Pokud se Muslim, který není mujtahidem, naučí sahîh hadîth a poté cítí neklid, jelikož dělá něco způsobem, který ho naučil îmâm z jeho Madhhabu, ale tento způsob není v souladu s hadîthem, musí hledat a najít jiného mujtahida ze čtyř Madhhabů, jehož ijtihâd vznikl na základě tohoto hadîthu, a upravit své chování podle Madhhabu, ke kterému tento mujtahid patří. Veliký učenec al-Imâm Yahyâ an-Nawawî 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', (zemřel v roce 676 A.H. [1277 A.D.], v Damašku,) toto vysvětlil podrobně v jeho **Rawdat at-tâlibîn**. Neboť, není povoleno, pro lidi, kteří nedosáhli úrovně ijtihâdu, aby vyvozovali pravidla z Nassu, to je, Kniha a Sunna. Nyní, někteří nevzdělaní lidé tvrdí, že jsou schopni vyvozovat pravidla z Nassu, a že nepotřebují nadále následovat jeden ze čtyř Madhhabů, a opouští Madhhab, který roky následovali. Snaží se překonat Madhhab se svým nezdravím myšlením. Vydávají tak ignorantské a pitomé výroky jako, 'Nebudeme následovat názory duchovního, který byl tak neznalý jako jsme my.' Oklamáni Satanem a podníceni svými nafy,

[49] Imâm-› Muhammed Ghazâlî zemřel ve městě Tus v roce 505 [1111 A.D.].

vyžadují nadřazenost. Neuvědomují si, že tímto tvrzením neukazují svoji nadřazenost, ale idiocii a hanebnost. Mezi nimi, můžeme také vidět některé nevzdělané heretiky, kteří říkají a píší, že každý by měl číst a vyvozovat pravidla z knih tafsîru a [**Sahîh** z] al-Bukhârî. Ó můj Muslimský bratře! Rozhodně se vyvaruj přátelení se s takovými pitomci a nedomnívej se, že jsou duchovně založení! Drž se pevně Madhhabu svého imâma! Je na tobě, který ze čtyř skupin Madhhabů si vybereš. Ale není přípustné vybírat si ze všech Madhhabů ulehčující pravidla (rukhsahy), tedy, spojovat Madhhaby, což se nazývá **'talfîq'**[50].

„Muslim, který je schopen číst a porozumět hadîthům-i-sherîfům dobře, by se měl učit hadîthy-i-sherîfy obsaženy v korekturních textech jeho Madhhabu, následně činit to, co je v nich vychvalováno a vyhýbat se tomu, co je zakázáno, a učit se o velikosti a hodnotě Islámského náboženství, o dokonalosti Rasûlullaha 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' a Allâhove ta'âlâ Jména a Vlastnosti, o životě Rasûlullâha, jeho ctnostech a zázracích, o řádu tohoto světa i toho dalšího, o Zmrtvýchvstání, Posledním Soudu, Ráji a Pekle, andělech, džinech, starověkých ummách, Prorocích a jejich nebeských knihách, o zvláštních kvalitách Rasûlullahových a Kur'ânu al-kerîmu, životě jeho Âl (přímého příbuzenstva), o životech jeho Sahâbů, o zvěstovatelech Posledního Dne, a mnoho dalších informacích týkajícíh se tohoto i onoho světa. Všechny informace týkající se tohoto i onoho světa jsou obsaženy v Rasûlullahových hadîthech-i-sherîfech.

Pokud je porozuměno tomu, co jsme zde psali, stává se zjevným jak nevzdělaní jsou ti, kteří tvrdí, že pravidla, které nejsou odvozeny z hadîthů, jsou zbytečné. Ikdyž hadîthy obsahují nespočet cenných informací, hadîthů zabývajících se 'ibâdâtem a mu'âmalâjem je velmi málo. Podle některých učenců je jich okolo pět seti; [při zahrnutí opakujících se, není jich více než tři tísíce.] Je nepravděpodobné, že by jakýkoli ze čtyř a'immat al-madhâhibů neslyšel některý ze sahîh hadîthů, mezi tolika málo hadîthy. Každý sahîh hadîth byl použit jako korekturní text alespoň jedním ze čtyř a'immat al-madhâhibů.

---

[50] **'Talfîq'** znamená 'sjednocování nebo míchání jednodušších pravidel (čtyř) Madhhabů, a to takovým způsobem, že výsledné pravidlo není v kompatabilitě ani s jedním původním'. Poté, co člověk vykonává Islámské praktiky podle jednoho z Madhhabů, to znamená poté, co jsou jeho praktiky sahîh (platné, vhodné) v tomto Madhhabu, následným sledováním co nejvíce podmínek pravidel, které jsou uplatňovány v dalších třech Madhhabech, jehož účelem je, aby jeho praktiky byly sahîh a přijatelné také v těchto Madhhabech je zváno **'taqwâ'**, což přináší mnoho thawâbu, (to je, odměny na Onom Světě.)

Muslim, který si všimne, že postoj jeho Madhhabu k určité záležitosti je neslučitelný se sahîh hadîthem, měl by násedovat Madhhab, jehož ijtihâd je utvořen na základě tohoto hadîthu, co se týče této záležitosti. Pravděpodobně, imâm jeho vlastního Madhhabu také slyšel tento hadîth, avšak zná jiný hadîth, který vlastním posouzením považuje za sahîh nebo byl [vysloven Prorokem] později a tím zrušil dřívější hadîth, a nebo, z nějakých jiných důvodů známých mujtahidům, nepovažuje tento dřívější hadîth za korekturní text. Pro Muslima, který rozumí, že dřívější hadîth je sahîh, je vhodné se vzdát ijtihâdu svého Madhhabu, který není v souladu s hadîthem, a následovat tento hadîth, avšak měl by se v této záležitosti řídit Madhhabem, který použil tento hadîth pro svůj ijtihâd. Neboť, îmâm tohoto druhého Madhhabu, byl znalý některých dokumentů týkajících se pravidel (ahkâm), které ten druhý neznal, a usoudil, že mu nic nebrání v následování tohoto hadîthu. Nicméně, je také připustné, aby tento člověk jednal podle svého Madhhabu v této záležitosti, jelikož imâm jeho Madhhabu se nepochybně opíral o solidní dokument ve svém ijtihâdu. V Islámu je neznalost takového dokumentu, pro muqallida, omluvitelná. Neboť, žádný z imâmů čtyř Madhhabů se neodchýlil od Knihy a Sunny v jejich ijtihâdu. Tyto Madhhaby jsou vysvětlením Knihy a Sunny. Vysvětlili významy a pravidla v Knize a Sunně pro Muslimy. Vysvětlili je pro Muslimy srozumitelným způsobem a sepsali je do knih. Tato práce ’immat al-madhâhibů ‘rahimahum- Allâhu ta’âlâ’ byla tak ohromnou službou Islámu, že lidské úsilí by na toto, bez pomoci Allâhovi ta’âlâ, nestačilo. [Existence] těchto Madhhabů je jeden z nejdokonalejších důkazů skutečnosti, že Rasûlullah ‘sall- Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ je Pravým Prorokem, a že Islám je Pravým Náboženstvím.

„Ijtihâdy našich a’immat al-madhâhibů se lišili pouze v záležitostech týkajícíh se furû’ ad-dînu, tedy, v otázkách Fiqhu. Neměli neshody co se týče usûl ad-dînu, tj., znalosti v oblasti i’tiqâdu nebo îmânu. Ani se od sebe neodlišovali v učení furû’, což je známo jako podstata náboženství, a které bylo odvozeno od těch hadîthů, jejichž dokumenty byly zprostředkovány způsobem tawatûr. Lišili se pouze v některých aspektech týkajících se znalostí ohledně furû’ ad- dîn. Toto vzniklo z rozdílného pohledu na spolehlivost dokumentů v těchto záležitostech. A tento malý rozdíl mezi nimi je [Allâhovou ta’âlâ] milostí pro jeho Ummu; Muslimům je dovoleno (jâ’iz) následovat jakýkoli Madhhab podle svého úsudku, pro usnadnění. Rasûlullah ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ tuto radostnou zvěst předpověděl, a stalo se tak, jak předpověděl.

„Není povoleno používat ijtihâd v souvislosti se znalostmi **i'tiqâdu**, tj., v souvislosti se skutečnostmi, kterým Muslim musí věřit. Mohlo by to vést k odchýlení a herezi. Je to těžký hřích. Existuje jen jedna správná cesta v záležitostech týkajících se i'tiqâdu: **ahl as-Sunnat wa 'l-Jamâ'a**. Tyto odlišnosti, které byly v hadîthu ash-sherîfu označeny za [Allâhovu ta'âlâ] milost, byly odlišnosti v oblasti furû' nebo ahkâm.

„V záležitostech, ve kterých se posouzení čtyř Madhhabů od sebe liší, pouze jedno z usnesení je správné. Ti, kteří konají podle správného souzení, získají dva thawâby, a ti, kteří následují jedno z nesprávných, zíkají jeden thawâb. To, že Madhhaby jsou milostí, ukazuje skutečnost, že je dovoleno opustit jeden Madhhab a následovat jiný. Avšak není povoleno následovat jakýkoli Madhhab - jiný než jeden ze čtyř - náležící Ahl as-Sunně, dokonce ani ty, které náleží as-Sahâbat al-kirâmům, jelikož učení těchto Madhhabů nebylo zpracováno v písemné formě a bylo zapomenuto. Nyní, není již možnost následovat jiný Madhhab, než jeden ze zmíněných čtyř. Imâm Abû Bakr Ahmad ar-Râzî [rahimah-Allâhu ta'âlâ, zemřel v roce 370 A.H. (980)], také prohlásil, že učenci Islámu jednotně usnesli, že není dovoleno následovat (přímo) as-Sahâbat al-kirâmy. Pro ty, kteří chtějí dobře porozumět nadřazenosti Madhhabů, mujtahidům, zejména těm ze čtyř a'immat al-madhhâhibů, a skutečnosti, že jejich Madhhaby nepřesahují Knihu a Sunnu, a že pravidla, které předávají skrze ijmâ' and qiyâs, nebyly jejich názory, ale byly vyvozeny z Knihy a Sunny, doporučuji přečíst si knihy **Al-mîzân al-kubrâ** a **Al- mîzân al-Khidriyya** napsané Imâmem 'Abd al-Wahhâbem ash-Sha'rânîjem – 64 – (rahimah-Allâhu ta'âlâ)[51]."

Není správné říkat, „Kur'ân al-kerîm nezmiňuje 'náboženské učence.' „ Existuje mnoho âyatů velebující učence ('ulamâ') a vědomosti ('ilm). Hadrat 'Abd al-Ghânî an-Nablusî [zemřel v roce 1143 A.H. (1731)] napsal v jeho **Al-hadîqa**: „Sedmý âyat v Sûře al- Anbiyâ vypovídá: **'Zeptej se lidí dhikru, na to, co nevíš.'** 'Dhikr' znamená 'vědění'. Tento âyat-i-kerîm nařizuje lidem, kteří nevědí, aby našli učence a učili se od nich." Je vypovězeno v sedmém âyatu-i-kerîmu ze Sûry al-Âl 'Imrân: **„Pouze lidé znalí rozumí nejasným âyatům"**; v 18. âyatu-i-kerîmu stejné Sûry**: „To, že Allâhu ta'âlâ je skutečný a jedinečný je porozuměno a hlášeno lidmi znalými"**; v 81.

[51] Yûsuf an-Nabhânî, Hujjat-Allâhi 'ala 'l-'âlamîn, strana 771. Výše zmíněný citát, přeložen z Arabského originálu, neobsahuje žádné slova přidané překladatelem, který, stejně tak jako ve všech našich knihách, dal dodatky z jiných knih do hranatých závorek, aby si je čtenář nespletl s přeloženým textem. Arabský originál, výše zmíněné pasáže, Hujjat-Allâhi 'ala-l -âlamin, byl reprodukován ofsetovým tiskem v Istanbulu v roce 1394 [1974].

âyatu-i-kerîmu v Sûře al- Qasas: **„Lidé znalí jim řekli, 'Styďte se! Odměny, které dá Allâhu ta'âlâ těm, kteří věří a konají dobré skutky, jsou lepší než světské radosti' „**; v 56. âyatu-i- kerîmu of Sûry Rûm: **„Lidé znalí a věřící řeknou, 'Vskutku, toto je Den Vzkříšení, který jste odmítali na tomto světě' „**; ve 108. âyatu-i-kerîmu Sûry Isrâ: **„Lidé znalí, poté co uslyší al-Kur'ân al-kerîm, se pokloní k zemi a řeknou, 'Náš Stvořitel nemá chyby, Ten, který neporušuje Své Slovo' „**; v 54. âyatu Sûry Hajj: **„Lidé znalí rozumí, že al-Kur'ân al-kerîm je Slovem Allahovým"**; v 50. âyatu-i-kerîmu ze Sûry Ankabût: **„Al-Kur'ân al-kerîm se usídlil v srdcích lidí znalých"**; v šestém âyatu- i-kerîmu ze Sûry Saba': **„Lidé znalí vědí, že al- Kur'ân al-kerîm je Slovem Allahovým a skrze něj (někteří) získávají lásku Allâhovu ta'âlâ"**; v jedenáctém âyatu-i-kerîmu ze Sûry al- Mujâdala: **„Lidem znalým budou uděleny vysoké hodnosti v Ráji"**; ve 27. âyatu-i-kerîmu ze Sûry al-Fâtir: **„Jen lidé znalí se obávají Allâha ta'âlâ"**; ve 14. âyatu-i- kerîmu ze Sûry al-Hujurât: **„Nejcennější z vás jsou ti, kteří se Allâha ta'âlâ obávají velice."**; V hadîthu citovaném na 365. straně té samé knihy se prohlašuje: **„ 'Allâhu ta'âlâ a andělé a všechna stvoření se modlí za toho, který učí lidi, co je správné'; 'V Soudný Den, prvně Prorokové, poté učenci a poté mučedníci se budou přimlouvat'; 'Ó člověče! Budiž je ti známo, že vědění může být získáno nasloucháním učených'; 'Získávej vědění! Vzdělávání se je 'ibâda. Učitel a přijimatel vědění získá odměnu jihâdu. Předávání vědění je jako dávání almužny. Učení se od učených je jako vykonání půlnočního salâtu.'** „Tâhir Buhâri[52], autor fatwâ knihy zvané **Khulâsa**, pravý: „Čtení Fiqh knih přináší víc thawâbu než vykonávání nočního namâzu. Jelikož, je fardem učit se, co vše je fard a harâm, od ['âlimů (učených) nebo z jejich] knih. Čtení Fiqh knih, abyste poté mohli vykonávat, co jste se naučili a učit druhé, je lepší než vykonávat salât at-tasbîh. Je prohlášeno v hadîthu ash-sherîfu: **'Získávání vědění přináší více thawâbu než vykonávání všech supererogačních aktů uctívání, neboť je to přínosné pro oba, sebe sama i pro toho, komu se toto předává'; 'Člověk, který se učí proto, aby mohl učit druhé, bude odměněn jako Siddîqové.'** Islámské vědomosti mohou být získávány pouze od znalce nebo z knih. Lidé, kteří tvrdí, že Islámské knihy a průvodci jsou zbyteční, jsou lháři nebo zindiqové. Obelhávají Muslimy a vedou je do záhuby. Znalosti v náboženských knihách jsou čerpány z Kur'ânu al-kerîmu a z hadîthů- i-sherîfů." Překlad z **Hadîqy**[53] tady končí. Allâhu ta'âlâ

[52] Tâhir Buhâri zemřel v roce 542 [1147 A.D.].

[53] Autor knihy **Hadîqa** zemřel v roce 1143 [1731 A.D.].

poslal Svého Proroka ‘’alaihi’s-salâm’ pro sdělení a učení Kur’ânu al-kerîmu. As-Sahâbat al-kirâmové se učili znalosti z Kur’ânu al-kerîmu od Rasûlullaha. Islámští učenci se učili od as-Sahâbat al- kirâmů, a všichni Muslimové se učili od Islámských učenců a jejich knih. Je prohlášeno v hadîthech ash-sherîfech: **„Vědění je poklad. Jeho klíčem je ptát se a učit se“; „Uč se a předávej znalosti!“ „Vše má svůj zdroj. Zdrojem taqwy jsou srdce moudrých.“ „Získávání znalostí je odčiněním hříchů.“**

Al-Imâm ar-Rabbânî ‘rahmatullâhi ta’âlâ ’alaih’ napsal v jeho 193. dopise prvního svazku jeho práce **Maktûbât**:

„Mukallaf člověk (ve věku puberty a rozvahy), musí jako první napravit svůj îmân, svoji víru. To znamená, naučit se znalosti i’tiqâdu (pilíře víry) sepsané učenci Ahl as-Sunny wa’l-Jamâ’a a upravit svoji víru podle jejich učení. Nechť Allâhu ta’âlâ odmění hojně tyto skvělé muže za jejich práci. Âmîn. Jestli budete spaseni od trestu na Onom Světě závisí pouze na učení a víře ve znalosti, které tito skvělí muži správně vyložili. [Lidé, kteří následují jejich cestu jsou nazýváni **Sunnî**.] Je uvedeno v hadîthu sherîfu, že jedna skupina bude zachráněna od Pekla, a to jsou Muslimové, kteří následují kroky těchto učenců. Pravý Muslimové, kteří následují cestu Rasûlullaha ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ a jeho Společníků ‘radiy- Allâhu ta’âlâ ’anhum’ jsou pouze tito Muslimové. Pravé a hodnotné znalosti vyňaty z Kur’ânu al-kerîmu a hadîthů ash-sherîfů, jsou znalosti, které z nich vyňali učenci Ahl as-Sunny. Neboť, každý heretický člověk v náboženství, nesoucí Muslimské jméno, tvrdí, že jeho heretické myšlenky pochází z Kur’ânu al- kerîmu a hadîthů ash-sherîfů. Každý člověk s nesprávnými myšlenkami a herezemi říká, že se přizpůsobil Knize a Sunně. Jak můžeme vidět, ne vše, co je lidmi porozuměno a vyvozeno z Kur’ânu al-karîmu a Hadîthů ash-sherîfů, je správné.

Pro zjištění přesného kréda Ahl as-Sunny, existuje perská kniha **al-Mu’tamad** napsaná Hadrat em Turem Pushtîjem[54], velikým Islámským učencem, která vysvětluje pravé krédo předávané Ahl as-Sunnou, a je velmi užitečná. Vysvětlení, které kniha zprostředkovává, jsou velmi jasná. Je snadné jí porozumět. Kniha byla vytištěna Hakîkat Kitâbevi (Knihkupectvím) v roce 1410 [1989 A.D.].

Poté, co upravíme svou víru podle věrohodného učení, měli bychom se učit a řídit se podle toho, co je **halâl**, **harâm**, **fard**, **wâjib**, **sunna**, **mandub**

[54] Fadlullah bin Hasan Tur Pushtî, učenec Hanafî Fiqhu, zemřel v roce 661 A.H. (1263)

a **makrûh** z knih Fiqhu napsaných učenci Ahl as-Sunna. Neměli bychom číst heretické knihy publikované nevzdělanými lidmi, kteří neporozuměli těmto skvělým učencům. Muslimové, jejichž víra je v nesouladu s vírou Ahl as-Sunny, Peklu na Onom Světě neuniknou. Nechť nás Allâhu ta'âlâ ochraňuje! Pokud Muslim, jehož víra je správná, je nedbalý v uctívání, může mu býti odpuštěno, i když nevykoná tawbu. I kdyby mu nebylo odpuštěno, bude zachráněn od Pekla, poté, co bude potrestán. To nejdůležitější je upravit svoji víru. Khwâja 'Ubaid-Allâh al-Ahrâr [qaddas-Allâhu ta'âlâ sirrahu-l-'azîz', zemřel v Samarkandu, 895 A.H. (1490)] řekl: 'Kdyby mi byly uděleny všechny kashfy a všechny karâmâty, avšak byl bych zbaven kréda Ahl as-Sunny, považoval bych se za zničeného.

Kdybych neměl žádné kashfy ani karâmâty a měl bych hodně chyb, a pokud by mi byla udělena (pouze) víra Ahl as-Sunny, nelitoval bych.'

Dnes, Muslimové v Indii jsou docela opuštění. Nepřátelé Islámu útočí ze všech stran. Jedna mince utracená pro pomoc Islámu znamená více thawâbu než tisíc mincí utracených pro jiné účely. Největší službou Islámu je darování knih Ahl as-Sunny, které učí îmân a Islám, lidem z vesnic a mladým lidem. Člověk, šťastlivec, který měl možnost toto učinit, by se z toho měl radovat a hojně děkovat Allâhu ta'âlâ; za to, že má takové štěstí. Sloužit Islámu vždy bylo a je dobrým skutkem. Avšak za tohoto času, kdy Islám je oslabován, a kdy je mnoho úslilí vynaloženo pro zničení Islámu skrze lži a pomluvy, je ještě mnohem lepším skutkem šířit víru Ahl as-Sunny. Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' řekl jeho Sahâbijům: **'Žijete v takové době, kdy pokud byste se řídili podle devíti z deseti příkázání a omezení Allâhových ta'âlâ a porušovali byste jen jedno, zahynuli byste. Byli byste potrestáni! Po vás, přijde taková doba, kdy lidé, kteří se řídí byť jen jedním z deseti přikázání a omezení, budou zachráněni.'** [Tyto skutečnosti jsou sepsány v **Mishkât-ul mesâbih**, sv. 1, 179. odstavci a v **Tirmizi, Kitâb-al Fitan**, 79. odstavci.] Je to dnešní doba, na kterou tento hadîth ash-sherîf ukazuje. Je důležité bojovat proti nevěřícím, poznat, kdo napadá Islám a nesouhlasit s nimi[55]. Pro šíření knih a slov učenců Ahl as-Sunny, nemusíte bít člověkem karâmy nebo učencem. Každý Muslim by se měl snažit toto činit. Příležitost by neměla být propásnuta. V Soudný Den, každý Muslim bude na toto, na

[55] Džihád prostřednictvím síly (jihâd qatlî) je vykonáván státem, jeho armádou. Muslimové, kteří vykonávají tento džihád, toto vykonávají jako vojáci, konají podle nařízení státu. To, že jihâd qawlî, který je vykonávaný prostřednictvím proslovů a písem, je lepší než jihâd qatlî, je také napsáno v 65. dopise.

to proč nesloužil Islámu, dotazován. Ti, kteří se nebudou snažit distribuovat knihy učící Islám a ti, kteří nepomáhají lidem a institucím rozšiřovat učení Islámu, budou velmi trpce potrestáni. Výmluva nebo záminka nebude přijata. Ikdyž Proroci 'alaihimu-s-salâm' byli nejvýše postavení a nejnadřazenější lidská strovření, nikdy se nezaměřovali na své vlastní pohodlí. Snažili se ve dne v noci šířit Allâhove ta'âlâ náboženství, cestu k nekonečnému blahu. Těm, kteří se ptali na zázraky, odpověděli, že **Allâhu ta'âlâ stvořil zázraky a že jejich povinností je předávat Allâhove ta'âlâ náboženství**. Neboť pracovali pro tento účel, Allâhu ta'âlâ jim pomáhal a vytvářel zázraky. My bychom také měli šířit knihy a výroky učenců Ahl as-Sunny 'rahimahum-Allâhu ta'âlâ' a referovat mladým lidem a našim přátelům o nízkosti nevěřících a odhalovat lži nepřátel a těch, kteří očerňují a pronásledujíMuslimy[56]. Lidé, kteří se nesnaží takto činit skrze své jmění, postavení nebo svoji profesi, trestu neuniknou. Při vykonávání takovéto služby, podstoupení útrap a pronásledování musí být považováno za velké štěstí a zisk. Proroci ''alaihimu-s-salâm', byli vystaveni útokům nevzdělaných a podlých lidí, během předávání Allâhových ta'âlâ přikázání. Velmi trpěli. Muhammad ''alaihis-salâm', Allâhův ta'âlâ Drahý, který byl vybrán, aby byl největší z těch velikých mužů, řekl: **'Žádný z Proroků nezažil tolik špatného zacházení jako jsem zažil já.'** „

Učenci Ahl as-Sunny ukázali Muslimům po celém světě správnou cestu a vedli nás k učení náboženství Muhammada ''alaihis-salâm' bez jakékoli změny nebo interpolace, jsou to učenci čtyř Madhhabů, kteří dosáhli stupně ijtihâdu. Čtyři z nich jsou nejvýznačnější. První z nich je al-Imâm al-a'zâm **Abu Hanîfa Nu'mân ibn Thâbit** 'rahimah-Allâhu ta'âlâ'. Patřil k největším Islámským učencům. Stal se vůdcem Ahl as-Sunny. Jeho životní příběh je popsán v tureckých knihách **Seadet-i Ebediyye** a **Faideli Bilgiler**[57]. Narodil se v Kûfě v roce 80 A.H. [699] a byl umučen v Bagdádu v roce 150 [767].

Druhým je veliký učenec Imám **Mâlik ibn Enes** 'rahimah-Allâhu ta'âlâ'. V knize Ibni 'Âbidîn se píše, že žil osumdesát devět let. Byl vnukem Mâlika bin Ebî 'Âmira.

---

[56] Povídání o nich není pomluvou ale al-amru bi'l-ma'rûf. Každý Muslim se musí učit krédo Ahl as-Sunny a předávat ho lidem, na které může mít vliv. Knihy, časopisy a spisy vysvětlující slova učenců Ahl as-Sunny by měli být skupovány a posílány mladým bratrům a známým. Měli bychom se velmi snažit o to, aby si je přečetli. Také knihy, které odhalují opravdový záměr nepřátel Islámu, by měli být distribuovány.

[57] Také v první kapitole Sunni Cesta (The Sunni Path) a v páté a šesté kapitole prvního svazku knihy Nekonečné Blaho (Endless Bliss).

Třetím je Imâm **Muhammad ibn Idrîs ash-Shâfi'î** 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', který byl zbožňován Islámskými učenci. Narodil se v roce 150 [767] v Ghazze, Palestině a zemřel v Egyptě v roce 204 [820].

Čtvrtým je Imâm **Ahmad ibn Hanbal** 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', který se narodil v Bagdádě v roce 64 [780] a tam také zemřel v roce 241 [855]. Je pilířem Islámské budovy.

Pokud dnes člověk nenásleduje jednoho z těchto velikých imâmů, je ve velkém nebezpečí. Nachází se v herezi. Vedle těchto, existovalo mnoho dalších učenců Ahl as-Sunny, také se správnými madhhabami. Ale časem byly jejich madhhaby zapomenuty a nemohli být zpracovány do knih. Například, sedum velikých Medinanských učenců, kteří se jmenovali **al-Fuqahâ' as-sab'a** a **'Umar ibn 'Abd al-'Azîz**, **Sufyân ibn 'Uyayna**[58], **Is'haq ibn Râhawah**, **Dâwûd at-Tâ'î**, **'Âmir ibn Sharâhil ash-Sha'bî**, **Layth ibn Sa'd**, **'A'mash**, **Muhammad ibn Jerîr at-Tabarî**, **Sufyân ath-Thawrî** (zemřel v Basře, 161 A.H. [778]) a **'Abd ar-Rahmân Awzâ'î** 'rahimahum- Allâhu ta'âlâ' jsou mezi nimi.

Všichni Sahâbat al-kirâmové 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum ajma'în' byli oprávněně "hvězdami" vedení. Jakýkoli z nich by vystačil k vedení celého světa na správnou cestu. Byli mujtahidy, každý patřící ke svému vlastnímu madhhabu. Většina z jejich madhhabů si byly podobny. Avšak, jelikož jejich madhhaby nebyly sepsány do knih, není pro nás možné je následovat. **Madhhaby** čtyř Imâmů, tedy to, co učily o víře a o věcech, které mají být vykonávány, byly shromážděny a vysvětleny jejich učedníky. Učení bylo sepsáno do knih. Dnes, každý Muslim musí patřit do Madhhabu jednoho ze čtyř výše zmíněných Imâmů a žít a vykonávat 'ibâdât v souladu s jeho Madhhabem[59].

Mezi učedníky těchto čtyř Imâmů, dva učenci dosáhli velmi vysoké úrovně v předávání učení îmânu. A tedy, vznikly dva **Madhhaby**, které se zabývají **i'tiqâd**em nebo **îmân**em. Správná víra, v souladu s Kur'ânem-al-kerîmem a hadîthy ash-sherîfy, je pouze víra ukázaná těmito dvěma Imâmy, kteří rozšířily víru Ahl as-Sunny po celém světě, která je Skupinou Spásy. První z nich byl **Abu 'l-Hasan 'Alî al-Ash'arî** 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', který se narodil v Basře v roce 226 A.H. [879] a zemřel v Baghdádu v roce 330 [941]. Druhý byl **Abu Mansûr al-Mâturîdî** 'rahimah-Allâhu

[58] Sufyân bin 'Uyayna zemřel v Mecce v roce 198 [813 A.D.].

[59] Člověk, který nechce následovat jeden z těchto Madhhabů, nepatří k Ahl as-Sunně.

ta'âlâ', který zemřel v Samarkandu v roce 333 [944]. Co se týče îmânu, každý Muslim musí následovat jednoho z těchto dvou velikých Imâmů.

Směry (turuq) Awliyâ'jů jsou správné. Ani v nejmenším nevybočily od Islámu[60]. Awliyâ' má schopnosti karâmâtu. Všechny jejich karâmâty jsou správné a pravé. Al-Imâm 'Abdullah al-Yâfi'î (zemřel v Mecce, 768 A.H. [1367]) řekl: „Ghawth ath-Thaqalain Mawlânâ 'Abd al-Qâdir al-Jîlânî'jův 'qaddas-Allâhu ta'âlâ sirrahu-l- 'azîz'[61] karâmât byl tak věhlasně známý, že je nemožené o něm pochybovat nebo ho popírat, neboť **tawâtur** (věhlasnost) je sanadem (zdokumentovaným důkazem) pro věrohodnost."

5. Pátý z šesti náležitostí îmânu je „věřit v Poslední Den (al-Yawm al-âkhir)." Začíná dnem, kdy člověk zemře a pokračuje až do Dne Soudného. Nazývá se „Posledním Dnem" proto, že už nepřijde další noci nebo proto, že přijde po tomto světě. „Den", zmíněný v tomto hadîthu sherîfu, není jako den nebo noc, jak je známe. Označuje to určitý čas. Nebyla nám předána informace o tom, kdy přijde. Nicméně, naši Proroci 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' poukázali na mnoho předzvěstí a předcházejících událostí: Hadrat al-Mahdî[62] přijde; Ježíš ''alaihis-salâm' sestoupí z nebes do Damašku; ad-Dajjâl[63] se zjeví; lidé zvaní Ya'jûj and Ma'jûj[64] uvedou

---

[60] V každém století existovali lháři a heretici, kteří využívali náboženství jako prostředek pro svůj světský prospěch, a kteří se vydávali za Walîje, murshidy nebo za muže náboženské autority. Dnes se stále najde špatný člověk v každé profesi, v každém odvětví řemesel a na každém úřadě. Vidíme lidi, kteří sledují svůj vlastní prospěch a potěšení na úkor jiných, poškozených a bylo by nespravedlivé hloupost poskvrnit všechna řemesla a lidi, se kterými přišli do styku. Pomohlo by to separatistům. Z tohoto důvodu, kvůli existenci heretiků a nevzdělaných, zrádných mužů turuqu (řádů, směrů) bychom neměli mluvit špatně o Islámských učencích nebo o velikých mužích Tasawwufu, jejichž ctihodné služby vyplnily letopisy dějin. Měli bychom si uvědomit, že lidé, kteří je hanobí, takto činí neoprávněně.

[61] Abdulqâdir Geylânî zemřel Bagdádu v roce 561 [1161 A.D.].

[62] Hadrat al-Mahdî bude potomkem našeho požehnaného Proroka Muhammada ''alaihis -salâm'. Bude se jmenovat Muhammad a jméno jeho otce bude 'Abdullah. Bude předsedat Muslimům, posílí Islám a rozšíří ho po celé zemi. Setká se s 'Îsâ (Ježíšem) ''alaihis-salâm', a společně povedou boj proti a zničí ad-Dajjâla. Za jeho času, Muslimové budou usídleni všude a budou žít v pohodlí a pohodě.

[63] Ad-Dajjâl (křesťany zvaný Antikrist, který bude také nazýván Masih, neboť bude znám po celém světě) bude synem žida od Khurasanů, ze severního Iránu, a nepřítelem Islámu velícím nespočtu vojáků. Bude zabíjet Muslimy a přinese neklid a nepokoje na Blízký východ. Poté, co bude jeho vinou prolito mnoho krve, bude zabit Hadratem al-Mahdîm. Je uvedeno s referencemi, v knize Mukhtasaru Tadhkirat al-Qurtubî napsané 'Abd al-Wahhâb ash-Sha'rânîm (2. edice, Istanbul, 1302), že ad-Dajjâlove jméno bude Ibn as-Sayyâd.

[64] V Kur'ânu al-kerîmu se píše, že Yâ'jûj and Ma'jûj (Gog a Magog) jsou dva špatné ná-

celý svět do nepokojů; slunce vyjde ze západu; budou se opakovat silná zemětřesení; náboženské učení bude zapomenuto; neřesti a zla bude přibívat; nezbožní, nemorální, nepoctivý lidé budou vládnout; Allâhove ta'âlâ přikázání budou zakázány; harâm skutky budou páchány všude; požár vyvstane z Jemenu; moře a hory se rozdělí na kusy; slunce a měsíc se zatemní; moře se smíchají jedno s druhým, začnou se vařit a vyschnou.

Muslim, který hřeší, je nazýván **fâsiq**. Fâsiqové a všichni nevěřící budou vystaveni mukám ('adhâb) v jejich hrobech. V tyto skutečnosti musíme věřit. Po pohřbení, zesnulý bude navrácen k neznámému životu a buď si bude užívat požehnání nebo bude vystaven mukám. Jak bylo uvedeno v hadîthech ash- sherîfech, dva andělé **munkar** a **nakîr**, v podobě dvou strašlivých lidí, přijdou do jeho hrobu a budou ho zpovídat. Otázky kladené v hrobech budou souviset s náležitostmi îmânu podle některých učenců nebo, podle některých jiných, ohledně îmânu celkově. Z tohoto důvodu bychom měli naše děti učit odpovědi na následující otázky: Kdo je tvůj Rabb (Allah)? K jakému náboženství patříš? Ke které ummě (společenství kterého Proroka) patříš? Která je (její jméno) tvoje Svatá Kniha? Co je tvou qiblou? Které jsou tvé Madhhaby, co se týče îmânu a 'ibâdâtu (nebo 'amal)? V knize **Tadhkirat al-Qurtubî**[65] se píše, že ti, kteří nepatří k Sunnî Muslimům, nebudou moci odpovědět správně. Hroby těch, kteří odpoví přesně, se rozevřou a okno do Ráje bude otevřeno. Každé ráno a každý večer uvidí své místa v Ráji, a andělé jim budou prokazovat laskavosti a podávat jim dobré zprávy. Ten, kdo nebude moci přesně odpovědět, bude bit železnými paličkami tak moc, že každé stvoření kromě lidí a džinů, ho uslyší naříkat. Jeho hrob bude tak těsný, že bude mít pocit, jakoby se mu proplétaly kosti. Otvor bude otevřen do Pekel. Každé ráno a každý večer uvidí své místo v Pekle. Bude urputně mučen v jeho hrobě až do Dne Zmrtvýchvstání.

Je nezbytné věřit v život po smrti. Poté, co maso a kosti uhnijí a změní se v zeminu a plyn, zase se spojí dohromady; duše vstoupí do těl, která jim

---

rody, které, kdysi v dávném čase, byli ponechány za hradbou, a kteří se rozšíří po zemi před koncem světa. Když zvážíme, že archeologické výzkumy nachází města pohřbeny pod zemí a mořské fosilie na vrcholcích hor, tato hradba ještě nemusela být nalezena, ani tyto národy nemusely být tak početné, jak jsme zvyklí dnes; můžeme přemýšlet tak, že tak jako tisíc miliónů dnešních lidí se zrodilo ze dvou lidí, tyto dva národy se na zemi rozšíří rozmnožením se několika málo lidmi, jejichž místo dnes nemusí být známo.

[65] Muhammad Qurtubî Mâlikî, autor knihy **Tadhkirat al- Qurtubî**, zemřel v roce 671 [1272 A.D.]. Viz předchozí strana.

náleží, a všichni vyvstanou ze svých hrobů. Proto se taky tento den nazývá Dnem **Qiyâma** (Zmrtvýchvstání)[66].

Všechny žijící bytosti se shromáždí v místě **Mahshar**. Knihy skutků poletí ke svým majitelům. Všemohoucí Allah, Stvořitel země, nebes, hvězd a všech částic je ten, jehož vůlí se toto vše uskuteční. Allâhův ta'âlâ Prorok 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' prohlásil, že se tak stane. Je naprosto jisté, že to, co řekl, je pravdou. Zajisté se toto vše stane.

Knihy skutků zbožných (sâlih) a dobrých lidí budou podány z pravé strany a knihy těch hříšných (fâsiq) a špatných budou podány zezadu nebo zleva. Všechno, dobré nebo špatné, velké nebo malé, vykonáno potají nebo otevřeně, bude uvedeno v knize. Dokonce skutky, které nejsou známy kirâm kâtibîn andělům, budou odtajněny svědčícími lidskými orgány a Allâhem ta'âlâ, který ví o všem, a bude probíhat dotazování a zúčtování za každý čin. V Soudný Den, všechny utajené činy budou odhaleny, pokud si to Allâhu ta'âlâ bude přát. Andělé budou tázáni na to, co vykonali na zemi a v nebi, Proroci ''alaihimus-salâm' na to, jakým způsobem předávali Jeho přikázání a Jeho náboženství lidem, a lidé na to, jak se přizpůsobili učení Proroků, jestli žili podle zjevených přikázání a jak se navzájem starali o práva druhých. V Soudný Den, lidé, kteří mají îmân a jejichž činy a morálka jsou krásné, budou odměněni a požehnáni, a lidé se špatným chováním a špatnými činy budou těžce potrestáni.

Allâhu ta'âlâ, s Jeho Spravedlivostí, bude trýznit některé Muslimy za všední hříchy, a s Jeho Milostí, odpustí těžké i všední hříchy některých jiných Muslimů, které si On vybere. Kromě nevěrectví (kufr) a polyteizmu (shirk), odpustí jakýkoli hřích, pokud si to bude přát a bude trestat za běžné hříchy, pokud to bude Jeho vůlí. Avšak deklaroval, že nikdy neodpustí nevěrectví a polyetizmus. Nevěřící, s nebo bez posvátné Knihy, tj., lidé, kteří nevěří, že Muhammad ''alaihis-salâm' je Prorokem pro všechny lidské bytosti, a kteří neschvalují byť jen jedno z jeho pravidel (příkazů a omezení), které kázal, bude zajisté ponechán v Pekle navěky.

---

[66] Rosltiny vstřebávají oxid uhličitý ze vzduchu a vody, a soli (minerální látky) z půdy a sjednocuje je jeden s druhým a vytváří organické látky, živou hmotu našich orgánů. Dnes je známo, že chemické reakce trvající roky se mohou uskutečnit za méně než sekundu při použití katalyzátoru. Podobně, Allâhu ta'âlâ sjednotí vodu, oxid uhličitý a minerální látky v hrobech a vytvoří organické látky a žijící orgány v momentě. Mukhbir-i sâdiq (Hlasatel Pravdy, Prorok) prohlásil, že přijdeme do druhého života tímto způsobem. A věda ukazuje, že se toto na zemi děje. Prosím, podívejte se na naši knihu zvanou Zmrtvýchvstání a Onen Svět (**the Rising and the Hereafter**).

V Soudný Den bude **Mîzân** (‘váha’), odlišná od těch, co známe, vážit činy a chování. Bude tak velká, že jedna z jejích stran by udržela zemi i s nebem. Strana váhy pro dobré skutky bude zářivá a bude vpravo od ’Arshe, kde leží Ráj, a strana váhy pro hříchy bude tmavá a vlevo od ’Arshe, kde leží Peklo. Činy, slova, myšlenky a pohledy, které se staly na zemi budou přeměněny v tvary, kdy dobré skutky v zářivé obrazce a špatné v tmavé a ošklivé obrazce a budou zváženy na této váze, která se ale nepodobá světským vahám; bylo řečeno, že strana váhy s těžším nákladem půjde nahoru a ta s lehčím klesne dolů. Podle některých učenců tam budou různé váhy. A mnoho dalších řeklo: „V Islámu nebylo jasně ukázáno jaké a kolik vah tam bude, takže by bylo lepší o tom nepřemýšlet.“[67]

Bude tam most zvaný **Sirât**, který bude postaven nad Peklem na příkaz Allâha ta’âlâ. Každému bude nakázano tento most přejít. V tento den, všichni Proroci budou prosit: „Ó Allah! Dej bezpečí!“ Lidé, kteří půjdou do Ráje, přejdou most lehce až k Ráji. Někteří přejdou rychlostí blesku, někteří rychlostí větru, a někteří rychlostí cválajícího koně. Most Sirât bude užší než vlas a ostřejší než meč. Přizpůsobení se Islámu na tomto světě má podobnost; přizpůsobování se Islámu správně je jako přecházení mostu Sirât. Ti, kteří dokáží čelit těžkosti odolávání svým smyslným tužbám (nafům) tady, tam přejdou Sirât most jednoduše. Ti, kteří nenásledují Islám kvůli svým nafům, přejde Sirât s obtížemi. Z tohoto důvodu, Allâhu ta’âlâ nazval správnou cestu, ukázanou Islámem, **“Sirât al-Mustaqîm.”** Tato podobnost ve jménech ukazuje, že držení se cesty Islámu je jako přecházení Sirâtu. Ti, kteří si zaslouží Peklo, spadnou ze Sirâtu dolů do Pekla.

Pro našeho mistra Muhammada Mustafâu ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ bude k dispozici speciální vodní plocha zvaná **Hawd al-Kawthar**. Bude obrovská jako jednoměsíční cesta. Barva vody bude bělejší než mléko a její vůně bude příjemnější než pižmová vůně. Sklenicí k pití bude okolo hojněji než je hvězd. Člověk, který se z této vody napije už nikdy nepocítí žízeň, ani kdyby byl v Pekle.

Musíme věřit v to, že proběhne **shafâ’a** (přímluva). Proroci, Walîové, zbožní Muslimové, andělé a ti, kteří budou mít svolení Allahove, se budou přimlouvat za odpuštění běžných i těžkých hříchů Muslimů, kteří zemřeli a neučinili za ně pokání, a jejich přímluvy budou vyslyšeny. [Náš Prorok ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ uvedl: **„Vykonám shafâ’a** (přímluvu)

[67] Jinými slovy, bylo by zbytečné si představovat obrazy této váhy nebo vah v naší mysli.

za ty, kteří vykonali těžké hříchy, z mé ummy.“] Na onom světě, shafâ’a bude pěti druhů:

První, hříšní, kteří budou unavení z davu a čekání douhou dobu v místě Soudu, budou naříkat a vyptávat se, jestli by nemohl rozsudek začít co nejdříve. Za toto proběhne shafâ’a.

Druhá, bude shafâ’a za to, aby dotazování proběhlo lehce a rychle.

Třetí, bude shafâ’a za hříšné Muslimy, aby nespadli ze Sirâtu do Pekla a tedy aby byli ušetřeni muk Pekel.

Čtvrtá, bude shafâ’a za vyjmutí hříšných Muslimů z Pekel.

Pátá, bude shafâ’a za postoupení Muslimů do vyšších stupňů Zahrad Ráje, kde, ikdyž v ní bude nespočet nikdy nekončících požehnání, bude v ní osum stupňů a každý bude v stupni podle stupně svého îmânu a skutků.

Ráj a Peklo již existují. Ráj je nad sedmým nebem. Peklo je pod vším. Je osum Zahrad Ráje a sedum Pekel. Ráj je větší než země, slunce a všechna nebe, a Peklo je mnohem větší než slunce.

6. Poslední ze šesti náležitostí îmânu je, **„věřit v qadar, že dobré (khair) a špatné (sharr) přichází od Allâhu ta’âlâ.”** Dobré a špatné, výhody a újmy, zisk a ztráty postihují lidské bytosti z vůle Allâhove ta’âlâ. ’Qadar’ znamená ’měřit množství; vyhláška, řád; mnohost a velikost.’ Allâhova ta’âlâ Věčná Vůle pro existenci něčeho je nazívána **qadar** (předurčení). Toto, (skutečnost) výskytu qaderu, tedy, předem plánovaných věcí, je zváno **qadâ’**. Qadâ’ a qadar jsou také používány zaměnitelným způsobem. Tedy, **qadâ’** znamená Allâhove ta’âlâ předurčení věčnosti věcí, které byly stvořeny z nekonečné minulosti do nekončící budoucnosti a **qadar** znamená (skutečnost) stvoření čehokoli v kompatibilitě s qadâ’, ani méně ani více. V nekonečné minulosti, Allâhu ta’âlâ věděl o všem, co se stane. Toto Jeho vědění je nazýváno qadâ’ a qadar. Starověcí řečtí filozofové to nazývali al- ’inâyat al-azaliyya (věčná přízeň). Všechna stvoření vznikla z qadâ’. Také stvoření věcí podle Jeho vědění ve věčné minulosti se nazývá **qadâ’ a qadar**. Ve víře v qadar, měli bychom jistě vědět a věřit, že pokud si Allâhu ta’âlâ ve věčnosti přál něco stvořit, jistě to existuje přesně tak, jak si přál, ani méně ani více; neexistence věcí, které se rozhodl stvořit nebo existence věcí, které se nerozhodl stvořit, je nemožná.

Všechny zvířata, rostliny, neživá stvoření [pevné látky, tekutiny, plyny, hvězdy, molekuly, atomy, elektrony, elektromagnetické vlny, každý pohyb všech stvoření, fyzické události, chemické a nukleární reakce, výměny

energie, fyziologické děje v lidských bytostech], existence a neexistence všeho, dobré a špatné skutky lidských bytostí, jejich potrestání na tomto a na onom světě a všechno existovalo v Allâhově ta'âlâ věčném Vědění. Toto vše vždy věděl. Věci, které se dějí od nekonečné minulosti až po nekončící budoucnost, jejich zvláštnosti, pohyby a všechny události, jsou tvořeny Jím, podle toho, co znal ve věčnosti. Všechny dobré a špatné skutky lidských bytostí, jejich víra nebo nevíra v Islám, všechny jejich činy, vykonané dobrovolně nebo nedobrovolně, jsou vytvořeny Allâhem ta'âlâ. On je Jediný, kdo vytváří a uskutečňuje vše, co se děje skrze sabab (příčinu, prostředky, prostředníka). Vytváří vše skrze nějaké prostředky.

Například, oheň hoří. Ve skutečnosti, Allâhu ta'âlâ je jediný, kdo vytváří hoření. Oheň nemá nic společného s hořením. Ale Jeho Zvykem ('Âdat) je, že pokud se oheň něčeho nedotkne, nevytvoří hoření[68].

Allâhu ta'âlâ je jediný, kdo způsobuje hoření. On může spálit i bez ohně, ale je to Jeho Zvykem, pálit za výskytu ohně. Pokud nebude chtít spálit, zabrání hoření i v ohni. Nespálil Ibrâhîma (Abrahama) ''alaihis-salâm' v ohni; protože On ho velmi miloval, odložil Svůj Zvyk[69].

Kdyby si to Allâhu ta'âlâ přál, mohl by vše vykonávat bez takovýchto prostředků, pálit bez ohně, vyživovat nás bez nutnosti jídla, způsobit, abychom létali bez letadel, a abychom slyšeli na dlouhé vzálenosti bez rádií. Ale z Jeho laskavosti k lidem, vytváří vše skrze nějaké prostředníky.

---

[68] Oheň nedělá nic jiného, než že se ohřeje na teplotu vzplanutí. Není to oheň, co sjednocuje uhlík a vodík s kyslíkem v organických látkách nebo co dodává elektronové pohyby. Ten, kdo si tuto pravdu neuvědomuje, předpokládá, že toto zapříčiňuje oheň. Není to ani oheň, kyslík, žár, ani elektronové pohyby, co hoří nebo vytváří hoření. Pouze Allâhu ta'âlâ je Ten, co vytváří hoření. Toto vše vytvořil jako prostředek pro hoření. Člověk, který nemá dostatek znalostí si myslí, že oheň hoří. Chlapec, který ukončil základní školu, odmítá tvrzení, že „oheň hoří." Místo toho řekne, „Vzduch hoří." Člověk s výučním listem toto nepřijme. Řekne, „Kyslík ve vzduchu hoří." Člověk s dokončenou střední školou řekne, že hoření není kyslíku vlastní, ale že každý prvek přitahující elektron hoří. Student univerzity vezme v potaz také energii vedle hmoty. Pozorujeme, že čím více člověk ví, tím více se dostává do hloubky záležitosti a uvědomuje si, že existuje mnoho příčin za věcmi již považovanými za příčiny. Proroci ''alaihis-salâm', kteří měli nejvyšší stupně vědění, vědy znalí, a kteří měli schopnost vidět vše pravdivě, a Islámští učenci, kteří, následující jejich kroky, získali kapky znalostí z jejich oceánu znalostí, poukázali na to, že všechny věci, které jsou dnes považovány za hořlavé nebo konstruktivní, jsou bezmocné a ubohé prostředky, které byly vloženy jako prostředník Opravdovým Stvořitelem.

[69] Skutečností je, že stvořil také látky, které zabraňují hoření v ohni. Chemici nacházejí takovéto látky.

Přál si vytvářet určité věci skrze různé prostředníky. Vykonává Svoji práci za těmito prostředníky. Skrývá Svou Moc za těmito prostředníky. Kdo chce, aby On něco vytvořil, drží se těchto prostředků a tak to získá[70].

Pokud by Allâhu ta'âlâ nevykonával Svoji Práci zkrze prostředníky, nikdo by nikoho nepotřeboval; každý by si vše ptal přímo od Allâha ta'âlâ a neuchyloval by se k ničemu jinému; mezi lidmi by neexistovali společenské vztahy jako nadřízený a podřízený, mistr a dělník, žák a učitel a tak dále, a tak by tento i onen svět byly v nepořádku a nebyl by žádný rozdíl mezi krásou a ošklivostí, dobrem a zlem, poslušností a neposlušností.

Kdyby Allâhu ta'âlâ chtěl, vytvořil by Svoje Zvyky jinak a vše by stvořil podle těchto zvyků. Například, kdyby chtěl, mohl by nevěřící, ty, kteří jsou závislý na požitcích tohoto světa, ty, kteří ubližují druhým a lstivé lidi poslat do Ráje, a věřící, uctívající a laskavé lidi poslat do Pekla. Ale tyto âyaty a hadîthy ukazují, že takto to nechtěl.

On je Ten, který vytváří všechny volitelné nebo dobrovolné a nedobrovolné konání a pohyby lidských bytostí. On vytvořil **ikhtiyâr** (volbu) a **irâda** (vůli) v Jeho narozených poddaných pro Jeho vytváření jejich volitelných, dobrovolných činů, a vytvořil tuto volbu a vůli prostředkem pro vytváření jejich činů. Když chce člověk něco udělat, Allâhu ta'âlâ tento čin vytvoří, pokud si to On sám také bude přát. Pokud člověk něco nechce nebo to není jeho vůlí a není to ani vůlí Allâhovou ta'âlâ, On to nevytvoří. Allâhu ta'âlâ vytváří ne jenom podle toho, co si lidé přejí; On také vytváří podle své vůle. To, že Allâhu ta'âlâ vytváří dobrovolné skutky lidí, je podobné tomu, když se oheň něčeho dotkne. Vytvoří pálení této věci, ale pokud by se oheň té věci nedotkl, nevytvořil by její pálení. Když se nůž něčeho dotkne, On vytvoří řezání. Není to nůž, ale On, kdo řeže. Vytvořil nůž jako prostředek pro řezání. Jinými slovy, On vytváří dobrovolné činnosti lidí z důvodu (sabab), podle toho, co si člověk vybral, upřednostňuje a přeje. Nicméně, pohyby v přírodě nezávisí na lidské volbě, ale jsou vytvořeny skrze nějaké jiné příčiny, pouze když si to Allâhu

---

[70] Kdo chce zapálit lampu, použije sirky; kdo chce získat olej z oliv, použije nástroje pro drcení a mletí; koho bolí hlava, vezme si aspirin; ten, kdo chce být přijat do Ráje a dosáhnout nekonečných požehnání, řídí se podle Islámu; ten, kdo se zastřelí nebo vypije jed, zemře; kdo pije vodu, když je spocený, onemocní; ten, kdo koná hříchy a ztratí îmân, půjde do Pekla. Použitím prostředníků, člověk dosáhne věcí, pro které tyto prostředky byly stvořeny jako prostředek pro dosažení. Kdo čte knihy o Islámu, učí se Islámu, zalíbí se mu, a stane se Muslimem. Ten, kdo žije mezi nevěřícími a poslouchá, co říkají, se stane neznalý Islámu. Většina z těch, kteří jsou neznalý Islámu, se stane nevěřícími. Když člověk nasedne na vozidlo, dostane se na místo, pro které bylo toto vozidlo určeno.

ta'âlâ přeje. Není stvořitele kromě Něho, který sám vytváří všechny pohyby všeho, slunce, částic, kapek, buněk, bakterií a atomů, jejich látek a vlastností. Avšak je rozdíl mezi pohyby neživých látek a volitelných, dobrovolných činů člověka a zvířat; když si člověk nebo zvíře zvolí, upřednostňuje a přeje něco udělat a On si to přeje také, vytvoří jejich konání, jejich činy. Lidské konání není v lidské moci. Ve skutečnosti ani neví, jak jedná[71]. Není volby v pohybech neživého. Allâhu ta'âlâ vytváří pálení, když se oheň něčeho dotkne, a není to proto, že by si to oheň přál nebo zvolil spalovat[72].

Volitelné skutky lidí se uskutečňují pod dvěma podmínkami. Za prvé, volba, vůle a síla srdce je přítomna. Z tohoto důvodu, lidské skutky jsou nazývány **kesb** (získání), což je vlastností člověka. Za druhé, probíhá tvorba Allâhova ta'âlâ. Allâhove ta'âlâ přikázání, omezení, odměny a trest existují proto, že lidem byl předán kesb. V devadesátém šestém âyatu **sûr**y **as-Sâffât**, říká: **„Allah stvořil tebe a stvořil tvé činy."** Tento âyat nejenom že ukazuje na existenci kesbu, nebo volbu srdce a **irâdat juz'iyya** (částečné svobodné vůle) v konání člověka a neexistenci jakéhokoli nátlaku - z tohoto důvodu, [činy mohou být přisuzovány člověku a] může být řečeno «lidské činy» tak jako říkáme, «Ali do toho bouchl a rozbil to» - ale také musíme poukázat na to, že všechno je stvořeno s qadâ a qadarem.

Takže, pro stvoření lidských skutků, prvně si to musí zvolit a přát srdce. Člověk si přeje konání, které je v jeho moci. Tato vůle nebo přání je zváno **kesb** (získání). Zesnulý Âmidî řekl, že kesb způsobuje a má vliv na uskutečňování skutků. Nicméně, nebylo by nesprávné říci, že kesb nemá vliv na volitelné konání. Jelikož činy, které si člověk přeje se neliší od těch vytvořených. Tedy, člověk nemůže dělat cokoli chce; věci, které si nepřeje, se mohou také stát. Kdyby člověk dělal cokoli chce a kdyby cokoli si nepřeje se nestalo, nebyl by člověkem, ale někdo, kdo si nárokuje božství. Allâhu ta'âlâ

---

[71] Jeho konání je důsledkem tolika fyzických a chemických dějů.

[72] Allâhu ta'âlâ si také přeje a vytváří dobré, přínosné přání Jeho služebníků, které miluje a lituje. On si nepřeje ani nevytváří uskutečnění jejich špatných a škodlivých přání. Tito milovaní služebníci vždy konají dobré a prospěšné činy. Je mnoho věcí, které nemohli uskutečnit a litují toho. Kdyby si mysleli nebo věděli, že tyto skutky nebyly uskutečněny z jiných důvodů, že by jim uškodily, ani přinejmenších by toho nelitovali. Místo toho by byli spokojeni a děkovali by Allahovi, kterého vůlí v nekonečnu bylo vytvářet volitelné, dobrovolné konání poté, co si to jejich srdce zvolí a přejí si to; On si to tak přál. Kdyby si to tak v nekonečnu nepřál, neustále by vytvářel dokonce volitelné konání násilím, nedobrovolně, aniž bychom si to přáli. To, že vytváří naše volitelné skutky poté, co si je přejeme je proto, že si to On přál v nekonečnu. Tedy, jediným převládajícím faktorem je Jeho vůle.

litoval a požehnal Svým lidským stvořením a dal jim síly a energie pouze tolik, kolik potřebují pro následování Jeho přikázání a omezení. Například, člověk, který je zdravý a dostatečně bohatý, je schopen vykonat hajj jednou za život; může držet půst (během dní) jednoho měsíce v roce, když spatří nový měsíc Ramadânu na obloze; může vykonat fard namâz, pětkrát za den; ten, kdo má tolik peněz a vlastnictví ve výši nisâb částky, může zaplatit jednu čtyřicetinu z toho ve zlatě nebo stříbře Muslimům jako zakât, jeden Hijrî rok poté, co jeho jmění dosáhne nisâbu[73]. Tedy, člověk vykonává jeho volitelné skutky pokud chce, a nevykonává je, pokud nechce. Allâhova ta'âlâ velikost je zde ukázána, také. Jelikož nevzdělanci a hlupáci nejsou schopni obsáhnout znalosti ohledně qadâ' a qadaru, nevěří v to, co učenci Ahl as-Sunny řekli, a pochybují o síle a volbě člověka. Myslí si, že lidé jsou neschopni a nuceni v jejich volitelných skutcích. Když vidí, že člověk v některých případech nemá volbu, mluví špatně o (Muslimech zvaných) Ahl as-Sunna. Tento jejich špatný úsudek ukazuje, že oni mají vůli a volbu.

Schopnost vykonat nebo nevykonat skutek záležitostí **qudr**y (síly). Upřednostňování, rozhodování se, jestli skutek vykonat nebo ne je zváno **ikhtiyâr** (volba). Přání vykovat to, co bylo zvoleno je zváno **irâda** (vůle). (Přiklánění se) k příjmutí něčeho nebo odmítnutí je zváno **ridâ'** (souhlas). Když se síla a vůle spojí, kde vůle je účinná v nějaké události, **Khalq** (Tvoření) se uskutečňuje. Pokud se spojí bez účinnosti, je to nazýváno **kesb**em (získáváním).

Každý, kdo si volí, není nezbytně tvořitelem. Podobně, všechno, co je přáno, není nezbytně něco, čemu bylo dáno svolení. Allâhu ta'âlâ je nazýván Khâliq (Stvořitel) a Mukhtâr (Ten, kdo má Volbu), a člověk je zván kâsib (vlastník kesbu) a mukhtâr (ten, kdo má volbu).

'Ibâdâ (skutky uctívání) a hříchy Jeho služebníků jsou Allâhovou ta'âlâ vůlí a On je tvoří. Přesto, On má rád 'ibâdât a nemá rád hříchy. Vše se vytváří skrze Jeho Vůli a Tvorbu. Ve sto druhém âyatu Sûry al-An'âm, prohlásil: **„Není boha kromě Něho. On sám je Stvořitelem všeho."**

Ve (skupině zvané) Mu'tazila, neschopni vidět rozdíl mezi vůlí a svolením, byli zmateni a řekli: „Člověk sám vytváří skutky, které si přeje." Popřeli qadâ' a qadar. Ve skupině Jabriyya byli naprosto zmateni; nemohli porozumět tomu, že může existovat volba bez tvorby. Mysleli si, že člověk

[73] Prosím, podívejte se na čtvrtý a pátý svazek knihy Nekonečné Blaho (Endless Bliss) a také na knihu zvanou Miftâh-ul-Janna (Cesta do Ráje) pro podrobnosti zabívající se těmito skutky uctívání.

nemá volbu, a připodobnili ho ke kameni a dřevu. Řekli -Nechť nás Allâhu ta'âlâ ochraňuje proti té herezi!-: „Lidé nejsou hříšníci. Je to Allah, kdo vytvořil všechny spáchané hříchy." Pokud by člověk neměl vůli ani volbu, jak členové Jabriyye tvrdili, nebyl by žádný rozdíl mezi pohybem muže, který byl shozen ze skály se svázanýma rukama a nohama a mužem, který sešel dolů a rozhížel se po okolí. Ve skutečnosti, první z nich byl přinucen násilím a druhý sešel dolů, protože to tak chtěl a rozhodl se tak. Lidé, kteří mezi nimi nejsou schopni vidět rozdíl jsou krátkozrací lidé, kteří také popírají âyaty. Považují Allâhove ta'âlâ přikázání a omezení za zbytečné a nemístné. Předpokládat, že člověk sám vytváří, co si přeje, jako tato skupina zvaná Mu'tazila nebo Qadariyya (fatalismus), znamená popírat âyaty-i-kerîmy, „Allâhu ta'âlâ sám je Tvořitelem všeho," a také to znamená připisovat Allâhu ta'âlâ člověka jako partnera.

Shî'iti, jako Mu'tazila, říkají, že lidé sami vytváří, co chtějí. Jako podporu své myšlenky uvádějí, že osel nepřejde potůček i když je zmlácen. Nikdy nepřemýšlí nad tím, že pokud si člověk něco přeje vykonat, ale Allâhu ta'âlâ si nepřeje, aby se to stalo, obojí se stát nemůže: pokud se děje to, co si přeje Allâhu ta'âlâ, tvrzení Mu'tazilů je nesprávné; to znamená, člověk není schopen tvořit nebo dělat vše, co si přeje; pokud by se stalo vše, co si člověk přeje, jak tvrdí, potom by Allâhu ta'âlâ byl neschopen a neúspěšný. Allâhu ta'âlâ je daleko od toho, aby byl neschopen. Pouze to, co si On přeje, se děje. On je Jediný, kdo tvoří vše. A takový je Allâhu ta'âlâ. Je velmi odporné říkat a psát slova jako, „Člověk stvořil toto," „My jsme stvořili tamto," nebo „Oni stvořili tamto."[74] Je to drzost vůči Allâhu ta'âlâ. Způsobuje to nevíru[75].

---

[74] Jak je výše vysvětleno, lidské volitelné činy se dějí skrze fyzické, chemické a fyziologické děje, které nezávisí na jeho vůli, a kterých si ani není vědom. Rozumní vědci, kteří si uvědomili toto nedorozumění, by se styděli říci, „Toto jsem udělal já," natožtak říci, „Já jsem vytvořil," o jeho volitelném konání. Cítil by se skromě vůči Allâhu ta'âlâ. Člověk s malými znalostmi, porozuměním a skromností, nicméně, se nestydí říci cokoli kdekoli. Allâhu ta'âlâ má slitování se všemi lidmi na světě. Vytváří vše, co potřebují, a posílá to všem. Jasně jim oznamuje, co by měli dělat, aby mohli žít na tomto světě v míru a spokojenosti, a dosáhnout nekonečného blaha světa dalšího. Vede ke správné cestě ty, které chce, mezi těmi, kteří sešli ze správné cesty a následovali cestu ke kufru (nevěrectví) a hereze z důsledku, že byli obelháni svými vlastními nafsy, špatnými přáteli, škodlivými knihami, a médii. On je přitahuje ke správné cestě. Toto požehnání neuděluje těm, kteří jsou krutí a překračují limity. Ponechává je v bažině nevíry, kam upadli, a která se jim líbila a přáli si to.

[75] Překlad knihy I'tiqâd-nâma je zde ukončen. Haji Fayzullah Efendi, který tuto knihu přeložil, byl z Kamâhu, města Erzincan. Vyučoval jako profesor ve městě Söke (v Turecku)

DVA DOPISY SHEREFA ED-DÎNA MUNÎRÎHO ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’

Sheref ed-dîn Ahmad ibn Yahyâ Munîrî (zemřel v roce 782 A.H./1380), jeden z velkých Islámských učenců vystudovaný v Indii, napsal v 18. dopise jeho perské knihy **Maktûbât**[76]:

„Většina lidí chybuje tím, že se řídí pochybnostmi a iluzemi. Někteří z těchto špatně smýšlejících lidí říkají: *‘Allâhu ta’âlâ nepotřebuje náš ’ibâdât (skutky uctívání). Náš ’ibâdât Mu není nijak prospěšný. Vzhledem k Jeho Velikosti je jedno, jestli Ho lidé uctívají a nebo Ho neposlouchají. Lidé, kteří vykonávají ’ibâdât, si přidělávají potíže a dělají si starosti zbytečně.’* Takovéto přemýšlení je špatné; lidé, kteří neznají Islám toto tvrdí, protože si myslí, že ’ibâdât je přikázán proto, že by to mělo být užitečné pro Allâhu ta’âlâ. Toto je velmi špatná doměnka a zapříčiňuje, že si lidé pletou nemožné s možným. Jakákoli ’ibâda vykonaná kýmkoli je pouze užitečná jemu samému. Allâhu ta’âlâ jasně prohlašuje v osumnáctém âyatu Sûry Fâtir, že to tak je. Člověk, který takto špatně uvažuje, je jako nemocný, kterému doktor doporučil, aby držel dietu, ale dietu nedrží a říká: ‘Doktoru to neublíží, když dietu držet nebudu.‘ Má pravdu v tom, že doktorovi to

---

mnoho let, a zemřel v roce 1323 [1905 A.D.]. Mawlânâ Khâlid-i Baghdâdî ’Uthmânî ‘quddisa sirruh’, autor knihy, se narodil v hegiálním roce 1192 ve městě Shahrazûr, v severním Baghdâdu, a zemřel v Damašku v roce 1242 [1826 A.D.]. Je nazýván ’Uthmânî, jelikož pochází z rodokmene Hadrata ’Uthmân-i Zinnûrayn ‘radiy-Allâhu ’anh’. Když učil svého bratra Mawlâna Mahmûda Sâhiba o druhém hadîthu z knihy Hadîth-i Arbaîn napsané Imâmem-i Nawawîm, dobře známý Hadîth-i Jibrîl, Mawlânâ Mahmûd-i Sâhib požádal svého staršího bratra, aby napsal vysvětlení k hadîthu-i sherîfu. Mawlânâ Khâlid, ‘rahmatullâhi ’alaih’ přijal tuto žádost, aby uspokojil osvícené srdce svého bratra a vysvětlil tento hadîth-i sherîf v Perštině.

[76] Tato sbírka dopisů, **(Maktûbât)**, obsahuje 100 dopisů. Byla sestavena v roce 741 [1339 A.D.] a vytištěna v roce 329 [1911]. Existuje opis rukopisu v Süleymâniyye Knihovně v Istanbulu. **Irshâd as-sâlikîn** a **Ma’din al-ma’ânî** jsou jeho další dvě významné práce. Ghulâm ’Alî ’Abdullah ad-Dahlawî ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’, velký učenec Ahl as-Sunny, který zemřel v roce 1240 A.H. [1824], doporučil **Maktûbât** Ahmada ibn Yahyâ Munîrî’ho v jeho devadesátém devátém (99) dopise a napsal, že je velmi nápomocný v očišťování nafsu. Sheref ad-dîn Ahmad ibn Yahyâ Munîrî ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’ žil v Biharu, Indii, kde leží jeho hrob. Munîr je vesnicí v Biharu. Jeho podrobný životopis je sepsaný v perské práci Shâha ’Abd al-Haqq ad-Dahlawî’se ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’, **Akhbâr al-akhyâr**, která byla publikována v Deobandu, Indii, v roce 1332 [1914 A.D.] a později byla reprodukována v Lahore, Pákistánu.

neublíží. Ale ublíží to jemu samému. Doktor mu nedoporučuje držet dietu, protože by z toho on sám měl užitek, ale proto, aby vyléčil pacienta. Pokud bude následovat doktorovu radu, vyléčí se. Pokud ne, zemře, a toto doktoru ani trochu neublíží.

Někteří další špatně smýšlející lidé nikdy nevykonávají žádnou z ’ibâdatů; a neustále překračují omezení (harâmy). Což znamená, že se neřídí Islámem. Říkají, *‘Allah je Kerîm a Milosrdný. Je velmi slitovný se svými lidskými služebníky. Jeho Odpuštění je nekonečné. Nikoho nebude trestat.’* Ano, mají pravdu v prvním prohlášení, ale mýlí se v tom posledním. Ďábel je obelhal a svedl je k neposlušnosti. Rozumný člověk se Ďáblem svést nenechá. Allâhu ta’âlâ je nejen Kerîm a Milosrdný, přesto bude trestat velmi prudce a velmi urputně. Jsme svědky, že nechává mnoho lidí na tomto světě žít v chudobě a potížích. On nechá, bez váhání, mnoho ze Svých služebníku v mukách. I když je velmi Slitovný a Razzâq (Udržovatel), neudělí ani kousek chleba dokud si člověk nedá práci se zemědělstvím a hospodařením. I když On je Ten, který všechny udržuje při životě, nenechá člověka přežít bez toho aniž by jedl a pil. Nevyléčí nemocného člověka, který nepodstupuje léčbu. Vytvořil prostředky pro všechna požehnání na zemi, například pro žití, neonemocnění, vlastnění majetku, a neprojevil žádné slitování při jejich zbavování těch, kteří se nedrželi pevně prostředků pro požehnání na zemi. Existují dva druhy léčby: Hmotná léčba, a duchovní léčba. Duchovní léčba, která léčí jakoukoli nemoc, je dávat almužnu a odříkávání modliteb. Dva velmi známé hadîthy-i-sherîfy zní následovně: **„Uzdravujte své nemocné dáváním almužny!“** a **„Lék, který uzdraví jakoukoli nemoc je odříkávat** (určitou modlitbu zvanou) **istighfâr.”**[77] velmi často. Druhů hmotné léčby existuje docela mnoho. Poznat je vyžaduje zkušenosti. Časté používání duchovní léčby napomáhá také k nalezení hmotné léčby. Tak je to také se získáním požehnání v dalším světě. Učinil nevíru a nevědomost jedem smrtelným pro duši. A lenost činí duši nemocnou. Pokud není léčba využita, duše onemocní a zemře. Jediná léčba pro nevíru a nevědomost jsou vědomosti a ma’rifa. A léčbou pro lenost je vykonávání namâzu a všech druhů ’ibâdâtu. Na tomto světě, pokud si člověk vezme jed a poté řekne, ‘Allah je Milosrdný, a On mě ochrání před poškozením, které tento jed způsobuje,‘ onemocní a zemře. Pokud člověk s průjmem pije ricinový olej [nebo pokud diabetik

[77] (Modlitba zvaná) istighfâr je odříkávána následovně: „Estaghfirullah al ’adhîm al-ledhî lâ ilâha illâ Hu-w-al Hayy-al-Qayyûma wa atubu ilaih.“ Měla by být odříkávána velmi často. Její krátká verze, tj. říci „Estaghfirullah“, může být použito v naléhavých časech.

jí cukr nebo škrobové jídlo], přitíží se mu. Jelikož lidské tělo je křehké, potřebuje širokou škálu věcí, [jako jsou jídlo, šatstvo a obydlí.] Je v celku náročné je najít a připravit, stejně jako je zužitkovat. Samostatná síla zvaná **nafs** byla vytvořena v lidské podstatě, aby tato namáhavá práce (nalezení a připravení těchto základních potřeb) mohla být zvládnuta jednodušeji a pohodlněji. Zvířata v sobě tuto sílu nepotřebují. Nafsy touží po dosažení fyzických potřeb. Líbí se mu těchto věcí dosahovat v nepřiměřené míře. Takovéto tužby nafsu jsou zvány shahwa (chtíč). Uspokojování shahwy více než je potřeba, bez rozmyslu, poškozuje dotyčného srdce, tělo a další lidi, čímž vzniká hřích. Prosím, podívejte se na konečnou část třinácté kapitoly prvního svazku knihy Nekonečné Blaho (**Endless Bliss**)!

Další skupina špatně smýšlejících lidí podstupuje **riyâd**u hladověním, aby se zbavili tohoto chtíče (shahwa), zloby (ghadab) a smyslných tužeb, které nejsou v Islámu povoleny. Myslí si, že Islám přikazuje se jich zbavit. Po trpění hladu po dlouhou dobu, vidí, že tyto jejich špatné touhy nezmizely, a poté tvrdí, že Islám přikazuje něco, co není možné. Říkají: ‘Tento příkaz, který Islám nařizuje není možné splnit. Člověk se nemůže zbavit zvyků, které jsou v jeho podstatě. Snažit se jich zbavit je jako učinit člověka s tmavou barvou kůže bílým. Snažit se o něco, co je nemožné, znamená promarnit svůj život.’ Přemýšlí špatně a jednají špatně. Nicméně, tvrdit, že Islám něco takového nařizuje, je čistá nevzdělanost a hloupost, jelikož Islám nenařizuje zbavování se lidských vlastností jako jsou zloba a chtíč. Takovéto tvrzení je hanobení Islámu. Kdyby toto Islám nařizoval, Muhammad ‘’alaihis-salâm’, mistr Islámu, by tyto vlastnosti neměl. Ve skutečnosti, on řekl: **‘Já jsem také člověkem. Tak jako kdokoli jiný, taky se zlobím.‘** Čas od času, byl spatřen nahněvaný. Vždy, když se zlobil, bylo to pro Allâha ta’âlâ. Allâhu ta’âlâ vychvaluje lidi, **‘kteří se dokážou přenést přes svoji zlobu‘**, v Kur’ânu al-kerîmu. Nevychvaluje ty, kteří nezažívají hněv. Toto tvrzení špatně smýšlejících, že člověk by se měl zbavit svého chtíče, je zcela neodůvodněné. Skutečnost, že Rasûlullah ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ si vzal devět žen ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anhunna’, jasně ukazuje, že toto tvrzení je nepravdivé. Když člověk ztratí chtíč, bude se muset léčit, aby se mu navrátil. Tak to je i s hněvem; muž může ochránit svou ženu a děti s jeho vlastností hněvu. Bojuje (jihâd) proti nepřátelům Islámu s pomocí této vlastnosti. To, že má člověk děti a mluví se o něm po smrti se ctí a je připomínán se slávou, je důsledkem chtíče. Toto jsou věci, které Islám chválí a schvaluje.

“Islám nařizuje, ne zbavování se chtíče a hněvu, ale jejich kontrolu a jejich využití tak, jak je popsáno v Islámu. Je to podobné tomu, že pro jezdce na koni nebo chovatele loveckého psa je nezbytné, ne, aby se zbavil svého koně nebo psa, ale aby je zkrotil pro jejich využití. Jinými slovy, zloba je jako lovecký pes pro jeho chovatele a kůň pro jezdce. Bez těchto dvou, požehnání onoho světa nemůže být uloveno. Ale využívat je vyžaduje jejich trénování, aby mohli být využity v souladu s Islámem. Když se nesnažíme je trénovat, stanou se nadměrnými a překročí limity Islámu, což nás vede do záhuby. Účel Riyâdy není zbavit se těchto dvou vlastností, ale trénovat je, aby mohly pracovat v souladu s Islámem. A toto je možné pro každého[78]. Civilizace není o používání atomové energie a vyrábění věcí jako jsou tryskáčové letadla. Civilizací je, když se využívají pro lidstvo. A toto je, zase, dosažitelné následováním Islámu.

„Ke čtvrté skupině špatně smýšlejících; obelhávají se tím, že říkají, *‘Vše bylo předurčeno v nekonečné minulosti. Než se dítě narodí, již je předurčeno, zda bude* ***sa’îd****em (ten, který si zaslouží Ráj) nebo* ***shaqî*** *(ten, který si zaslouží Peklo). Toto už pak nelze změnit. A tedy, uctívání nic dobrého nepřinese.‘* Toto řekl as-Sahâbat al-kirâm, když Rasûlullah ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ prohlásil, že qadâ’ a qadar se nezmění, a že vše bylo předurčeno v nekonečné minulosti: ’Spoléhejme se tedy na věčné předurčení a nevykonávejme ’ibâdât.’ Ale Rasûlullah odpověděl: **‘Vykonávejte ’ibâdât! Pro každého je jednoduché vykonávat to, co pro něho bylo předurčeno v nekonečné minulosti!‘** Tedy, u koho bylo rozhodnuto, že bude sa’îd ve věčnosti, bude dělat to, co sa’îd dělat má. Z tohoto vyplívá, že tato skutečnost, lidé o kterých bylo rozhodnuto ve věčnosti, aby se stali sa’îdy budou vykonávat ’ibâdât a lidé, o kterých bylo rozhodnuto, že budou shaqîové Ho nebudou uctívat, je podobné skutečnosti, že lidé, kterým bylo předurčeno ve věčnosti, aby žili zdraví život, se budou stravovat zdravě a využívat léčebné metody, a ti, kterým bylo předurčeno, aby onemocněli a zemřeli, se nebudou stravovat zdravě a využívat léčby. Lidé, kterým bylo předurčeno zemřít na podvýživu nebo nemoc, nejsou schopni těžit z jídla nebo léčby. Cesty k bohatství jsou otevřeny lidem, kterým bylo předurčeno, že se stanou bohatí. Pokud bylo člověku předurčeno zemřít na východě, cesty vedoucí na západ mu budou uzavřeny. Jak bylo hlášeno, když ’Azrâ’îl ‘’alaihis-salâm’ navštívil (Proroka) Sulaimân ‘’alaihis-salâm’, díval se upřeně na jednoho z lidí, kteří

[78] Prosím, podívejte se na dvacátou šestou kapitolu knihy Nekonečné Blaho (Endless Bliss).

tam seděli. Muž byl vyděšen z přísných pohledů anděla. Když ’Azrâ’îl ‘’alaihis-salâm’ odešel, prosil Sulaimâna ‘’alaihis-salâm’, aby nařídil větru, aby ho odnesl do západní země, a tak mohl utéct od ’Azrâ’îla ‘’alaihis-salâm’. Když se ’Azrâ’îl ‘’alaihis-salâm’ vrátil zpět, Sulaimân ‘’alaihis-salâm’ se ho zeptal, proč se díval tak upřeně na obličej toho muže. ’Azrâ’îl ‘’alaihis-salâm’ řekl, ‘Dostal jsem příkaz vzít duši toho muže, v západním městě během jedné hodiny. Ale když jsem ho viděl s tebou, díval jsem se na něho s úžasem. Později jsem odešel na západ vykonat příkaz, uviděl jsem ho tam a vzal jsem mu život[79]. Jak je vidět, muž se obával ’Azrâ’îla ‘’alaihis- salâm’, tedy toho, že se vyplní předurčení, a Sulaimân ‘’alaihis-salâm mu vyhověl; předurčení ve věčnosti bylo vyplněno prostřednictvím řetězce prostředků. Podobně, člověku, kterému bylo předurčeno stát se sa’îdem ve věčnosti, bude udělen îmân a bude napravovat své špatné zvyky tím, že podstoupí riyâdu. 125. âyat Sûry al-An’âm vysvětluje:

‘Allâhu ta’âlâ vkládá Islám do srdce Svého služebníka, kterého chce vést správnou cestou.‘ Člověku, který byl shaqî ve věčnosti, tedy, komu bylo předurčeno jít do Pekla, je překdládána myšlenka, ‘Není potřeba vykonávat ibâdât. To, jestli bude člověk sa’îd nebo shaqî bylo předurčeno ve věčnosti.’ Nevykonává ibâdât kvůli této myšlence. To, že nevykonává ibâdât kvůli této myšlence, ukazuje, že o něm bylo rozhodnuto již ve věčnosti, že se stane shaqîjem. Podobně, člověku, kterého nevzdělanost byla předurčena ve věčnosti, je předkládána myšlenka, ‘Vše bylo předurčeno ve věčnosti. Čtení nebo učení člověku nebude k užitku, pokud mu bylo předurčeno, že bude nevzdělaný.‘ A tak se nevzdělává a nic se neučí. Zůstává nevzdělaný. Pokud je člověku předurčeno farmařit a získat hojnou úrodu, jeho osudem bude orat své pole a zasévat semena. Tak je to také v případě těch, kteří byli předurčeni, že se stanou sa’îdy ve věčnosti, budou mít îmân a uctívat, a ti, kterým bylo předurčeno býti shaqîi, budou odmítat a neposlouchat. Hlupáci, neschopni toto pochopit, říkají, ‘Co má îmân a ’ibâdât společného s tím, že jsi sa’îdem ve věčnosti, nebo nevíra a neposlušnost s tím, že jsi shaqîem.‘ S jejich krátkozrakostí, snaží se pochopit toto spojení a vyřešit vše pomocí jejich vlastního intelektu. Ale lidská mysl je limitovaná, a je hloupé a stupidní pokoušet se pochopit věci přesahující liské chápání rozumem. Jen hlupák se o to pokouší. ’Îsâ (Ježíš) ‘’alaihis-salâm řekl: ’Nebylo pro mne těžké uzdravit člověka s vrozenou

[79] Tento příběh je podrobně popsán v knize **Methnewî**, jejíž autorem je Jalâl ad-dîn Rûmî, který zemřel v městě Konya v roce 672 A.H. [1273 A.D.].

slepotou. Dokonce ani vzkřísit mrtvého. Ale nebyl jsem schopen vysvětlit pravdu ani jednomu hlupákovi.' Allâhu ta'âlâ, s jeho nekonečným Věděním a Moudrostí (Hikma), vyzdvihuje některé z Jeho služebníků na úroveň andělů, a nejen, mnohdy ještě výše. A některé jiné degraduje na úroveň psů nebo prasat."

Hadrat Sheref ad-dîn Ahmad ibn Yahyâ Munîrî uvádí v jeho 76. dopise: „ **'Sa'âda'** znamená 'zasloužit si Ráj.' A **'shaqâwa'** znamená 'zasloužit si Peklo.' Sa'âda a shaqâwa jsou jako Allâhove ta'âlâ dva sklady. Klíčem k prvnímu skladu jsou poslušnost a 'ibâda. Klíčem k druhému je hříšnost. Allâhu ta'âlâ ve věčnosti předurčil, zda se člověk stane sa'îdem nebo shaqîem. [Nazíváme to osudem.] Člověku, který byl nazván sa'îdem ve věčnosti, je poskytnut klíč k sa'âdě na tomto světě, a ten se řídí podle Allâha ta'âlâ. A člověku, který byl nazván shaqîjem ve věčnosti, je poskytnut klíč k shaqâwě na tomto světě, a ten neustále hřeší. Na tomto světě, každý může porozumět, zda je sa'îdem nebo shaqîjem, pozorováním svých skutků. Náboženský učenec, který je zaměřen na další svět, je tak schopen porozumět, kdo je sa'îdem a kdo shaqîjem. Ale člověk s náboženskou pozicí, který propadl tomuto světu, toto nerozezná.

Každá pocta a požehnání leží v podřízení se a uctívání Allâhu ta'âlâ. A každé zlo nebo problém pochází z hříchu. Problémy a neštěstí ke každému přichází skrze hříchy. A útěcha a spokojenost přichází skrze poslušnost[80]. Jeden muž trávil svůj život modlením a vykonáváním 'ibâdâtu po mnoho let v Mešitě Aqsâ v Jeruzalému; Když zanedbal jeden sajda (poklonění v modlitbě), protože se nenaučil podmínky pro uctívání a ikhlâs, ztratil tolik, že byl naprosto zničen. Na druhou stranu, když se pes As'hâba al-kahfiho procházel kousek za siddîqy, byl vyzdvihnut tak vysoko, že už nikdy nebyl degradován zpět, i když byl špinavý. Tato skutečnost je velmi překvapující; znalí lidé nebyli schopni tuto hádanku rozluštit po staletí. Lidský rozum není schopen pochopit Boží Moudrost, která je v tom ukryta. Allâhu ta'âlâ 'Âdamovi ''alaihis- salâm' řekl, aby nejedl pšenici, ale nechal ho ji jíst, protože ve věčnosti věděl, že ji jíst bude; Přikázal Satanovi, aby se poklonil před Âdamem ''alaihis-salâm, ale bylo Jeho vůlí, aby se nepoklonil; Řekl, abychom Ho hledali, ale nebylo v Jeho vůli, aby někteří lidé, co nemají ikhlâs, toho docílili. [V těchto záležitostech] badatelé Boží Cesty museli uznat svoji

[80] Toto je Allâhův ta'âlâ' Boží Zákon. Nikdo to nemůže změnit. Neměli bychom považovat něco, co se zdá našemu nafsi jednoduché a sladké za sa'âdu. Ani bychom neměli považovat to, co se zdá našemu nafsi jako těžké a trpké, za shaqâwu nebo zatracení.

nedostatečnost k jejich porozumění, a řekli nic víc. A tedy, jak bychom k tomu mohli něco dodat? On nepotřebuje víru nebo uctívání lidských bytostí, tak jako jejich nevíra nebo konání hříchů Mu neublíží. On nikdy nepotřebuje Své stvoření. Vytvořil vědomosti jako prostředek pro odstraňování nevíry a vytvořil nevědomost jako prostředek pro konání hříchů. Víra a poslušnost pochází z vědomostí, zatímco nevíra a hříšnost pramení z nevědomosti. Poslušnost by neměla být zanedbána, i když se může zdát nevýznamná! A měli bychom se vyvarovat hříchů, i když se mohou zdát zanedbatelné! Islámští učenci uvedli, že tři věci způsobují další tři věci: poslušnost způsobuje Allâhovu ta'âlâ Ridâ' (Milost); hříšnost způsobuje Jeho Zlobu (Ghadab); îmân člověku získává poctu a důstojnost. Z tohoto důvodu bychom se měli vyvarovat činit i běžné hříchy. Zloba Allâhova ta'âlâ může být ukryta v tom hříchu. Měli bychom předpokládat, že každý Věřící je lepší než my sami. Může to být služebník, kterého Allâhu ta'âlâ velmi miluje. Osud každého jednoho člověka, který byl předurčen ve věčnosti, nikdy nemůže být změněn. Pokud si to Allâhu ta'âlâ bude přát, může odpustit člověku, který vždy hřeší a neřídí se Jeho přikázáními. Když se andělé zeptali, **'Yâ Rabbî! Jdeš stvořit ta stvoření, které budou páchat zákeřné zlomyslnosti a prolévat krev na zemi?'** On neřekl, že nebudou páchat zákeřné zlomyslnosti, ale řekl: **'Já vím to, co vy nevíte.'** Myslel tím: 'Já vytvářím (něco) hodnotného z (něčeho), co je nehodnotné. Přibližuji k sobě ty, kteří jsou mi vzdálení. Vytvářím (něco) úctyhodného z (něčeho), co je nízké. Vy je soudíte podle jejich počínání, já pozoruji jejich srdce. Vy berete v úvahu vaši nehříšnost; oni věří v Můj Soucit. Tak jako já mám rád vaši nevinnost, podobně rád odpouštím hříchy Muslimům. Nemůžete vědět to, co Já vím. Nechávám je získat Mé nekonečné požehnání a objímám je všechny Svojí nekonečnou laskavostí.' „ Tady končíme náš překlad sedumdesátého šestého dopisu.

Sherefuddîn Ahmad bin Yahyâ Munîrî 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih' zemřel v roce 732 [1380 A.D.] Žil v městě Bihar, v Indii. Jeho hrob je tam také. Munir je jméno jedné z vesnic v regionu města Bihar. Jeho životopis je podrobně popsán v knize **Akhbâr-ul akhyâr**, napsané Shahem 'Abdulhaq Dahlawîjem 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih'. Tato kniha je v perštině a byla vytištěna v městě Diobend, Indii, v roce 1332 [1914 A.D.], a později ve městě Lahore, Pákistânu. Tyto knihy, **Irshad-us-sâlikîn**, **Ma'din-ul-ma'ânî**, a **Maktûbât**, jsou velmi hodnotné. Ghulam 'Alî 'Abdullah-i Dahlawî 'rahmatullâhi ta'âlâ alaih'[81], jeden z velikých

[81] 'Abdullah-i Dahlawî zemřel v Dillí v roce 1240 A.H. (1824).

učenců Ahl as-Sunny, doporučuje přečíst si knihu od Ahmada bin Yahya Munîrî'ho, **Maktûbât**, a uvádí v jeho 99. dopise, že je to velmi efektivní v očišťování srdce. [Imâm-i-Rabbânî 'rahmatullâhi 'alaih' uvádí následovně v několika jeho dopisech: „Přikázání Allâha ta'âlâ jsou zvány farzy, a jeho zákazy jsou zvány harâmy. (Činy, slova, chování), které nejsou ani **farz** ani **harâm**, a které byly označeny za svobodné (Islámem), jsou nazývány **mubâh**y. Vykonávání farzů, vyhíbání se harâmů, a činění mubâhů pro potěšení Allâha ta'âlâ, (tj. pro jeho Přízeň), je nazýváno **uctíváním**. Čin uctívání je sahîh a maqbûl, tj. je to správné a tedy líbí se to Allâhu ta'âlâ, je to podmíněno **'ilm**em (znalostí), tj. učení se podmínek pro to, aby to bylo vykonáno správně, dále **'amal**em, tj. vykonávat to v souladu s ustanovenými podmínkami a s přítomností **ikhlâs**u. A dělat něco s ikhlâsem znamená vykonávat to pouze za účelem získání Allâhovi ta'âlâ přízně a lásky a jen proto, že On to přikázal, bez ohledu na světské výhody jako jsou peníze, postavení a sláva. 'Ilm (vědomosti) jsou získány čtením knih Fiqhu pod dohledem kvalifikovaného náboženského učitele a ikhlâs je získán pozorováním slov a jednání Walîho a čtení jeho knih o vědě Tasawwuf. Islámské vědomosti se skládají ze dvou komponentů: Náboženské vědomosti, a Vědecké vědomosti. Je farzem, (tj. povinné), se učit tolik, kolik je třeba. Například, je farzem zjistit si, jakým způsobem užívat léky, které jsou nám předepsány a jejich dávkování, nebo pro člověka, který potřebuje používat elektrické zařízení, získat potřebné znalosti pro správné použití. Pokud tak neučiní, může nastat náhlá smrt.

„Pokud Muslim zanedbá své povinnosti spojené s uctíváním kvůli své lenosti nebo špatné společnosti a zemře bez vykonání tawby, avšak věří ve farzy a harâmy, bude mučen v Pekelném ohni tak dlouho, jak si to zaslouží za své hříchy. Člověk, který se neučí farzy nebo jim nepřikládá důležitost i když je zná, a který je zanedbává bez jakéhokoli pocitu viny nebo strachu z Allâha ta'âlâ, už není součástí Islámu a stává se z něho nevěřící. Bude vystaven Pekelnému ohni navěky. Toto pravidlo platí také pro konání harâmů.

„Pokud člověk nezíská informace týkající se určitého skutku uctívání, a tedy není obeznámen s podmínkami pro jeho správné vykonání, takovéto uctívání není sahîh (platné), i když je vykonané s ikhlâsem. Bude podroben Pekelnému ohni tak, jakoby tento skutek neučinil. Uctívání vykonané člověkem, který zná dané podmínky a dodržuje je, bude sahîh a zachrání ho to od Pekla. Nicméně, pokud toto uctívání bude vykonáno bez přítomnosti ikhlâsu, nebude přijato, a jeho další dobré skutky také. Nezíská za ně

žádný thawâb (odměnu na Onom Světě). Allâhu ta'âlâ uvedl, že On nebude spokojen s takovým uctíváním a dobrými, šlechetnými skutky. Uctívání bez 'ilmu a ikhlâsu není správné. Tyto skutky člověka neochrání před nevěrectvím, hříšnictvím a trestem. Docela hodně hypokratů, uctívajících celý svůj život, zemřelo jako nevěřící. Uctívání vykonávané s přítomností 'ilmu a ikhlâsu ochraňuje člověka před nevírou a hříšností, a činí z něho 'azîze (velmi váženého) ve světě. A co se týče jeho života na Onom Světě, Allâhu ta'âlâ slibuje v devátém âyatu-i-kerîmu Sûry Mâida a také v Sûře Wa-l-'asr, že On ho ochrání od Pekelného ohně. Allâhu ta'âlâ je pravdivý ve Svých slibech. On vždy plní Své sliby."]

Allâhu ta'âlâ vykonává Svoji odplatu skrze Svého služebníka.
Ti bez vědění (ilm-i-ladunnî), si myslí, že to bylo vykonáno služebníkem.
Všechny věci náleží Stvořiteli, uskutečňovány skrze ruce služebníka.
Ani stéblo se nepohne, bez 'Ilāhovi (Božské) síly.

ALLAH EXISTUJE A JE JEDEN. VŠECHNA STVOŘENÍ NEEXISTOVALA A STANOU SE NEEXISTUJÍCÍMI.

Věci kolem nás rozpoznáváme pomocí našich smyslových orgánů. Věci, které ovlivňují naše smyslové orgány, se nazývají **existence** nebo **stvoření**. Existence ovlivňují naše smyslové orgány skrze **atributy** nebo **vlastnosti**, kterými se rozlišují jeden od druhého. Světlo, zvuk, voda, vzduch a skleněný materiál, to vše jsou existence; to všechno existuje. Existence, které mají velikost, váhu a objem, jinými slovy, které zabírají místo v prostoru, jsou nazývány **látkami** nebo **hmotou**. Látky jsou jedna od druhé rozlišovány svými vlastnostmi nebo kvalitou. Vzduch, voda, kámen a sklo jsou všechny látkami. Světlo a zvuk nejsou látkami, jelikož ani nezabírají místo v prostoru a ani nic neváží. Každá existence nese **energii**, neboli **sílu**; tedy, může vykonat práci. Každá látka může existovat ve třech skupenstvích: pevném, kapalném a plynném. Pevné látky mají tvar. Kapalné a plynné látky se tvarují podle nádoby, ve které se nachází, a nemají určitý tvar. Látka, která má tvar, je nazývána **předmětem**. Látky jsou většinou předměty. Například klíč, špendlík, kleště, lopata a hřebík jsou odlišné předměty s rozdílnými tvary. Ale všechny mohou být vyrobeny látkou, tj. železem. Existují dva druhy látek: prvky a sloučeniny.

Změny se odehrávají vždy, v každém předmětu. Například, může se pohybovat a měnit svoji polohu, nebo se zvětšovat nebo zmenšovat. Může se změnit zbarvení. Může onemocnět a zemřít, pokud je to žijící bytost. Tyto změny se nazývají **události**. Žádná změna se ve hmotě neodehrává bez ovlivnění vnějším faktorem. Událost, která nezapříčiňuje změnu v podstatě hmoty, se nazývá **fyzikální událost**. Když roztrháme papír na kousky, je to fyzikální událost. Nějaká síla musí ovlivnit látku, aby se této látce stala fyzikální událost. Události, které mění skladbu nebo podstatu látky, se nazývají chemické události. Když se papír pálí a mění se na popel, probíhá **chemická událost**. Látka musí být ovlivněna jinou látkou, aby v této látce mohla proběhnout chemická událost. Když na sebe působí dvě nebo více látek a chemická událost se odehrává v každé z nich, nazýváme to chemickou reakcí.

Chemická reakce mezi látkami, tedy, jejich vzájemné ovlivňování, probíhá mezi jejich nejmenšími jednotkami (které se mohou podílet na chemické změně a jsou) nazývány **atomy**. Každý předmět se skládá z atomů. I když struktura atomů je stejná, jejich velikost a hmotnost se liší. A

tedy, dnes známe sto pět druhů atomů. Dokonce největší atom je tak malý, že nelze spatřit ani pod nejvýkonnějším mikroskopem. Když se sloučí podobné atomy, vytváří **prvek**. A protože máme sto pět druhů atomů, také prvků je sto pět. Železo, síra, rtuť, kyslík a uhlík jsou všechny elementy. Když se sloučí odlišné atomy, vytváří **sloučeninu**. Existuje stovky tisíc sloučenin. Voda, alkohol, sůl a vápno jsou sloučeniny. Sloučeniny se vytváří slučováním dvou nebo více prvků nebo atomů.

Všechny předměty, např. hory, moře, všechny druhy rostlin a zvířata se skládájí ze sto pěti prvků. Stavební kameny živých a neživých látek jsou sto pět prvků. Všechny látky jsou tvořeny kombinací atomů jednoho nebo více z těchto sto pěti prvků. Vzduch, půda, voda, žár, světlo, elektřina a choroboplodné zárodky způsobují rozklad sloučenin nebo slučování látek. **„Žádná změna se neodehraje bez příčiny.“** Při těchto změnách, atomy, jednotky prvků, se stěhují z jedné látky do druhé a nebo opouští látky a stávají se volnými. Pozorujeme, že předměty mizí, ale protože soudíme podle toho, co vidíme, mýlíme se, jelikož vnější «zmizení» nebo «objevování» je nic víc, než transformace do jiných látek; zmizení předmětu, např. mrtvola v hrobě, je přeměna do jiných látek jako jsou voda, plyny a zemité látky. Pokud by nové látky, které vznikly skrze změnu, neovlivnily naše smyslové orgány, nemohli bychom si uvědomit, že vznikly. Z tohoto důvodu říkáme, že dřívější předmět zmizel, zatímco pouze prodělal změnu. Pozorujeme také, že povaha každého ze sto pěti prvků se mění, a že v každém prvku se odehrávají fyzické a chemické události. Když se prvek spojí s jiným (nebo jinými) ve sloučeninu, ionizuje, to je, že atomy ztrácí nebo získávají elektrony, a tudíž, různé fyzické a chemické vlastnosti těchto prvků se mění. Atom každého prvku je tvořen jádrem a různým počtem malých částic zvaných **elektrony**. Jádro se nachází ve středu atomu. Jádra atomů všech prvků, kromě vodíku, jsou tvořeny částicemi zvanými protony, které mají kladný elektrický náboj, a **neutrony**, které nemají elektrický náboj. Elektron je záporná elektrická částice pohybující se okolo jádra. Elektrony neobíhají pořád po jedné oběžné dráze, mění oběžnou dráhu.

Je dokázáno u radioaktivních prvků, že v jejich jádrech se odehrávají změny zvané štěpení, také. Dále, při tomto nukleárním štěpení se jeden prvek přeměňuje v jiný; a některé masy hmoty přestávají existovat a mění se v energii, a tato změna byla dokonce formulována židovským fyzikem Einsteinem (zemřel v roce 1375 A.H. [1955]). Takže, tak jako sloučeniny, prvky se mění a mohou se přeměňovat jeden ve druhý.

Každá látka, živá nebo neživá, se mění, např. stará zmizí a nová se vytvoří. Každá žijící bytost, rostlina nebo zvíře, které dnes existují, dříve neexistovali a byly zde jiné žijící bytosti. A v budoucnosti, žádná z momentálně žijících bytostí nezbyde, a vzniknou jiné žijící bytosti. A tak je to také s neživými existencemi, např. prvek železa, sloučeniny kamene a kosti, a všechny částice se vždy změní, např. staré zmizí a nové vzniknou. Když vlastnosti látky, která vznikla a té, která zanikla jsou stejné, člověk, neschopen zachytit tuto změnu, předpokládá, že tato látka vždy existovala. Příklad tohoto lze vidět u filmů, kdy různé obrazy jsou předkládány v krátkých časových intervalech; přesto, neschopen toto rozpoznat, pozorovatel si myslí, že stejný obrázek se pohybuje na obrazovce. Když se kousek papíru spálí a stane se popelem, říkáme, že papír zmizel a vznikl popel, protože dokážeme zachytit změnu. Když se led rozpustí, říkáme, že led zmizel a vzikla voda.

Na začátku knihy **Sharh al-'Aqâ'id** se píše: „Jelikož všechny bytosti naznačují Allâhovu ta'âlâ existenci, všechna stvoření se nazývají **'âlam**. Také, všechny třídy existence stejného druhu se nazývají 'âlam, například, 'âlam lidských bytostí, 'âlam andělů, 'âlam zvířat a 'âlam neživé existence. Nebo každý předmět je zván 'âlamem."

Na 441. straně knihy **Sharh al-Mawâqif**[82] se píše: „'âlam je **hâdith**, tj. všechno je stvořením. Jinými slovy, začalo to existovat později, ačkoli to neexistovalo. [A my jsme již výše vysvětlili, že stvoření vždy vznikají jeden ze druhého.] Obojí, hmota a vlastnosti látek, jsou hâdithem. Co se týče této záležitosti, existují čtyři odlišné názory:

1) Podle Muslimů, židů, křesťanů a mágů, obojí, hmota a vlastnosti látek jsou hâdithem.

2) Podle Aristotele a jeho následujících filozofů, obojí, hmota a vlastnosti látek, jsou věčné. Uvedli, že oni nevznikly z ničeho, a že vždy existovaly. Moderní chemie pozitivně dokazuje, že toto tvrzení je mylné. Člověk, který tomuto věří nebo to říká, opouští Islám a stává se nevěřícím.

[82] Sayyid Sherif Alî Jurjânî, autor knihy Sharh-i Mawâqif, zemřel v Shirazu v roce 816 [1413 A.D.]. Samotná kniha je sharh (komentářem) ke knize Mawâqif, která byla zase napsána Qâdîm 'Adûdem 'Abd-ur-Rahmân bin Ahmadem 'Alâ'uddîn Îjîjem 'rahmatullâhi 'alaih' (700 A.D., Îj, Shîrâz – 756 [1354 A.D.]). Napsal zkrácenou verzi své vlastní knihy a nazval ji Jewâhîr, a později, Shems-ad- dîn Fenârî 'rahmatullâhi 'alaih' (751 A.H. – 834 [1431 A.D.]), napsal komentář k této zkrácené verzi.

Ibn Sînâ[83] (Avicenna) a Muhammad Fârâbî (zemřel v Damašku, 339 A.H. [950]) to také tvrdili.

3) Podle filozofů předcházejících Aristotela, hmota je věčná, ale vlastnosti jsou hâdith. Dnes, mnoho vědců má tuto mylnou představu.

4) Nikdo netvrdil, že hmota je hâdith a vlastnosti jsou věčné. Calinos se nemohl rozhodnout mezi těmito čtyřmi."

Muslimové dokazují několika způsoby, že hmota a její vlastnosti jsou hâdith. První způsob je založen na skutečnosti, že hmota a všechny její částice se neustále mění. Něco, co se mění, nemůže být věčné; musí to být hâdith, jelikož každá vznikající látka pochází z jiné jí předcházející látky, tento proces nemůže jít zpět do nekonečna. Tyto změny by měli mít začátek, a tedy, nějaké počáteční látky musely být stvořeny z ničeho. Pokud by nebyla počáteční látka vytvořena z ničeho, to je, proces posloupnosti přičemž látka pochází z látky jí předcházející by pokračoval zpět do nekonečna, nemohl by existovat začátek toho, že látka vzniká z jiné látky, a žádná látka by dnes neexistovala. Současná existence látek a to, že vznikají jedna z druhé, ukazuje na skutečnost, že se rozrostly z počátečních látek, které byly stvořeny z ničeho.

Mimoto, o kameni, který spadne z nebe, nemůžeme říci, že přišel z nekonečna, nekonečného prostoru nebo času (věčnosti), jelikož to naznačuje, že 'začátek nebo hranice neexistuje.' Přijít z nekonečna, tedy, by znamenalo přijít z neexistence, a něco co by mělo přijít z nekonečna by nemělo přijít vůbec. Bylo by hloupé a pošetilé říci, „Přichází to z nekonečna." Podobně, člověk rozmnožující se jeden z druhého nemůže přicházet z věčnosti. Musel být rozmnožen, počínaje první bytostí, která byla stvořená z ničeho. Pokud by nebyl stvořen první člověk, a lidé by se měli rozmnožovat z nekonečna, žádný člověk by dnes neexistoval. Tak je to i s každou existencí. Bylo by hloupé a neslučitelné s rozumem a vědou říci, „Tak to přišlo a tak to taky odejde. Žádná prvotní látka nebyla stvořena z ničeho," neboť látky' nebo existence' vznikají jedna z druhé. Změny nenaznačují nekonečnost, ale to, že to bylo stvořeno z ničeho; to je, nevykazuje kvality **Wâjib al-wujûd** existence, ale ukazuje na to, že je to **mumkin al-wujûd**.

Otázka: Stvořitel 'âlamu Sám a Jeho Vlastnosti jsou věčné. Když Jeho Vlastnost 'Tvořivost' je věčná, neznamená to, že 'âlam musí být věčný, také?

Odpověď: Neustále jsme svědky skutečnosti, že Stvořitel, který je věčný, mění látky a částice pomocí různých prostředků nebo příčin; to je,

[83] Ibni Sînâ Husain zemřel v roce 428 [1037 A.D.].

On je ničí a vytváří jiné místo nich. Věčný Stvořitel tvoří kdykoli si to přeje, to je, On neustále vytváří látky z jiných látek. Tak jako tvoří každý ’âlam, každou látku a každou částici skrze nějaké prostředky nebo příčiny, podobně je schopen je vytvořit bez jakýchkoli příčin nebo prostředků, kdykoli bude chtít.

Člověk, který věří, že bytosti jsou hâdithy, bude také věřit v to, že budou znovu zničeny. Je zjevné, že bytosti, které byly jednou stvořeny zatímco předtím neexistovali, se znovu mohou stát neexistujícími. Nyní pozorujeme, že mnoho bytostí přestává existovat nebo se mění do stavu, kdy nejsou schopni ovlivňovat naše smyslové orgány. Být Muslimem vyžaduje věřit skutečnosti, že látky, předměty a všechny bytosti byly stvořeny z ničeho, a že, opět, přestanou existovat. Pozorovali jsme, že látky vznikaly zatímco předtím neexistovaly a poté zase přestaly existovat; to je, jejich tvary a vlastnosti mizely. Když předměty přestávají existovat, jejich látky zůstávají. Nicméně, jak jsme již vysvětlili výše, tyto látky nejsou věčné, taktéž. Byly stvořeny v daleké minulosti Allâhem ta’âlâ, a On je znovu zničí při příchodu konce světa. Dnešní vědecké znalosti nás neodrazují od víry v tuto skutečnost. Nevěřit v toto znamená očerňovat vědu a naznačuje nepřátelství k Islámu. Islám nezavrhuje vědecké znalosti. Zavrhuje zanedbávání náboženského vzdělávání a povinností uctívání. Stejně tak vědecké znalosti nepopírají Islám. Právě naopak, potvrzují a ověřují ho.

Jelikož ’âlam je hâdith, musí mít stvořitele, který ho stvořil z ničeho, poněvadž, jak už jsme vysvětlili výše, žádná událost se nestane sama od sebe. Dnes, tisíce léčiv, domácích spotřebičů, průmyslového a komerčního zboží, elektronických zařízení, a zbraní se vyrábí v továrnách. Většina z nich je vyrobena pomocí sofistikovaných výpočtů a po projítí stovkami testování. Řekl snad někdo, že by byť jen jeden z nich vznikl sám od sebe? Ne, říká se, že všechny jsou vyrobeny vědomě a s uvážením a každý jeden z nich vyžaduje výrobce; přesto tvrdí, že miliony látek spojených s živými a neživými stvořeními, neustále nově nalezení tvorové a procesy, a struktury, které jsou stále neznámé, se vytvořili sami náhodně. Co by to mohlo být jiného než pokrytectví, hloupá tvrdohlavost nebo čiré idiotství? Je očividné, že existuje pouze jeden Stvořitel, který vytváří existenci každé látky a možnost pohybu. Tento Stvořitel je **Wâjib al- wujûd**, to je, On nevznikl poté, co by neexistoval; On musel vždy existovat. On nepotřebuje nic pro Svou existenci. Kdyby neexistoval věčně, musel by být mumkin al-wujûd, nebo hâdith, stvoření jakým je ’âlam; jako stvoření, musel by být stvořen z

ničeho nebo skrze změny, z jiného stvoření, které zase muselo být stvořeno jiným stvořitelem, tedy, vyžadovalo by to nekonečný počet stvořitelů; pokud budeme uvažovat stejným způsobem jako jsme výše vysvětlili, že změny ve stvoření nemohou být nekonečné, bude z toho vyrozuměno, že nemůže existovat nekonečné množství stvořitelů, a že stvoření bylo započato prvním a jediným Stvořitelem. Neboť, pokud by proces stvoření stvořitelů jeden druhým šlo zpět donekonečna, nebyl by počáteční stvořitel, a žádný stvořitel by neexistoval. A proto, první nikým nevytvořený stvořitel je Jedinečným Stvořitelem všech stvoření. Není stvořitele před nebo po Něm. Stvořitel nebyl stvořen. Je neustále existující. Kdyby na moment zanikla Jeho existence, všechna stvoření by také zanikla. Wâjib al-wujûd není potřebný ničeho v jakémkoli ohledu. Ten, který stvořil zemi, nebesa, atomy a živé bytosti v tak pravidelném a vypočítaném řádu by měl být všemohoucí, vševědoucí, schopen vytvořit v momentě vše, co si přeje, a nemělo by v něm docházet k žádné změně. Kdyby Jeho síla nebyla nekonečná, a nebyl by vševědoucí, nebyl by schopen vytvořit stvoření v tak pravidelném a vypočítaném řádu. Pokud by existovalo více stvořitelů, a jejich přání něco vytvořit by se neshodovaly, ti, jejichž přání by zůstala nedokončena by nebyli stvořiteli a věci, které by byly vytvořeny by byly pomíchané. Pro více informací si prosím přečtěte arabské a turecké komentáře ke knize **Qasîdat al-Amâlî** napsané ’Alî Ûshîjem (zemřel v roce 575 A.H. [1180]).

Žádná změna se neodehrává ve Stvořiteli. Než stvořil vesmír, byl stejný jako je nyní. Tak jako stvořil vše z ničeho, podobně vždy a neustále vytváří vše; v opačném případě, každá změna by naznačovala, že je stvořením a že byl stvořen z ničeho. Výše jsme vysvětlili, že On vždy existoval a nikdy nezanikne. A tedy, žádná změna se v Něm neodehrává. Tak jak Ho stvoření potřebovaly v počátku pro jejich stvoření, stejně tak Ho potřebují v každém okamžiku. On sám vše vytváří, tvoří všechny změny. Vytváří vše skrze prostředky, aby člověk mohl přežít a být civilizovaný, a tak, aby mělo vše řád. Tak jako vytváří prostředky, podobně vytváří sílu, jejich působení. Člověk nemůže stvořit nic. Lidská práce se stává pouze prostředkem, s nímž příčiny ovlivňují hmotu.

Jíst, když máme hlad, brát léky, když jsme nemocní, škrtat zápalkou pro zapálení svíčky, nalévat kyselinu do zinku pro získání vodíku, smíchat vápno s hlínou a zahřívat směs pro výrobu cementu, krmit krávu pro získání mléka, postavit vodní elektrárnu pro vyrábění elektřiny a postavit jakoukoli továrnu, toto všechno jsou příklady, kdy člověk působí jako prostředník při

využívání prostředků, aby Allâhu ta'âlâ vytvořil nové věci. Lidská vůle a síla, také, jsou prostředky vytvořeny Jím. A člověk je prostředkem pro Allâhovo ta'âlâ tvoření. Allâhu ta'âlâ chce vytvářet tímto způsobem. Jak vidíme, bylo by hloupé, absurdní a neslučitelné s rozumem a vědou říci: „Ten a ten vytvořil," nebo „My jsme vytvořili."

Lidé musí milovat jedinečného Stvořitele, který je stvořil, udržuje je naživu, a vytváří a posílá věci, které potřebují. Měli by být Jeho služebníky. To je, každý tvor by Ho měl uctívat, řídit se Jím a respektovat Ho. Tato skutečnost byla zdlouhavě popsána v dopise v úvodu této knihy. On Sám uvedl, že jméno tohoto Wâjib al-wujûda, tohoto Božství, Boha, který je pouze Jeden, je **Allah**. Člověk nemá právo měnit Jeho Jméno, které nám On Sám oznámil. Takto neprávem vykonaný čin by byl velmi špatný a ošklivý.

Křesťané a jejich kněží věří, že existují tři stvořitelé. Argumenty, které jsme předložily výše ukazují na skutečnost, že existuje pouze jeden stvořitel, a že argumenty předkládané křesťanstvím a kněžími jsou falešné a heretické.

Když vědomosti zmizí, Islám zmizí také;
Poté, z tohoto odia, které nazíváme nevědomostí,

Měli bychom se snažit odpoutat, napříč národem.
Tato poslední katastrofa stále nestačila?

Kdybys jen pomyslel, co tato pohroma stála!
Mozek by se ti rozpustil a vytékal by z očí místo slz!

Co znamenají ty nedávné události, přeji si, aby jsi to věděl!
Národ zanikne, pokud se nevzpamatuje!

Neboť, další otřes bude stěží snesitelný.
Neboť, nynější spánek bude znamenat smrtí bez probuzení!

Naprav svoji morálku, a ponoř se do vědy;
Armáda s atomovými bombami a zbožnými bojovníky!

Je třeba pokročilost v Islámu i ve válečné síle;
Tyto dvě, společně, povedou národ k míru.

“SALAFIYYA”

Musíme říci, již v úvodu, že knihy napsané učenci Ahl as-Sunny ‘rahmatullâhi ta’âlâ ’alaihim ajma’în’ nezmiňují nic ve jménu „Salafiyya“ nebo „Salafiyya madhhabu.“ Tyto jména, vymyšlená později lâ-madhhabîjci, se rozšířily mezi turky skrze knihy lâ- madhhabîjců přeložné z arabštiny do turečtiny lidmi neznalími náboženství. Podle nich:

„Salafiyya je jméno madhhabu, který byl následován všemi členy Sunnî předtím než madhhaby Ash’ariyya a Mâturîdiyya byly založeny. Byli následovníky Sahâbů and the Tâbi’înů. Salafiyya madhhab je madhhabem Sahâbů, Tâbi’înů and Taba at-Tâbi’înů. Čtyři velicí imâmové patřili k tomuto madhhabu. První kniha, která obhajuje Salafiyya madhhab byla Fiqh al-akbar napsaná al-Imâmem al-a’zamem. Al-Imâm al-Ghazâlî napsal ve své knize Iljâm al-awâm ’ani-l-kalâm, že Salafiyya madhhab měl sedum náležitostí. Začal s ’ilm al-kalâmem mutaakhirînu. Poté, co studoval madhaby raných ’ulamâ’jů kalâmu a myšlenky Islámských filozofů, al-Imâm al-Ghazâlî provedl změny v metodách ’ilm al-kalâmu. Vložil do ’ilm al-kalâmu filozofické témata se záměrem ho vyvrátit. Ar-Râdî and al-Âmidî spojili kalâm a filozofii, a vytvořili z nich obor znalostí. A al- Beydâwî učinil kalâm a filozofii nerozlučitelné. ’Ilm al-kalâm mutaakhirînu zabránil šíření Salafiyya madhhabu. Ibn Taimiyya a jeho učedník Ibn al- Qayyim al-Jawziyya se snažili obohatit Salafiyya madhhab, který se později rozdělil na dvě části; Raní Salafîjové nerozebírali detaily vlastností Allâhu ta’âlâ nebo nass mutashâbihů. Pozdější Salafîjové rozebírali tyto podrobnosti. Tato situace začíná být docela nápadná s příchodem pozdějších Salafîjců jako například Ibn Taymiyya a Ibn al-Qayyim al- Jawziyya. Raní a pozdější Salafîjové se společně nazývají **Ahl as-Sunnat al-khâssa**. Lidé kalâmu, kteří patří k Ahl as-Sunně, vyložili některé nass, ale Salafîjové byli proti tomu. S jejich názorem, že Allahův obličej a Jeho příchod není stejný jako obličej lidí a jejich příchod, se Salafîjové liší od Mushabbihů.“

Není správné říkat, že al-Ash’arî a al- Mâturîdî madhhaby byly založeny později. Tito dva skvělí imâmové vysvětlili znalosti i’tiqâdu a îmânu předané Salafem as-sâlihînem, uspořádali je do kategorií a uveřejnili je, tedy, učinili je přístupné pro mládež. Al-Imâm al-Ash’arî patřil k Imâm ash-Shâfi’îjovým učedníkům. A al-Imâm al-Mâturîdî byl skvělým členem mezi al-Imâm al-a’zam Abû Hanîfovými učedníky. **Al-Ash’arî** a **al-Mâturîdî** neopustili společný Madhhab jejich mistrů; nezaložili nové Madhhaby. Tito dva a jejich učitelé a imâmové čtyř Madhhabů měli jeden

společný Madhhab: Madhhab víry velmi dobře známý pod názvem **Ahl as-Sunnat wa-l-Jamâ'a**. Hlavní principy dodržované lidmi této skupiny jsou stejné jako hlavní principy dodržované Sahâbaty al-kirâmy, Tâbi'îny a Taba' at-Tâbi'îny. Kniha Fiqh al-akbar, napsaná al-Imâmem al-a'zam Abû Hanîfou, obhajuje Madhhab Ahl as-Sunny. Slovo 'Salafiyya' není obsaženo ani v této knize ani v knize al-Imâma al-Ghazâlîho, Iljâm Al-awâm 'ani-l-kalâm. Tyto dvě knihy a **Qawl al-fasl**[84], jeden z komentářů ke knize **Fiqh al-akbar**, vyučují Madhhaby Ahl as-Sunny a odpovídají heretickým skupinám a filozofům. Al-Imâm al-Ghazâl píše ve své knize **Iljâm al-awâm**: „Měl bych poznamenat, že Salaf Madhhab je pravdivý a správný. Měl bych upozornit na to, že ti, kteří se odchýlí od tohoto Madhhabu, se stávají držiteli bid'a. Salaf Madhhab znamená Madhhab veden Sahâbaty al-kirâmy a Tâbi'îny. Tento Madhhab má sedum náležitostí." Jak je vidět, kniha **Iljâm** píše o sedmi náležitostech 'Salaf' Madhhabu.

Říci, že to jsou náležitosti "Salafiyjců", znamená překrucovat tuto knihu a pomlouvat al-Imâma al- Ghazâlîho. Tak jako ve všech knihách Ahl as-Sunny, ve velmi hodnotené knize Fiqhu, **Durr al-mukhtâr**, pod zápisy 'Salaf' a 'Khalaf', v kapitole zabývající se „Svědectvím", se píše: „Salaf je epitetonem pro Sahâby a Tâbi'îny. Jsou také nazýváni **Salaf as-sâlihîn**. A ti 'ulamâ' Ahl as-Sunny, kteří následují Salaf as-sâlihîn jsou nazýváni **'Khalaf.'**„ Al- Imâm al-Ghazâlî, al-Imâm ar-Râdî a al-Imâm al-Beydâwî, kteří byli 'ulamy(â)' Tafsîru milováni a ctěni nad všemi, byli všichni členy Madhhabu Salaf as-sâlihîn. Skupiny bid'a, které se objevily v jejich době, zamíchaly 'ilm al-kalâm s filozofií. Ve skutečnosti, založily svůj îmân na filozofii. Kniha **al-Milal wa-n-nihal** podává podrobné informace ohledně kréda těchto heretických skupin. Při obhajování Madhhabu Ahl as-Sunny proti těmto zkaženým skupinám, a vyvracování jejich heretických myšlenek, tito tři imâmové podali rozsáhlé odpovědi k jejich filozofii. Podávání těchto odpovědí neznamená míchání filozofie s Madhhabem Ahl as-Sunny. Právě naopak, očistili znalosti kalâmu od filozofických myšlenek, které k nim byly vloženy. Ani práce al-Beydâwiho ani tafsîr **Shaikha-zâd**y, nejhodnotnější z jeho anotací, neobsahují filozofické myšlenky nebo filozofické metody. Je velmi hanebnou pomluvou, když někdo řekne, že se tito vznešení imâmové vydali na cestu filozofie. Toto stigma bylo prvně připojeno k 'ulamě(â)' Ahl as-Sunny Ibnem Taymiyyou v jeho knize **al-**

[84] Knihy **Fiqh al-akbar**, **Iljâm** a **Qawl al-fasl** byly reprodukovány nakladatelstvím Hakîkat Kitâbevi v Istanbulu.

Wâsita. Dále, uvést, že se Ibn Taymiyya a jeho učedník Ibn al-Qayyim al Jawziyya pokusili obohatit Salafiyya madhhab, je důležitým bodem, kde lidé, kteří jsou na správné cestě a ti, kteří se mylně odchýlili, se od sebe odlišují. Před těmito dvěma lidmi “Salafiyya” madhhab neexistoval, dokonce ani slovo ‘Salafiyya’; jak se tedy může tvrdit, že se ho pokusili obohatit? Před těmito dvěma, existoval pouze jeden správný Madhhab, a tím je Salaf as-sâlihîn Madhhab, který byl pojmenován **Ahl as-Sunna wa-l-Jamâ’a**. Ibn Taymiyya se snažil překroutit tento správný Madhhab a vymyslel mnoho bid’a. Zdroje jako jsou knihy, slova, a heretické, špatné myšlenky dnešních lâ- madhhabîjců a náboženských reformátorů, jsou pouze bid’a vymyšlená Ibnem Taymiyyem. K tomu, aby obelhali Muslimy a přesvědčili mladé, že jejich heretická cesta je ta správná, tito heretikové vypracovali příšerné strategie; vytvořili jméno “Salafiyya” z názvu “Salaf as-sâlihîn”, aby mohly být schváleny Ibn Taymiyyeho ’bid’a a špatné myšlenky, a aby mohli vtáhnout mládež do svých vod; připsali stigmata filozofie a bid’a Islámským učencům, kteří jsou následovníci Salaf as-sâlihînů, a obvinili je z odchýlení se od jejich vymyšlené skupiny Salafiyya; dali dopopředí Ibn Taymiyyu jako mujtahida, jako hrdinu, který vzkřísil Salafiyye. Ve skutečnosti, učenci Ahl as-Sunny ‘rahmatullâhi ta’âlâ ’alaihim ajma’în’, kteří jsou následovníci učenců zvaných Salaf as-sâlihîn, obhajují učení i’tiqâdu Ahl as-Sunny, které bylo Madhhabem Salaf as-sâlihînů, a v knihách, které doposud napsali a které stále píší, informují o tom, že Ibn Taymiyya, ash-Shawkânî a jim podobní se odchýlili od správné cesty Salaf as-sâlihînů a vtahují Muslimy k zatracení a Peklu.

Lidé, kteří čtou knihy **at-Tawassuli bi-n-Nabî wa bi-s- sâlihîn**, **Ulamâ’ al-muslimîn wa ’l-mukhâlifûn**, **Shifâ’ as-siqam** a její úvod, **Tathîr al-fu’âd min danasi-l-i’tiqâd**, si uvědomí, že lidé, kteří vymysleli zkaženou víru zvanou „Noví Salafiyya“ vedou Muslimy do záhuby a ničí Islám zevnitř.

Dnes, někteří často poukazují na název ‘Salafiyya.‘ Každý Muslim by měl vědět velmi dobře, že v Islámu neexistuje Salafiyya madhhab, ale pouze Madhhab **Salaf as-sâlihîn**ů, kteří byli Muslimy prvních dvou Islámských století, a byli velebeni v hadîthu sherîfu. Islámští učenci, kteří žili v třetím a čtvrtém století (Islámu) se nazývali **Khalaf as-sâdiqîn**. I’tiqâd těchto ctěných lidí se nazývá **Madhhab Ahl as-Sunnat wa-l-Jamâ’a**. Toto je Madhhab îmânu, pilíře víry. Imân udržovaný Sahâbat al-kirâmy a Tâbi’îny byl totožný. Jejich víra se nelišila. Dnes, většina Muslimů na zemi patří

k Madhhabu Ahl as-Sunny. Všech sedumdesát dva heretických skupin se objevilo po druhém století Islámu. Zakladatelé některých z nich žili dříve, ale bylo to až po Tâbi'înech, kdy napsali své knihy, objevili se ve skupinách a vzdorovali Ahl as-Sunně.

Rasûlullah 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam' přinesl víru Ahl as-Sunny. Sahâbat al-kirâmové čerpali tyto učení îmânu ze zdroje. A Tâbi'îni Izâmové se následovně naučili tyto učení od Sahâbat al-kirâmů. A od nich se učili jejich následovníci; a tedy učení Ahl as-Sunny se k nám dostalo způsobem předávání a tawâturu. Tyto učení nemohou být posuzovány úvahami. Intelekt je nemůže změnit, ale pouze může pomoci k jejich porozumění. To znamená, že intelekt je nezbytný k jejich porozumění, uvědomění si, že jsou správná, a pochopení jejich hodnoty. Všichni učenci z Hadîthu zastávali přesvědčení Ahl as-Sunny. Imâmové čtyř Madhhabů, byli také, v jejich skutcích, v tomto Madhhabu. Také, al- Mâturîdî a al-Ash'arî, dva imâmové našeho Madhhabu víry, patřili k Madhhabu Ahl as-Sunny. Oba tito imâmové vyhlásili tento Madhhab. Vždy obhajovali tento Madhhab proti heretikům a materialistům, kteří uvízli v bažině starověké řecké filozofie. I když byli současníky, žili na odlišných místech, a jejich způsob přemýšlení a zacházení s provinilími, se kterými přišli do styku, se lišili, stejně tak metody obrany a odpovědi podávané těmito dvěma skvělými učenci Ahl as-Sunny byly odlišné. Ale to neznamená, že patřili k odlišným Madhhabům. Statisíce hluboce vzdělaných učenců a Awliyjů, přicházejících po těchto dvou vysoce učených imâmech, studovali jejich knihy a uvedli souhlasně, že oni oba patřili k Madhhabu Ahl as-Sunny. Učenci Ahl as-Sunny vzali nass s jejich zřejmými významy. Tedy, dali âyatům a hadîthům jejich zřejmé významy, a nedali vysvětlení (ta'wîl) nassům, ani nepozměnili jejich významy, pokud pro ně nebylo darûrou takto učinit. A také nikdy neučinili žádné změny podle jejich osobních znalostí nebo názorů. Ale lidé, kteří patřili k heretickým skupinám a lâ-madhhabîjcům, se nezdráhali změnit učení îmânu a 'ibâdâtu podle toho, co se naučili od řeckých filozofů a od sham vědců, kteří byli odpůrci Islámu.

Když se osmanský stát, který byl ochráncem Islámu a služebníci učenců Ahl as-Sunny, rozpadli, nastalo podléhání stoletým výmyslům svobodných zednářů, misionářů a hanebným zákonům uvedených britskou říší, kteří zmobilizovali všechny své materiální síly, a lâ-madhhabîjcové využili příležitosti. S ďábelskými lži a strategiemi, začali napadat Ahl as-Sunnu a ničit Islám zevnitř, obzvláště v zemích jako je Saudská Arábie,

kde se učenci Ahl as-Sunny nemohou vyjadřovat svobodně. Neměřitelné zdroje, které Wahhâbîjcové vynaložili, napomohli této agresi rozrůst se do celého světa. Jak bylo vyrozuměno ze zpráv z Pákistánu, Indie a Afrických zemí, některým lidem s náboženským vyznáním, kteří ale mají jen málo znalostí ohledně náboženství a žádný strach z Allaha, byly dány příspěvky a byty jako odměna za posílení těchto agresorů. Obzvláště, jejich zrádné obelhávání mladých a odcizování je od Madhhabu Ahl as-Sunny, jim zajistilo tyto odporné výhody. V jedné z knih, které napsali, aby svedli z cesty studenty v madrasech a děti Muslimů, autor uvádí: „Napsal jsem tuto knihu za účelem eliminování fanatismu madhhabů, a aby mohla všem pomoci žít poklidně v jejich madhhabech. „ Tento člověk chce říci, že řešením pro eliminování fanatismu madhhabů je napadnutí Ahl as-Sunny a zesměšňování učenců Ahl as-Sunny. On vráží do Islámu dýku, a poté říká, že to dělá proto, aby Muslimové mohli žít v míru. Na jiném místě v knize říká: „Pokud přemýšlející člověk bude správný ve svém myšlení, bude odměněn desetinásobně.“ Podle něho tedy, každý, je jedno jestli je křesťanem nebo polyteistou, bude odměněn za každou jeho myšlenku; a získá deset thawâbů za každou jeho správnou myšlenku! Všimněte si, jak mění hadîth ash-sherîf našeho Proroka ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’, a jak se snaží obelhávat! Hadîth ash-sherîf uvádí: **„Pokud je mujtahid správný ve svém uvažování při vyjímání pravidel z âyatu kerîmu nebo z hadîthu-i-sherîfu, získá deset thawâbů. Pokud se mýlí, získá jeden thawâb.»** Hadîth ash-sherîf ukazuje, že tyto thawâby obdrží ne každý, kdo přemýšlí, ale Islámský učenec, který dosáhl stupně ijtihâdu, a že je obdrží ne za každou svoji myšlenku, ale za jeho práci vyjímání pravidel z Nassů. Neboť, jeho práce je ’ibâda. Tak jako za každou jinou’ibâdu, získá thawâb.

V době Salafů as-sâlihînů a učenců mujtahidů, kteří byli jejich následovníci; to je, do konce čtvrtého století Islámu, kdykoli se objevila nová záležitost jako důsledek změn v životním standardu a podmínek, učenci mujtahidi pracovali ve dne v noci a vykládali ze čtyř zdrojů zvaných **al-adillat ash-Shar’iyya**, jak se má člověk chovat v této záležitosti, a všichni Muslimové se v dané záležitosti začali chovat podle závěru imâma jejich Madhhabu. A tito skvělí učenci, kteří takto činili, získali deset nebo jeden thawâb. Po čtvrtém století, lidé následovali pravidla, které tito mujtahidové vyňali. Během celé této dlouhé doby, ani jediný Muslim nebyl zmaten nebo zažíval dilema v tom, jak se chovat. V průběhu času, ani učenci ani muftîjové nebyli vzděláni do té míry, aby dosáhli sedmého stupně ijtihâdu; a tedy,

musíme se učit od Muslimů, kteří jsou schopni číst a porozumět knihám učenců jednoho ze čtyř Madhhabů, a z jejich překladů, a přizpůsobit jim náš ’ibâdât a denní život. Allâhu ta’âlâ objasnil pravidla pro všechno v Kur’ânu al-kerîmu. Jeho vznešený Prorok Muhammad ‘’alaihis-salâm’ vysvětlil všechny. A učenci Ahl as-Sunny, kteří se je naučili od Sahâbatů al-kirâmů, je sepsali do svých knih. Tyto knihy nyní existují po celém světě. Pro každou novou záležitost, která se naskytne v jakékoli části světa až do Soudného Dne, můžete najít příklad v jednom z učení v těchto knihách. Toto je možné díky **mu’jiz**e Kur’ânu al-kerîmu a **karâm**ě Islámských učenců. Avšak stejně důležité je učit se od pravého Sunnî Muslima. Pokud se budete tázat jednoho z lâ-madhhabî, povede vás nesprávnou cestou tak, že vám poskytne odpovědi v rozporu s knihami Fiqhu.

Již jsme vám vysvětlili, jakým způsobem jsou mladí obelháváni těmito neznalými členy lâ-madhhabî, kteří pobývali několik let v arabských zemích, naučili se arabsky, marnili svůj čas zábavou, potěšeními a pácháním hříchů, a poté, získali orazítkovaný papír od členů lâ-madhhabî, nepřátelů Ahl as-Sunny, a vrátili se zpět do Pákistánu nebo Indie. Mladí, kteří vidí jejich padělané diplomy a slyší, že mluví arabsky si myslí, že to jsou náboženští učenci. Nicméně, nejsou ani schopni porozumět knize Fiqhu. A nevědí nic o učení fiqhu v knihách. Ve skutečnosti, oni nevěří v tyto náboženské učení; nazývají je náboženským fanatismem. Odpradávna, Islámští učenci hledali odpovědi, na dotazi k nim směřované, v knihách Fiqhu a podávali odpovědi, které v nich nalezli. Ale člověk z lâ-madhhabî neschopen číst nebo porozumět knize Fiqhu, poplete tazatele tím, že řekne cokoli se naskytne v jeho nevzdělané hlavě a špatné mysli, a bude důvodem jeho cesty do Pekla. Právě proto náš Prorok sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ uvedl: **„Dobrý učenec je nejlepší z lidstva. Špatný učenec je nejhorší z lidstva.“** Tento hadîth-i-sherîf ukazuje, že učenci Ahl as-Sunny jsou nejlepší z lidstva a lâ-madhhabî jsou nejhorší z lidstva, protože první vede lidi podle Rasûlullaha, to znamená do Ráje, a druhý je vede k jejich heretickým myšlenkám, to znamená do Pekla.

Ustâd Ibn Khalîfa Alîwî, absolvent Islámské Univerzity Jâmi’ al-Azhar, píše ve své knize **Aqîdat as-Salafi wa-l- khalaf**: „As ’Allâma Abû Zuhra píše ve své knize **Târîkh al- madhâhibi-l-Islâmiyya**, někteří lidé, kteří nesouhlasili s Hanbalî Madhhabem ve čtvrtém století po Hegiře, se pojmenovali **Salafiyyîn**i. Abu-l-Faraj ibn al-Jawzî a další učenci z Hanbalî Madhhabu, také, prohlašováním, že tito Salafîjové nebyli následovníci

Salafů as-sâlihînů, ale patřili ke skupině Mujassimů a činili bid'a, zabránili šíření této fitny. V sedmém století, Ibn Taymiyya vedl tuto fitnu znovu.“[85]

Lâ-madhhabîjcové si osvojili jméno ‘Salafiyya’ a nazvali Ibn Taymiyyju ’skvělým imâmem Salafîjů’. Toto slovní spojení je pravdivé v jednom ohledu, jelikož název ‘Salafî’ před ním neexistoval. Existovalo pouze Salaf as-sâlihîn, jejichž Madhhab byl Ahl as-Sunna. Ibn Taymiyyjova heretická víra se stala zdrojem pro Wahhâbî a další lâ-madhhabî členy. Ibn Taymiyya byl vyučen v Hanbalî Madhhabu, to znamená, že byl Sunnî. Nicméně, jakmile rozšířil své vědomosti a dosáhl stupně fatwâ, osamostatnil se a začal se domnívat, že je nadřazený nad učenci Ahl as-Sunny. Vzrůst jeho vědomostí zapříčinilo jeho herezi. Přestal patřit do Hanbalî Madhhabu, jelikož patřit do jednoho ze čtyř Madhhabů vyžaduje držet se hlavních principů Ahl as-Sunny. O člověku, který nepřijímá hlavní principy Ahl as-Sunny, nemůže být řečeno, že patří do Hanbalî Madhhabu. Lâ-madhhabîjcové využívají každé příležitosti k hanobení Sunnî členů s náboženskou povinností v jejich vlastní zemi. Uchýlili se ke všem

možným strategiím, aby překazili čtení Sunnî knih a vyučování učení Ahl as-Sunny. Například, lâ-madhhabî člen, zmiňující pravé jméno učence řekl: „Co má co společného práce farmaceuta nebo chemika s náboženskými znalostmi? Musí pracovat ve svém vlastním odvětví a ne se vměšovat do naší práce.“ Jaké nevědomé a hloupé tvrzení! Myslí si, že vědci nemohou mít náboženské znalosti. Neuvědomuje si skutečnost, že vědci Muslimové pozorují Allahove Stvoření každým okamžikem, uvědomují si Stvořitelove Dokonalé Vlastnosti, které jsou popsány v knize Stvoření, a jak pozorují neschopnost stvoření v porovnání s Nekonečnou Silou Allâha ta'âlâ, neustále vnímají, že Allâhu ta'âlâ se ničemu nepodobá a je daleko od všech nedostatků. Max Planck, slavný německý jaderný fyzik, toto vyjádřil velmi dobře ve své práci **Der Strom**. Přesto, tento lâ-madhhabî ignorant, spoléhající se na dokument, který obdržel od heretika jakým je on sám a na křeslo poskytnuté heretiky a možná uchvácen představou zlata proudícího ze zahraničí, předpokládá, že náboženské vědomosti jsou jeho vlastním monopolem. Nechť Allahu ta'âlâ nasměruje tohoto ubohého člověka na správnou cestu a všechny z nás. A nechť také ochraňuje mládež od nástrah těchto certifikovaných zlodějů náboženství. Âmîn.

[85] V této knize o 340 stranách, několik bid'atů Salafîjů a Wahhâbîjců, jejich pomluvy o Ahl as-Sunně a odpovědi na ně jsou podrobně popsány. Byla vytištěna v Damašku v roce 1398 A.H. [1978 A.D.].

Ve skutečnosti, učenec, o kterém jsme mluvili, sloužil skromě své zemi více než třicet let v oblasti farmacie a chemického inženýrství. A také, zároveň, získával náboženské vzdělání a pracoval ve dne v noci po dobu sedmi let a byl poctěn tím, že mu velký Islámský učenec udělil ’ijâzu. Zdrcen pod velkolepostí vědeckých a náboženských znalostí, plně viděl svoji nezpůsobilost. V tomto uvědomění se snažil sloužit v plném slova smyslu. Jeho největší obavou a strachem bylo předpokládat, podlehnutím kouzlu svých diplomů a ’ijâze, že je autoritou v těchto oblastech. Velikost tohoto strachu byl zřetelný ve všech jeho knihách. Neměl odvahu napsat své nápady nebo názory v žádné z jeho knih. Vždy se snažil nabízet svým madým bratrům hodnotná písma učenců Ahl as-Sunny, které byly obdivovány lidmi, kteří jim rozumí, i s pomocí jejich překládání z arabštiny nebo perštiny. Kvůli svému velkému strachu, mnoho let nepomyslel na psaní knih. Když uviděl hadîth ash-sherîf na první straně knihy **Sawâiq-ul Muhriqa, „Když se fitna stane běžnou, ten kdo zná pravdu musí informovat ostatní. Pokud tak neučiní, nechť je proklet Allahem a všemi lidmi!“**, začal uvažovat. Na jednu stranu, jak poznával převahu učenců Ahl as-Sunny v porozumění a mentální kapacitě v oblasti náboženských znalostí a vědeckých znalostí jejich času a jejich vytrvalost v ’ibâdâtu a taqwě, cítil se zahanben: oproti oceánu znalostí, které tito skvělí učenci měli, považoval své vlastní znalosti za pouhou kapku. Na druhou stranu, když viděl, že čím dál méně lidí je schopno číst a porozumět knihám napsaným učenci Ahl as-Sunny, a že nevzdělaní heretici se začali vměšovat do náboženských služeb a napsali zkažené a heretické knihy, cítil se zarmoucen; hrozba zatracení, uvedena v hadîthu ash-sherîfu, ho vyděsila. Navíc soucit, který cítil ke svým mladým bratrům, ho přesvědčil jim pomoci, začal překládat a publikovat jeho výběr knih učenců Ahl as-Sunny. Vedle nespočtu dopisů blahopřání a vděčnosti, které obdržel, jednou za čas se setkal s kritikou a hanobením ze strany lâ-madhhabîjců. Jelikož neměl pochyb o svém ikhlâsu, pravdivosti ke svému Rabbu a svém svědomí, s vírou v Allâha ta’âlâ, a s vykonáváním tawassulu k požehnané duši Jeho Proroka ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ a Jeho oddaných služebníků, začal svoji službu. Nechť nás všechny Allâhu ta’âlâ udržuje na Správné Cestě, se kterou je spokojen! Âmîn. Skvělí Hanafî učenec Muhammad Bahît al-Mutî’î, profesor na Jâmi’ al-Azhar Univerzitě v Egyptě, napsal ve své knize **Tat’hîr al-fu’âd min danisi-l-i’tiqâd:**

„Ze všech lidí, Proroci ’alaihimu-s-salâtu wa ’s-salâm’ měli nejvyspělejší duše na nejvyšší úrovni. Byli imunní proti věcem jako jsou mýlit se, chybovat,

neuvědomění, proradnost, fanatismus, zatvrzelost, následování nafsů, zášť a nenávist. Proroci předávali a vysvětlovali věci jim zjevené Allâhem ta'âlâ. Učení Islámu, přikázání a omezení v něm obsažené, jsou všechna pravdivá. Ani jediné z nich není chybné nebo špatné. Po Prorocích, na nejvyšší úrovni a nejvyspělejší byli jejich sahâbové (společníci), jelikož byli vyučováni, očišťováni a dospívali v suhbě (společnosti) Proroků. Vždy opakovali a vysvětlovali to, co slyšeli od Proroků. Vše, co předali, bylo pravdivé a drželi se daleko od výše uvedených neřestí. Nebyli v rozporu jeden s druhým kvůli fanatismu nebo zatvrzelosti, ani nenásledovali své nafsy. To, že as-Sahâbat al-kirâmové vysvětlovali âyaty a hadîthy a vykonávali ijtihâd k předávání Allâhova ta'âlâ náboženství Jeho služebníkům, je Jeho velkým požehnáním Ummě (Muslimům) a Jeho soucitem k Jeho milovanému Proroku, Muhammad ''alaihis- salâm'. Kur'ân al-kerîm uvádí, že Sahâbat al-kirâmové byli přísní k nevěřícím, ale láskyplní a milí jeden k druhému, že vykonávali salât pilně, a že očekávali vše a Ráj od Allâha ta'âlâ. Všechny jejich ijtihâdy, podle kterých byly vyvozeny ijmâ', jsou správné. Všem byly uděleny thawâby, neboť pravda je jen jedna.

„Lidé na nejvyšší úrovni po Sahâbat al-kirâmech jsou ti Muslimové, kteří je viděli a byli vzděláváni v jejich suhbě. Tito jsou nazýváni Tâbi'înové. Získali náboženské vzdělání od Sahâbat al-kirâmů. Lidé na nejvyšší úrovni vedle Tâbi'înů jsou ti Muslimové, kteří viděli Tâbi'îny a byli vzděláváni v jejich suhbě. Tito jsou nazýváni **Taba'-at-Tâbi'în**. Mezi lidmi, kteří přichází staletí po nich až do Soudného Dne, nejvýše postavení a nejlepší jsou ti, kteří se jim přizpůsobí, naučí se jejich učení a budou je následovat. Mezi lidmi s náboženskou pravomocí, kteří přichází po Salaf as-sâlihînech, inteligentní a moudrý člověk, jehož slova a činy souhlasí s učením Rasûlullaha a Salaf as-sâlihînů, a který se nikdy neodchyluje od své cesty ve víře a v činech, a který nepřekračuje limity Islámu, se nebude obávat pomluv ostatních. Nepodlehne jejich svádění z cesty. Nebude poslouchat slova neznalého člověka. Použije svůj rozum a neodchýlí se od čtyř Madhhabů imâmů mujtahidů. Muslimové musí najít takového učence, ptát se ho a učit se, co nevědí, a měli by se řídit jeho rad ve všem, co dělají, jelikož učenec na takové úrovni bude znát a bude informovat o duchovní léčbě, kterou Allâhu ta'âlâ vytvořil k ochraně Jeho služebníků od chybování, aby byli schopni vždy jednat správně; to znamená, bude znát léčebné prostředky pro duši. Vyléčí psychopaty a neinteligentní. Tento učenec bude vždy následovat Islám ve všem, co říká, dělá a věří. Jeho

chápání bude vždy správné. Na každou otázku odpoví správně. Allâhovi ta'âlâ se budou líbit všechny jeho skutky. Allâhu ta'âlâ povede ty, kteří hledají cestu k Jeho Lásce. Allâhu ta'âlâ ochrání ty, kteří mají îmân a splňují požadavky îmânu, proti útlaku a trápení. Povede je k získání nûru, spokojenosti a spáse. Ve všem, co dělají, budou v klidu a pohodě. V Den Vzkříšení, budou s Proroky, Siddîqy, Martyry a Sâlihy (oddaní) Muslimové.

„Bez ohledu na to v jakém století, pokud člověk s náboženským postavením nenásleduje prohlášení Proroka a jeho Sahâbů, pokud jeho slova, činy a víra nesouhlasí s jejich učením, pokud následuje svoje vlastní myšlenky a překračuje limity Islámu, pokud překračuje čtyři Madhhaby v oblastech, kterým nemohl rozumět, bude posuzován jako zkažený člověk s náboženským postavením. Allâhu ta'âlâ zapečetil jeho srdce. Jeho oči nejsou schopny vidět správně. Jeho uši neslyší správná slova. Budou ho čekat hořká muka na Onom Světe. Allâhu ta'âlâ ho nemá rád. Lidé tohoto druhu jsou nepřáteli Proroka. Myslí si, že jsou na správné cestě. Líbí se jim jejich vlastní chování. Nicméně, jsou to následovníci Satana. Velmi málo z nich přichází k rozumu a pokračují správnou cestou. Vše, co říkají, se zdá zdvořilé, hezké nebo užitečné, ale vše, na co myslí a co se jim líbí, je špatné. Obelhávají hlupáky a vedou je k herezi a zatracení. Jejich slova zní jasně a čistě jako sníh, ale, vystavením slunci pravdy jsou přemoženy. Tito zlý lidé v náboženské pozici, jejichž srdce byla začerněna a zapečetěna Allâhem ta'âlâ, jsou nazýváni **ahl al- bid'a** nebo **lâ-madhhabî lidé** s náboženskou pozicí. Jsou to lidé, jejichž víra a činy nejsou v souladu s Kur'ânem al-kerîmem, hadîthy ash-sherîfy nebo s ijmâ al-Umma. Jelikož sami sešli ze správné cesty, vedou Muslimy do zatracení, také. Lidé, kteří je následují skončí v Pekle. Již v době Salaf as-sâlihînů existovalo mnoho takových heretiků a i mezi lidmi s náboženskou pravomocí, kteří přišli po nich. Jejich existence mezi Muslimy je jako gangréna [nebo rakovina] v jedné části těla. Dokud není nemoc zcela přemožena, zdravé části se pohromě neubrání. Jsou jako lidé postiženi nakažlivou nemocí. Lidé, kteří jsou s nimi ve spojení, utrpí újmu. Měli bychom se od nich držet dál, jinak od nich budeme poškozeni."

Mezi zkaženými, heretickými lidmi s náboženskou pozicí, Ibn Tamiyya byl nejvíce škodlivý. V jeho knihách, zejména v **al-Wâsita**, nesouhlasil s ijmâ' al-Muslimîn, odporoval jasným prohlášením v Kur'ânu al-kerîmu a hadîthech ash-sherîfech a nenásledoval cestu Salaf as- sâlihînů. Následováním své špatné mysli a zkažených myšlenek, se odchýlil k herezi.

Byl to člověk s bohatými vědomostmi. Allâhu ta'âlâ učinil jeho znalosti příčinou pro jeho herezi a zatracení. Následoval touhy svých nafsů. Snažil se šířit své špatné a heretické myšlenky ve jménu pravdy.

Skvělí učenec Ibn Hajar al-Makkî 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih' napsal ve své knize **Fatâwâ al-hadîthiyya**:

„Allâhu ta'âlâ nechal Ibn Taymiyya spadnout do hereze a zatracení. Učinil ho slepým a hluchým. Mnoho učenců informovalo o tom, že jeho činy byly špatné a jeho prohlášení nepravdivá, a toto podložili dokumenty. Lidé, kteří čtou knihy Abû Hasana as-Subkîho, jeho syna Tâj-ad-dîna as-Subkîho a Imâma al-'Izz ibn Jamâ'aje, a ti, kteří studují prohlášení učiněná a napsaná jako odpovědi jemu Shafî'îjem, Mâlikem and Hanafîjem, učenci jeho času, zjistí, že máme pravdu. „Ibn Taymiyya pomluvil a vrhnul hanebné nadávky na učence Tasawwufu. Navíc, nezdráhal se napadnout Hadrata 'Umara a Hadrata 'Alîho, kteří byli hlavní stěžně Islámu. Jeho slova překročili hranici a pravidla slušnosti, a zamířil dokonce na ty nejvýznamnější. Stigmatizoval učence správné cesty jako držitele bid'a, heretiky a ignoranty.

„Řekl: 'Špatné myšlenky řeckých filozofů, které jsou v nesouladu s Islámem, byly umístěny v knihách skvělých lidí Tasawwufu,' a snažil se je dokázat svými špatnými, heretickými myšlenkami. Mladí lidé, kteří neznají pravdu, mohou být pomýleni jeho horlivými, lstivými slovy. Například, řekl:

'Lidé Tasawwufu říkají, že vidí Lawh al- mahfûz[86]. Někteří filozofové, jako je Ibn Sînâ (Avicenna), to nazývají an-nafs al-falakiyya. Říkají, že když lidská duše dosáhne dokonalosti, duše se sjednotí s an-nafs al-falakiyya nebo al-'aql al-fa'âl při vědomí nebo ve spánku, a když se lidská duše sjednotí s těmito dvěmi, které jsou příčinou všeho, co se děje ve světě, získává informace existující v nich. Toto nebylo řečeno řeckými filozofy. Bylo to řečeno Ibnem Sînou a jemu podobými, kteří přišli po něm. Také, Imâm Abû Hâmid al-Ghazâlî, Muhyiddîn ibn al-'Arabî a andaluský filozof Qutb ad-dîn Muhammad ibn Sa'bîn učinili prohlášení tohoto druhu. Jsou to prohlášení filozofů. Takovéto věci v Islámu neexistují. S těmito argumenty se odchýlili od správné cesty. Stali se z nich mulhidi jako ti mulhidi zvaní Shî'a, Ismâ'îliyya, Qarâmitîjové and Bâtinîjové. Opustili správnou cestu následovanou učenci Ahl as-Sunny a učenci (ve vědě zvané) Hadîth a Sunnî lidmi Tasawwufu jakým je Fudayl ibn 'Iyâd. Zatímco se na jednu

[86] Pro podrobné informace ohledně **Lawh al-mahfûzu**, podívejte se na kapitolu 36 v knize Nekonečné Blaho (**Endless Bliss**), III.

stranu ponořovali do filozofie, na druhou stranu, bojovali proti skupinám jako Mu'tazila a Kurâmiyya. Existují tři skupiny lidí Tasawwufu: první skupina se řídí podle Hadîthů a Sunny. Druhá skupina jsou heretikové jako Kurâmiyya. Třetí skupina jsou následovníci knih **Ikhwan as-saf**y a slov Abu-l-Hayyâna. Ibn al-'Arabî a Ibn Sa'bîn a jim podobní přijali prohlášení filozofů a učinili je prohlášeními lidí Tasawwufu. Kniha Ibn Sîny, **Âkhir al-ishârât 'alâ maqâmi-l-'ârifîn**, obsahuje mnoho takových prohlášení. Také, al-Imâm al-Ghazâlî učinil podobná prohlášení v některých z jeho knih, jako například **al-Kitâb al-madnûn** a **Mishkât al- anwâr**. Ve skutečnosti, jeho přítel Abû Bakr ibn al-'Arabî se ho pokusil zachránit tím, že ho upozornil na jeho zacházení do filozofie, ale marně. Na druhou stranu, al-Imâm al-Ghazâlî řekl, že filozofové jsou nevěřící. Ke konci svého života četl [**Sahîh**] al-Bukhârîho. Někteří tvrdili, že toto ho přimělo přestat s myšlenkami, které napsal. Někteří jiní říkali, že tyto prohlášení byly připsány al-Imâmu al- Ghazâlîmu, aby ho očernily. Na toto téma existují různé zprávy o al- Imâmu al-Ghazâlîm. Muhammad Mâzarî, Mâlikî učenec vyučený v Sicílii, Turtûshî, andaluský učenec, Ibn al-Jâwî, Ibn 'Uqail a další toho řekli mnoho.'

„Tvrzení uvedená výše, která jsou citací Ibn Taymiyyja, jasně ukazují jeho špatné myšlenky o učencích Ahl as-Sunny. Vrhá takovéto pomluvy dokonce na nejvyšší ze Sahâbat al-kirâmů. Stigmatizoval většinu učenců Ahl as-Sunny s herezí. Mezitím, co silně očerňoval skvělého Walîho a **qutb al-'ârifîn**a Hadrata Abu 'l-Hasana ash-Shâdhilîho kvůli jeho knihám **Hizb al-kebîr** a **Hizb al-bakhr** a vrhal ubohé domněnky na skvělé muže Tasawwufu jako jsou Muhyiddîn Ibn al-'Arabî, 'Umar ibn al-Fârid, Ibn Sab'în a Hallâj Husain ibn Mansûr, učenci jeho času jednotně prohlásili, že on byl hříšníkem a heretikem. Ve skutečnosti, někteří učenci vydali fatwu(â), prohlašující, že byl nevěřícím[87]. V dopise napsaném Ibn Taymiyyjovi v roce 705 A.H. (1305) se píše: 'Ó můj Muslimský bratře, který se považuješ za skvělého učence a imâma tohoto času! Miloval jsem tě pro Allahovo dobro. Lišil jsme se od učenců, kteří byli proti tobě. Ale když jsem slyšel tvá nemilosrdná slova, nemohl jsem tomu porozumět. Pochybuje moudrý člověk o tom, zda noc začíná, západem slunce?

[87] Významný Islámský učenec 'Abd al-Ghanî an-Nablûsî napsal jméno těchto nadřazených Tasawwufů na stranách 363-373 jeho knihy **al-Hadîqat an-nadiyya** a přidal, že oni byli Awliyâ'ové, a že lidé, kteří o nich mluví špatně jsou nevzdělaní a nevědomí.

Říkal jsi, že jsi na správné cestě a že se řídíš podle al-amr-u-bi-l-ma'rûf wa-n-nahyi 'ani-l-munkara. Allâhu ta'âlâ ví, co jsou tvé účely a záměry. Ale ikhlâs člověka lze rozpoznat podle jeho činů. Tvé činy odkryly závoj za tvými slovy. Obelhán lidmi, kteří následují své nafsy a jejichž slova jsou nespolehlivá, nejenom, že jsi očernil lidi dnešní doby, ale stigmatizoval jsi i mrtvé nevěrectvím. Nespokojen s napadáním následovníků Salaf as-sâlihînů, pomluvil jsi Sahâbat al-kirâmy, zejména ty největší z nich. Dokážeš si představit, v jaké situaci se ocitneš, až se tito velicí lidé budou dožadovat svých práv v Soudný Den? Na minbaru Jâmi' al-jabalu ve městě Sâlihiyya jsi řekl, že Hadrat 'Umar 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' učinil nějaká špatná prohlášení a fiaska. Co bylo těmi fiasky? Kolik takových fiasek ti bylo sděleno Salaf as-sâlihîny? Řekl jsi, že Hadrat 'Alî 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' měl více než 300 pochybení. Pokud to bylo pravdou o Hadratu 'Alîmu, můžeš tedy zmínit jeden pravdivý příklad? Nyní, začínám jednat proti tobě. Musím chránit Muslimy proti tvému darebáctví, jelikož jsi překročil všechny meze. Tvé hanění dorazilo k živým a mrtvým. Věřící se musí postavit proti tvému zlu.'

“Taj ad-dîn as-Subkî sepsal záležitosti, ve kterých Ibn Tamiyya nesouhlasil se Salaf as-sâlihîny, následovně:

1 − Řekl: 'Talâq (rozvod, jak je předepsáno Islámem) není právoplatný; [v případě, že se stane,] je nezbytné zaplatit kaffâru, (ve stejné hodnotě jako) za klení.' Žádný z Islámských učenců, kteří přišli před ním, neřekl, že by měla být zaplacena kaffâra[88].

2 − Řekl: 'Talâq předán ženě hâid (v době menstruace), nebude právoplátný.'

3 − Řekl: 'Není potřeba vykonat qadâ za namâz, který byl vynechán záměrně.'

4 − Řekl: 'Je mubâh (přípustné) pro hâid ženu vykonat tawâf u Ka'by. [Pokud tak učiní], nebude muset platit kaffâru.'

5 − Řekl: 'Jeden talâq, podán za tři talâqy, je pořád jeden talâq.' Nicméně, než toto řekl, mnoho let opakovaně říkal, že ijmâ' al-Muslimîn toto neprohlásili.

6 − Řekl: 'Daně nekompatibilní s Islámem jsou halâl pro ty, kteří se jich domáhají.'

[88] 'Talâq' je definován a vysvětlen dopodrobna v patnácté kapitole šestého svazku, a v šesté kapitole pátého svazku knihy Nekonečné Blaho (**Endless Bliss**).

7 − ‘Když jsou daně vybírány od živnostníka, jsou brány jako zakât, ikdyž to nebylo zamýšleno [jako zakât],’ řekl.

8 − ‘Voda se nestává najs, když v ní umře myš nebo jí něco podobného.‘

9 − Řekl: ‘Je přípustné pro člověka, který je junub vykonat supererogativní namâz, aniž by v noci vykonal ghusl.’

10 − Řekl: ‘Podmínky stanovené **wâqif**em (člověk, který věnoval svůj majetek jako waqf) nejsou brány v úvahu.’[89]

11 − Řekl: ‘Člověk, který nesouhlasí s ijmâ’ al-ummou se nestává nevěřícím nebo hříšníkem.’

12 − Řekl: ‘Allâhu ta’âlâ je mahall-i hawâdith a je tvořen částicemi, které jsou spojené.’

13 − Řekl: ‘Kur’ân al-kerîm byl stvořen v Dhâtu (podstatě, osobnosti) Allâhu ta’âlâ.’

14 − Řekl: ‘’Alam, to jsou všechna stvoření, jsou nekoneční ve svém druhu.’

15 − Řekl: ‘Allâhu ta’âlâ musí tvořit dobré věci.’

16 − Řekl: ‘Allâhu ta’âlâ má tělo a směr; mění Své místo.’

17 − Řekl: ‘Peklo není nekonečné; nakonec skončí.‘

18 − Odmítal skutečnost, že Proroci jsou nehřešící.

19 − Řekl: ‘Rasûlullah ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ se neliší od ostatních lidí. Není přípustné se modlit za jeho přímluvu.’

20 − Řekl: ‘Je hříchem cestovat do Mediny se záměrem navštívit Rasûlullaha.’

21 − Řekl: ‘Je harâmem vycestovat tam se záměrem prosit o shafâ’a (přímluvu).’

22 − Řekl: ‘Knihy **Tawrât** a **al-Injîl** se nelišily ve slovech. Lišily se významem.’

„Někteří učenci řekli, že většina z výše citovaných prohlášení nepatřily Ibn Taymiyyjovi, ale ani jeden nepopřel jeho prohlášení, že Allâhu ta’âlâ má směr, a že je tvořen částicemi, které jsou spojeny. Nicméně, bylo jednohlasně prohlášeno, že byl bohatý v ’ilmu, jalâlu a v diyâně. Člověk, který má fiqh, znalosti, je spravedlivý a rozumný, musí nejprve

[89] Prosím, podívejte se na čtyřicátou čtvrtou kapitolu pátého svazku Nekonečného Blaha (**Endless Bliss**), na ‘waqf’, ‘wâqif’, atd.

studovat záležitost, a teprve poté o ní s opatrností rozhodnout. Zejména, při posuzování Muslimovi nevíry, odpadlictví nebo hereze, nebo toho, zda má být popraven, vyžaduje velmi podrobné pozorování a naprostou obezřetnost."

V poslední době se stalo moderním napodobovat Ibn Taymiyyju. Obhajují jeho heretické texty a reprodukují jeho knihy, zejména knihu **al-Wâsita**. Od začátku až do konce, tato kniha je plná jeho myšlenek, které nesouhlasí s Kur'ânem al-kerîmem, hadîthy ash-sherîfy a s ijmâ' al-Muslimînů. Vzbuzuje to velkou fitnu a frakce mezi čtenáři a způsobuje nepřátelství mezi bratry. Wahhâbîsté v Indii a nevzdělaní muži v náboženství, kteří byli chyceni do jejich

léček v jiných Muslimských zemích, učinili z Ibn Tamiyyje svým transparentem a dali mu jména jako 'Veliký Mujtahid' a 'Shaikh al-Islâm.' Osvojili si jeho heretické myšlenky a zkažené texty ve jménu víry a îmânu. Pro zastavení tohoto otřesného proudu, který vytváří frakci mezi Muslimy a ničí Islám zevnitř, musíme číst hodnotné knihy napsané Ahl as-Sunnou, které poráží tyto heretiky důkazy. Mezi touto literaturou, arabská kniha **Shifâ as-siqâm fî ziyârat- i-khayri-l-anâm**, napsaná skvělým imâmem a hluboce vzdělaným učencem Taqîjem ad-dîn as-Subkîm 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih', ničí Ibn Taymiyyjovi heretické myšlenky, eliminuje jeho frakci a odkrývá jeho zatvrzelost. Zabraňuje šíření jeho zlých úmyslů a špatné víry.

Glosář

Záznamy související s **Tasawwuf**em mohou být nejlépe pochopeny z díla **Maktûbât**, napsáno Hadratem Ahmadem al-Fârûqî as-Sirhindîm.

-adillat ash-Shar'iyya: čtyři zdroje Islámu: **al-Kur'ân al- kerîm**, **hadîthy-ash-sherîfy**, **ijmâ' al-Umma** a **qiyâs al- fuqahâ**'.

ahl: lidé; **Ahl al-Bayt**, bezprostřední příbuzní Proroka: (podle většiny **Islámských učenců**) 'Alî (první bratranec a zeť), Fâtima (dcera), Hasan a Husain (vnuci); **Ahl as- Sunna(t)wa-l-Jamâ'a**.

a'immat al-madhâhib: množné od **imâm al-madhhab**.

Allah: Allâhu akbar, **Allâhu ta'âlâ**, Allah, kterému patří všechny druhy nadřazenosti.

Âmin: (**Allâhovi ta'âlâ**) "Přijmi moji modlitbu."

-amru bi-l-ma'rûf (wa-n-nahyu 'ani 'l-munkar): povinnost učit **Allâhove ta'âlâ** přikázání (a zabraňovat nebo odrazovat jiné od překračování Jeho omezení).

-**Ansâr**: Medinané, kteří přijali Islám před podmaněním Mekky.

'aqâ'id: víra, přesvědčení, hlavní principy, krédo

'Arafât: otevřený prostor ležící 24 kilometrů severně od Mekky.

'ârif: **'âlim**, který ví, co je možné znát z **ma'rify**. Podívejte se na **ma'rifa**.

-**'Arsh**: konec hmoty ohraničující sedm nebes a **Kursî**, který je mimo sedmé nebe a uvnitř 'Arshe.

As-hâb al-kahf: sedum Věřících (v jeskyni Tarsus), kteří získali vysoký status, neboť emigrovali na jiné místo, aby neztratili svoji víru, když nevěřící napadli jejich zemi.

-**Basmala**: arabské slovní spojení "Bismi-llâhi-r-Rahmân-ir-Rahîm" (ve Jménu Allaha, Soucitného, Milosrdného).

Bâtinî: následovník Bâtiniyya hereze.

-**Fadîla**, -**Wasîla**: dva nejvyšší stupně v Ráji.

faqîh: (množné č. **fuqahâ'**) hluboký učenec **Fiqh**u; fuqahâ' as-sab'a.

fard: (skutek, chování, slovo), které je přikázáno **Allâhem ta'âlâ** v **al-Kur'ânu al-kerîmu**.

fatwâ: i) **ijtihâd** (**mujtahid**a): : ii) závěr (**muftî**ho) z knih **Fiqh**u, zda je něco v nich povoleno nebo ne; odpověď týkající se náboženství zodpovězena Islámskými učenci.

Fiqh: soubor znalostí zabývající se tím, co by Muslimové měli a neměli dělat; **'ibâdât**, **a'mâl**.

fitna: rozšiřování prohlášení a skutků, které ubližují Muslimům a Islámu.

ghusl: omývaní celého těla tak, jak je popsáno ve **Fiqh**u.

hadîth (**sherîf**): i) Prorokove prohlášení; **al-Hadîth ash- sherîf**, všechny hadîthy jako celek; ii) věda nebo knihy Hadîthu; hadîth sahîh, splehlivě předávaný hadîth, věrohodný podle podmínek zadaných učenci Hadîthu.

Hadrat: titul značící respekt používaný před jmény Proroků a Islámských učenců.

halâl: (čin, věc) povolená Islámem.

Hanafî: (člen) **Madhhab**u, který byl založen Imâmem Ahmadem ibn Hanbalim

Hanbalî: (člen) **Madhhab**u, který byl založen Imâmem Ahmadem ibn Hanbalim.

harâm: (čin, věc) zakázaná Islámem.

-**Hijâz**: region nacházící se na arabském poloostrově na pobřeží Rudého moře, kde se nachází Mekka a Medina.

ijâza: diplom svědčící o držitelově kompetenci v oblasti Islámských znalostí.

ijmâ' (al-Umma, al-Muslimîn): společné jednání nebo jednotné rozhodnutí o záležitosti **Sahâbaty al-kirâm**y a **Tâbi'îny**; jako jednotnost nebo konsensus.

ijtihâd: (význam nebo závěr vyvozený **mujtahid**em), usilováním o porozumění skrytých významů **v âyat**ech nebo **hadîth**ech.

Ibâhatîs: lidé, např. Wahhâbîsté, kteří říkají **'halâl'** o zabíjení nebo konfiskování Muslimů nespravedlivě, což je **harâm**.

ikhlâs: (ctnost, záměr nebo stav mysli), kdy člověk činí vše pouze pro **Allâha ta'âlâ**.

'ilm: (odvětví) znalostí; **'Ilm; 'ilm al-hâl**: (knihy) Islámského učení (jednoho z **Madhhab**ů), které má každý Muslim přikázáno se naučit; **'ilm al-kalâm**: znalosti **îmân**u; **al-'ilm al-ladunnî**: vědění vložené **Allâhem ta'âlâ** do srdcí **Awliyâ'**.

imâm: i) hluboce učený **'âlim**; zakladatel **Madhhabu (imâm al-madhhab, mujtahid imâm), al-Imâm al-a'zam**, ii) vůdce namâzu v jamâ'atu; iii) kalif.

inshâ-Allah: "pokud si to bude **Allâhu ta'âlâ** přát".

istighfâr: prosba o Allâhove ta'âlâ odpuštění.

jalâla: velikost

jamâ'a: společenství; skupina Muslimů (kromě **imâm**a) v mešitě; společníci; sdružení; **namâz in jamâ'a**.

junub: stav Muslima, kdy je potřeba vykonat **ghusl**.

-**Ka'ba**: velká **požehnaná** stavba v obrovské mešitě v Mecce.

kalimat: slovo nebo prohlášení.

karâma: (množné -**ât**) zázrak vytvořený **Allâhem ta'âlâ** skrze **Walî**ho.

Karîm: Velkorysý.

khutba: kázání předneseno **imâm**em na kazatelně při Pátečních modlitbách nebo Islámských svátcích, které musí být předneseno v arabštině v jakékoli zemi na světě (pokud čteno v jiném jazyce, je to hřích).

-**Kursî**: podívejte se na **'Arsh**.

-Madînat al-munawwara: osvícené město Medina.

-**Mahshar**: Poslední Soud.

-**Makkat al-Mukarrama**: ctěné město Mekka.

makrûh: (čin, věc) nevhodné, Prorok to neměl rád a zdržoval se toho.

Mâlikî: (člen) **Madhhab**u, který byl založen Imâmem Mâlikem.

mandub: (čin, věc) po vykonání přináší **thawâb**, ale neznamená hřích, pokud je vynechán, ani **kufr**, když se nelíbí; **adab**, mustahab.

ma'rifa: vědění, vložené do srdcí **Awliyâ'**, o **Allâhovu ta'âlâ Dhât**u a **Sifât**u.

Mîlâdî: křesťanské éry, Gregoriánského kalendáře.

minbar: vyvýšená kazatelna v mešitě se schody, kde je přednášena **khutba**.

mu'âmalât: dělení **Fiqh**u.

mubâh: (čin, věc) ani přikázáné, ani zakázáné; povoleno.

mudarris: profesor medresy (Islámská škola nebo univerzita).

mufassir: znalec **'âlim tafsîru**.

muftî: velký **'âlim** oprávněný vydávat **fatwâ**.

-**Muhâjirûn**: lidé z Mekky, kteří přijali Islám před podmaněním Mekky.

mu’jiza: zázrak vytvořený **Allâhem ta’âlâ** skrze Proroka.

mujtahid: veliký **’âlim** schopen vykládat **ijtihâd; mujtahid imâm, mujtahid muftî.**

munâfiq: ten, co předstírá, že je Muslim, ale odmítá Islám; pokrytec.

murshid: vůdce, představený.

mutashâbih: (v **âyat**u nebo **hadîth**u) nesrozumitelný, skrytý význam; **mutashâbihât**.

-**Mushabbiha**: lidé, kteří věří, že **Allâhu ta’âlâ** je hmotnou bytostí.

najs: nábožensky nečistá věc.

nafs: nutkání v člověku, které ho nutí dělat věci, které ho duchovně poškozují.

nass: (všeobecný název pro) **âyat** nebo **hadîth**; **Nass**.

qadâ’: vykonání **’ibâdy** po předepsaném čase, která nebyla vykonána na čas.

qibla: směr ve kterém se provádí modlitba (v Islámu ke **Ka’bě**).

qiyâs (al-fuqahâ’): analogie; (závěr **mujtahid**a provedený) spojováním nebo přirovnáváním záležitosti, která není jasně uvedena v **Nass**u a **ijmâ’**, k podobné, která je uvedena jasně; (podobno) **ijtihâd**u.

qutb al-’ârifîn: **Walî** nejvyššího stupně.

Rabb: **Allâhu ta’âlâ**, Stvořitel a „Instruktor.“

Ramadân: posvátný měsíc v Muslimském kalendáři.

rasûl: (množné č. **rusul**,), Posel, Prorok; (**Rasûl-Allah**), Muhammad, Prorok Allâha ta’âlâ

riyâda: nečinění toho, co chce **nafs**; přísnost.

Sahâba: společenství těch, kteří věřili a viděli Proroka; **as-Sahâbat al-kirâm**, Společníci **Rasûlullah**a.

salâm: i) pozdrav, mír, přání dobrého; ii) slovní spojení “Assalâmu – 121 – ’alaikum wa rahmatullah” řečeno na konci **salât**u.

sâlih: (množné č. **sulahâ’**) ten, který je zbožný a zdržuje se hříchů.

Shâfi’î: (člen) **Madhhab**u, který byl založen al-Imâmem ash- Shâfi’îm.

Shaikh al-Islâm: vedoucí Úřadu pro Islámské Záležitosti.

Siddîq: ten, který je upřímně loajální Proroku; **Walî** nejvyššího stupně.

sûfî: muttasawwif, ten, který byl vyučen a stal se dokonalý v řádu **Tasawwuf**.

suhba: společnost; společnost Proroka nebo **Walî**ho.

sulahâ’: množné od **sâlih**.

sunna: (čin, věc), nebylo to přikázáno **Allâhem ta’âlâ**, ale bylo to vykonáváno a měl to rád Prorok jako způsob **’ibâdy** (je získán **thawâb**, když je to vykonáno, ale není hřích, když je to vynecháno, avšak způsobuje hřích, pokud je to vynecháváno neustále a nevíru, pokud je tím opovrhováno); **Sunna** i) (s **fard**y) sunna jako celek; ii) (s Knihou nebo **Kur’ânem al-kerîmem**) **Hadîth ash-sherîf**; iii) **Fiqh**, Islam.

sûra(t): kapitola v **al-Kur’ân**u **al-kerîm**u.

taqwâ: strach z **Allâha ta’âlâ**; zdržení se **harâm**ů.

Tasawwuf: znalosti a (poté přízpůsobení se **Fiqh**u) jednání podle chování Proroka, což posiluje **îmân**.

tawâf: **’ibâda** obcházení kolem **Ka’by(â)** v Mecce během **hajj**e.

tawba: pokání; **vykonat tawba**: prosit Allâhu ta’âlâ za odpuštění spáchaných hříchů, a slib, že je dotyčný nespáchá znovu.

thawâb: (jednotka) slíbené odměny **Allâhem ta’âlâ**, do příštího života, jako odplata za vykonávání a říkání toho, co se Mu líbí.

’ulamâ’: množné od **’âlim**.

umma: Věřící, kteří následovali Proroka; **Umma**, umma Muslimů.

wahy: vědění odhalené Proroku **Allâhem ta’âlâ**.

wâjib: (čin, věc) nikdy nevynechaná Prorokem, tudíž skoro stejně povinná jako fard a neměla by být vynechána; **al-Wâjib**, **Wâjib al- wujûd**: Bytí, jehož existence je nepostradatelná a neexistence není možná.

Walî: (v množném č. **Awliyâ’**) ten, který je milován a ochraňován **Allâhem ta’âlâ**.

Wilâya: stav bytí jako Walî.

zuhd: nemít srdce nastavené pro světské věci; zdržování se (dokonce) **mubâh**u.